

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Berxwedan

Aylık gazete • 15 Nisan 1994 • Sayı 170 • 3,- DM

Botan'dan başlayarak bütün Kürdistan'ı kapsayacak devletleşmeyi yaratmak için

Şimdi düşmanı tarihe gömme sırasıdır

Cephe halkın kazanılması, örgütlendirilmesi ve savaştırılmasıdır

Direniş kahramanlarımız

ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇISI KOMUTAN SİNAN VE YOLDAŞLARININ ANISINA

Kürdistan özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinde şehitler zincirine 28 Eylül 1993'te halkımızın başına musallat olmuş ihanetin en haince komplosu sonucu katledilen **Sinan** yoldaş (**İbrahim Halil ÇİFTÇİ**) ve iki değerli yoldaş da katıldılar.

İhanete genelde Kürdistan'da, özelde ise Dersim İsyanı'nda Seyit Rıza direnişinin bastırılmasında kullanılan "Rayber" örneğinde rastlanır. Hergün gelişen büyüyen özgürlüğe doğru hızla yol alan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelemiz ihanet ve sömürgeciliği mahkum etmiştir. Halkımızın değerli savaşçıları Kürdistan'ı özgürleştirmede azimli, kararlı ve inançlı bir şekilde, yüce değerlerin korunmasında bedenlerini çekinmeden feda ederlerken. Özgürlük savaşında da şehitler kervanına katılmaktadırlar. İşte Sinan yoldaş iki yoldaşıyla fiziki olarak aramızdan ayrılmışlarsa da onları yaşatmak ve onlara bağlı kalmak ihanetin ve gericiliğin kaynağı olan sömürgeciliği yıkmak ve ülkemizi bağımsızlığa kavuşturmak mümkündür. Bu şehitlerimizin esas alınması gereken vasiyetidir.

Orta halli bir ailenin çocuğu olarak 1962'de Dep'in (Karakoçan) Yolançiyan (Akbulak) köyünde doğan Sinan yoldaş, 1977 de (lise döneminde) Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanıştı. O dönemde mücadelemizin büyük komutanları Delil Doğan, Mehmet Güler, Şadioğlu Batmaz gibi değerli militanlarla tanışarak mücadeleye büyük sempati duydu. Bir taraftan sömürgeciliğe karşı mücadele ederken diğer taraftan inkarcı sosyal şovenizme karşı da ideolojik mücadeleyi sürdürdü.

Sömürgeci güçler 1979'da partimize karşı tutuklamaları sürdürürken Sinan yoldaş da yakalanır ve bir hafta işkence görür. Yaşı küçük olmasına rağmen işkencelere karşı direnir. Bir haftalık işkenceden sonra umduğunu bulamayan düşman Sinan yoldaşı serbest bırakır.

Dışarı çıktıktan sonra yoldaşlarını bulamayan Sinan yoldaş bir süre sonra Avrupa'ya çıkar. Almanya'ya gelmesine rağmen, Sinan yoldaş halkına ve partisine olan bağlılığını hiçbir zaman yitirmez. Sömürgeci vahşeti ve zulmü çevresindeki akrabalarına ve tüm Kürdistanlılara anlatarak ve her an mücadelenin propagandasını yaparak gelişen mücadeleye katkı sunmaya çalışır. Ancak bu mücadele alanı ona dar gelir. Çalışkan ve dürüstlüğüyle tanınan Sinan yoldaş, daha sonra 1983'de İsviçre'ye gider. 1984'te mücadeleye profesyonel olarak katılır. Çeşitli görevlerde kitle faaliyetlerini yürütür.

Mücadeleye ve halka olan bağlılığı fedakarlığı, her yönüyle çalışkanlığı alçak gönüllü konuşması herkesi derinden etkiliyordu. Kısacası o güzel insanı birkaç cümle ile ifade etmek olanaksızdır.

1987 yılından sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Burada siyasi ve askeri eğitim gören Sinan yoldaş özlemini duyduğu ülkeye girişi mektubunda şöyle dile getiriyor. "14 Eylül 1988'de 30 arkadaş ile gecenin yağmurlu zifiri karanlığında ülkeye giriş yaptık. Kürdistan'da ülkeye ilk girişimizde sınırda askerlerle çatışmaya girdik. Ve bu çatışmada Cemil adlı arkadaşımız şehit düştü. Bir arkadaşımız da ağır yaralandı. Cemil arkadaşın cenazesi daha sonra Dicle nehrinde bulundu. Evet bu ülkeye ilk girişimiz bize çok pahalıya mal oldu. İşte Kürdistan'da direniş, yeniden diriliş ve yeniden insanca yaşamak için temeller böyle atıldı. 14 Eylül 1988'den günümüze kadar Botan'da baskın, pusu, saldırı, tuzak, suikast ve sabotaj eylemlerinde bulundum. Bu eylemlerde yanıbaşımda aynı mevzide düşmanla girdiğimiz çatışmalardan şehit düşen ağır yaralanan onlarca arkadaş oldu. Türk sömürgeciliğinin asıl vahşetini barbarlığını, insan bu savaşta daha iyi görmektedir. Diğer yandan bu vahşete karşı direnen ve savaşan PKK militanlarını da çok iyi görmek gerekir. Biraz da olsa insanlık kanını kaybetmemiş olan her insanın partinin bu direnişi karşısında saygıya geçmemesi elden bile değildir."

Gerçekten insanlık değerlerine sahip çıkmayı ve insanlığı yeniden yaratmayı Sinan yoldaş mektubunda ifade ederken insanlığa bir seslenişi de dile getiriyor. Büyük özgürlük yürüyüşünde Şırnak, Botan, Cizre, Herekol, Van, Çatak alanlarından, Dersim dağlarına kadar düşmana karşı sayısız eyleme katıldı. Savaşçı ruhuyla o bir efsaneydi. Partiye ve Parti Önderliği'ne olan bağlılığını bir mektubunda şöyle ifade ediyordu.

"Başkomutanımız Başkan Apo'nun beyni, asla bükülmez bileğiyle ve arkadaşların kahramanca direnmeleriyle bugün Kürdistan'da sömürgecilerin sıkıyönetimi, jandarması ve özel savaşı boşa çıkarıldı. Özel savaş gerilla mücadelemiz karşısında iflas etmiş durumdadır. Eğer düşman yeni tedbir ve önlemlerden bahsederse, bu sizi yanıltmasın, bu salt isim değişikliğinden başka bir şey olmayacaktır." (26 Ekim 1989 tarihli mektubunda)

Her türlü ihanete karşı büyük bir kini olan Sinan yoldaş, Avrupa'da Avukat Hüseyin Yıldırım ihanetine karşı da gönderdiği mektupta yakın çevrelerini uyayarak;

"Hüseyin Yıldırım ve beraberindeki satılmış çetelerin Parti Önderliği'ne alçakça saldırmaları hiç de tesadüfi değildir. Ne demek "PKK'ye evet, APO'ya" hayır. Şunu çok iyi bilmek gerekir ki, bizde önce APO gelir. Bu böyle bilinmelidir. Parti Önderliği yaşadığı sürece tek başına 99 tane PKK'yi yaratacak güçtedir, bu birincisi, ikincisi ise, bugün PKK'yi koruyup kollayan sahip çıkan önderlik eden Parti Önderliği'dir.

Düşman parti içinde en tehlikeli olarak Parti Önderliği'ni gördüğü için bizzat onu hedef almaktadır. Yani düşman kadroların zayıflıklarından çok iyi yararlanması biliyor. Fakat Parti Önderliği düşmana zerre kadar pirim vermediğinden dolayı düşman adeta çıldırmaktadır. Üçüncüsü, Parti Önderliği bugün yalnız Kürdistan'a, Kürt halkına önderlik etmiyor. Tüm dünya halklarının kurtuluşlarına da önderlik etmektedir. Çünkü bugün dünyada emperyalizme karşı savaşan, direnen, direnişe önderlik eden yalnız tek güç Parti Önderliği'dir. Bu da böyle bilinsin."

Sinan yoldaşın yukarıda kendi yazısında dile getirdiği gibi bazı dönemlerde ihanetin halkımızın içinde sinsi bir biçimde hortlamasının neticesinde halkımızın partiye, Parti Önderliği'ne olan bağlılığı ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesiyle, ihanet tuzla buz olmuştur.

Tarihte ihaneti en çok halkımıza karşı kullanan sömürgeci güçler değerli halk önderlerini katlederken en haince işbirlikçiler sinsice planlar kurarak devreye sokulmaktadır. Partimizin öncülüğündeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelemiz her türlü ihanete karşı savaşımda özgürlük ve bağımsızlık bayrağını yükseltmiştir. Dersim'de Sinan yoldaş ve iki değerli savaşçıyı katleden ihanet ve ihanete kucak açanlar cezasız kalmayacaktır. Devrim şehitlerimizin uğruna savaş verdikleri bağımsız, birleşik, demokratik ve özgür bir Kürdistan şiyarı halkımızın en büyük özlemi ve yaşam biçimi olacaktır. Bu vesileyle Sinan yoldaşın ve tüm direniş şehitlerinin anısı önünde saygı ile eğiliyoruz.

Heilbronn'dan
Hoca-Kasım

Berxwedan
Aylık Gazete

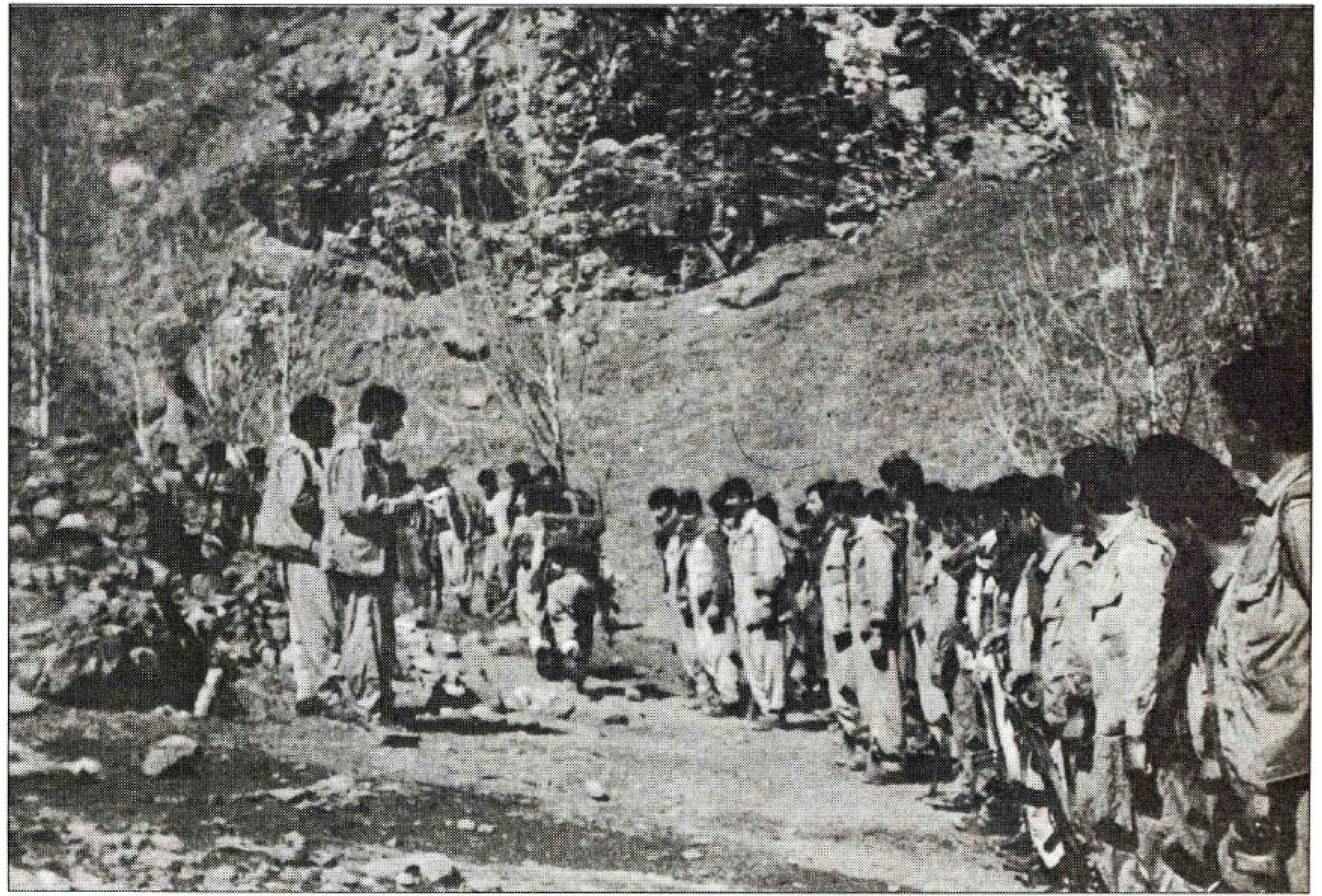
V. i. S. d. P.: Mariano Lohmann
Steinkauler Str. 33, 51063 Köln

Druck: Druckhaus Bonn • Vertrieb: Eigenvertrieb
Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s. / Belçika 70.00 bfr
Danimarka 12.00 dkr / Fransa 12.00 ffr / Hollanda 4.00 hfl
İngiltere 1.20 £ / İsveç 12.00 skr / İsviçre 3.00 sfr / Norveç 12.00 nkr

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi		Almanya dışı	
6 ay	36.00 DM	6 ay	72.00 DM
12 ay	66.00 DM	12 ay	130.00 DM

SAVAŞA DAHA FAZLA YÜKLENMEK KAZANMAK İÇİN GEREKLİDİR

İçinde geçtiğimiz dönem, halk olarak savaşın gerektirdiği çabayı ve fedakarlığı gösterirsek özgürleşmenin ve bağımsızlaşmanın imkanlarını büyük oranda elde edebileceğimiz bir dönemdir. Uzun yıllardır verdiğimiz mücadelenin sonuçlarını toplama dönemidir. Sıradan bir savaşımla sıradan bir katkı ile yurtseverlik görevlerinin yerine getirilemeyeceği kadar hayati bir süreçtir. TC bu üç aylık süreci kendisi için kader ayları olarak görüyor. Ve bu açıdan özel harp dairesinin komutasında çılgınca bir saldırı ve vahşet uygulamaları içinde bulunuyor. Son şansı olduğunu ve zamanının iyice kısaldığının bilincindedir. Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş bunu şu cümlelerle ifadeediyor: "PKK taraftarları artmış." TC başarısızlığını her fırsatta dile getiriyor. Ancak katliam tehdidinde de hiçbir zaman vazgeçmiyor. Bu haliyle kaybetmenin çılgınlığını yaşıyor.

Kış boyunca emperyalist desteği de arkasına alan TC, "Mart'a kadar bitireceğim", "ya bitecekler ya bitecekler" sloganlarını dillerinden düşürmeden gerillaya ve halkımıza karşı çok yoğun ve vahşi bir saldırı içerisine girdi. Ancak gelişen süreçte amacına ulaşmaktan çok, çözülüşü ve dağılışı daha fazla yaşadı. Bu çözülüşü ve dağılışı ekonomik alandan askeri alana kadar yaşandı. Hürriyet gazetesi yazarı Yalçın Pekşen'in deyimiyle "ya batacağız, ya batacağız" noktasına kadar geldi.

Düşman Newroz ve seçim sürecine oldukça çok umut bağladı. Kış boyunca halk üzerinde yürüttüğü terör ve katliam uygulamalarından sonra halkı PKK'den uzaklaştırma hesapları tutmadı. Newroz'da halkımız öncüsünün çağrısına uyarak bayramını evde kutladı. Sokaklar düşman askerleri ve korucular dışında bomboş kaldı. PKK'nin otorite olduğu ve düşmanın askeri gücü dışında Kürdistan'da kalmadığı ortaya çıktı. 27 Mart seçimleriyle de, TC, Kürdistan halkından hakettiği cevabı aldı. Bütün zorlamalara rağmen halkımız sandık başına gitmedi. Zorla sandık başına götürüldüğü yerlerde ise sandıklara "Biji Serok APO", "Biji PKK", "Biji ARGK", "Biji ERNK" yazılı kağıtlar attı.

TC tarihinde hiçbir zaman bu kadar teşhir olmadı. Bir çaresizliği ve çıkmazı yaşadığı ortaya çıktı. Seçimler açıkladıkları gibi, "demokrasi şöleni" olamadı. Ortada bir seçimin olmadığı, çöplüklerden toplanan oylardan ve seçimlere olan itirazların aniden bıçakla kesilir gibi kesilmesinden rahatlıkla görülebiliyor.

Kürdistan'daki "seçim" çalışmaları ve sonuçları açıkça gösterdi ki, Kürt halkı sömürgecilikten tamamen kopmuştur ve TC Kürdistan'da artık yaşayamaz hale gelmiştir. Hürriyet Gazetesi Yavuz Gökmen, "Güneydoğu'da RP'nin kazanması, çok yüksek oranlara varan boykot sayesinde olmuştur. Halen vazgeçemediğimiz kafamızı kuma gömme politikası yüzünden açıklanmayan bu boykot, katılım azlığı ve geçersiz oy çokluğunu getirmiş; sonuçta protesto oylarının kaydığı RP, normal bir seçimde alabileceğinin biraz üstünü alarak belediyeleri kazanmıştır. Bu bir başarı sayılamaz. Sadece devletin Güneydoğu politikasının tümüyle iflası anlamına gelir" diye yazıyor. Bundan da açığa çıkıyor ki, TC Kürdistan'ı kaybetmiş ve seçimleri boykot eden PKK kazanmıştır.

Seçim sonuçları bu kadar açıkken, TC'nin siyasal çözülüşünü ve Kürdistan'daki PKK otoritesini açık bir biçimde gösterirken, MGK'nin kararıyla seçim üzerindeki tartışmalar bıçakla kesilir gibi kesildi. Çöplerde oy arayanların sesi sedası kesildi. Demirel, "seçim sonuçlarına herkesin razı olması gerekir" açıklaması yaparak açıkça sistemin iflasının üstünü örtmeye çalıştı. Günlerce seçim hilelerini yazan basın birden gündemini değiştirdi. PKK karşısında seçimi kaybetmenin verdiği telaş özel savaşın bütün kurumlarını sardı.

Ve ustaca bir manevrayla gündem tamamen kaydı. Savaşa kaynak bulmak amacıyla "istikrar paketi" olarak adlandırılan, ancak emekçi halkı muhtaç bir konuma düşüren zamlar, bir taraftan gündem saptırma olurken diğer taraftan da ekonomik iflasın göstergesi oldu. Yapılan değerlendirmelerde, PKK'ye karşı başarı sağlandı, "şimdi de sıra ekonomide" denmektedir. Bunun ne kadar ikiyüzlüce bir tavır olduğunu görmeyen yok.

Tansu Çiller, "bu bir ekonomik kurtuluş savaşıdır" diyor. TC ekonomisinin kolay kolay düzelmeyeceği açıktır, ancak bunun sebepleri konusunda yapılan açıklamalar sahtekarca ve gerçekle alakası olmayan türdendir. TC ekonomisinin çökmesinin nedeni uygulanan yalnış ekonomik ve mali politikalar değildir. Ekonominin de, siyasetin de, askeriyenin de çözülmesinin ve dağılmasının nedeni Kürdistan'daki savaştır.

Hergün Kürdistan dağlarına bomba bırakan uçakların maliyeti, 1 milyona varan ordunun giderleri, ek ödenekler ve diğer savaş harcamaları TC ekonomisini sadece iflasın eşiğine getirmekle kalmadı. Tansu Çiller'in deyimiyle, "geleceği ipotek altına alındı." Yeni doğacak bebekler binlerce dolar borçlu konumdadırlar. Sadece Zele operasyonunun maliyeti 20 trilyondu. TC'nin kendi açıklamalarına göre örtülü ödenekten bugüne kadar savaşa harcanan para 800 trilyon civarındadır.

Sırf PKK'ye terörist dedirtebilmek için yabancı devletlere verilmedik ekonomik taviz kalmadı. Türkiye boydan boya satıldı. Şimdi satılacak bir şey bulamıyorlar.

Kimse savaş bitmeden "istikrar paketiyle" sonuç alabileceğini düşünmemelidir. Bu paketin adı savaşa kaynak yaratmadır. TC savaşa kaynak bulmakta zorlanıyor. Ekonomi tamamen özel harp dairesinin hizmetine verilmiş durumdadır. Emekçi halktan alınan paralar yine halka karşı kullanılmaktadır.

Alınan kararlara bakıldığı zaman görülecektir ki, yatırımlar tamamen durduğu gibi, savaşın direk hizmetinde olmayan, ona direk üretim yapmayan fabrikalara kapatılıyor. Emekçilerin elinde avucunda olan ne varsa el konulduğu gibi, fabrikaların kapatılmasıyla da işsizlik çok yüksek boyutlara varacaktır. Türk halkını savaşa karşı çıkmadığı sürece zor dönemler bekliyor. Savaşın bütün yükü halka yükleniyor. Ortada ekonomik kurtuluş savaşı denen bir durum da yoktur. Kurtarılmaya çalışılan ekonomi değildir. Yapılan Kürdistan'daki kirli savaşa kaynak yaratmak için halkın elindeki her şeye el koymadır.

Önümüzdeki dönemde bu ekonomik bunalım daha da gelişecektir. Türkiye'de yaşayan halk çok zor bir dönem yaşayacaktır. Sosyal bunalım gittikçe derinleşecektir. Bu durum bazı patlamaların yaşanmasını getirebilir. Bu ekonomik ve sosyal bunalımdan kurtuluş ancak ve ancak TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü imha savaşına karşı çıkmakla mümkündür.

Burada şu noktayı belirtmek gerekir ki, TC ekonomiyi öne çıkararak gündem çarpıtmaya çalışıyorsa da, bu ekonomik tedbirlerin nedeninin savaşa kaynak yaratmak olduğunu gizleyemedi. Psikolojik savaş çerçevesinde sergilenen bazı çabalar TC gerçeğini daha fazla su yüzüne çıkardı. TC'nin siyasi, askeri, sosyal ve ekonomik iflası artık gizlemesi mümkün değildir.

Diplomasi alanında da TC gittikçe teşhir oluyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yürüttüğü diplomasi, TC'yi bu alanda da boşa çıkardı. TC mevcut politikalarında ısrar ettikçe her geçen gün daha fazla tecriti yaşıyor. Kürt halkı ve öncüsü PKK giderek uluslararası alanda daha fazla kabul görüyor. Kürt halkının iktidarlaşabileceğini bütün dünya görüyor. Ve buna göre yeni politikalar oluşturuyorlar. Almanya'nın ambargoya dönük kararları ve ABD'nin baskıları önümüzdeki dönemde TC'yi oldukça zorlayacak gelişmeler niteliğindedir.

TC'de siyasal yapı tamamen kilitlenmiş durumdadır. "İstikrar paketine" destek "adı altında bütün partiler özel savaş kararlarını uyguluyorlar. Düzen içi siyasetin hiçbir noktasında çıt çıkmıyor. Seçimlere itiraz eden SHP bile ağzını açmıyor. "Her şey savaş için" sloganı etrafında kenetlenmeye çalışıyorlar. Kürdistan'da kepenk indiren partiler Türkiye'de de özel savaş partisi olarak tıkanan siyaset ortamında artık fazla işlev göremiyorlar.

Ekonominin ve sosyal yapının durumu zaten ortadadır. Diplomatik alan gittikçe TC'ye kapatılıyor. Tek dayanakları ordu kalıyor. O da zaten bir çözülüşü yaşıyor. Ancak TC'de her şeyin temeli olan ordu en son çözülecek güçtür. Çünkü askeriyenin dağılması demek TC'nin yok olması demektir. Şimdi askeriye her şeyle son bir kez yükleniyor. PKK sistemi çözdüğü ve çökertme noktasına getirdiği için de çılgınca ve intikamcı bir mantıkla hareket etmektedir.

Bu dönemde var gücüyle yüklenecektir. Bunun kendisi için son şans olduğunu biliyor. Nitekim Kürdistan'da hergün operasyon üstüne operasyon geliştiriyor. Gerçi bu operasyonlarda darbe üstüne darbe alıyor, ancak belirtmek istediğimiz, artık savaşın en şiddetli dönemini yaşadığımızdır. Çatışmaların en yoğunlaştığı an aynı zamanda çözülüşün de yoğunlaştığı andır. Bugün yaşanan durum budur.

TC'nin bu saldırılarını boşa çıkarttığımız ve güçlü darbeler vurduğumuz anda umutlarımız gerçeğe dönüşebilir. TC sadece askeri olanaklarına dayanıyor. Ve sadece askeriye ile sonuç alması mümkün değildir. Fazla dayanması imkansızdır.

Biz ise sadece gerilla ile sonuç alamayız. Gerilla temeldir ve belirleyicidir. Ancak halk olarak dönemin görevlerine yüklenmemiz bir zorunluluktur.

Madem TC son anlarını yaşıyor ve bütün imkanlarıyla yükleniyorsa, biz de savaş gerçekliğimiz temelinde daha fazla direnmeliyiz. Bu dönemde yurtseverlik görevlerinin bir sınırı yoktur. Yetinmeci anlayışlar yanlıştır. Kazanmak için siyasal cephemizi daha fazla çalıştırmalı ve bir savaş cephesine dönüştürmeliyiz.

Unutmayalım ki, kazanmak için her şey bize bağlıdır. Düşmanımız çözülüyor ve bizim de onu çözecek ve ülkeyi özgürleştirecek gücümüz var. Bu gücümüzü kullanarak, insanlık aleminde hakettiğimiz yeri alalım ve TC'ye suçlarının hesabını soralım. Şimdi bunun tam zamanıdır. Denge dönemini yaşadığımız bu süreçte TC'nin saldırılarına karşı savunmayı değil, saldırıyı yaşamalıyız. Düşmana karşı her alanda içine gireceğimiz saldırı pozisyonu gerçekliğimize denk düşen tek durumdur. Ancak yurtseverlik görevlerimizi bu şekilde yerine getirebiliriz.

> *"TC ekonomisinin çökmesinin nedeni uygulanan yalnış ekonomik ve mali politikalar değildir. Ekonominin de, siyasetin de, askeriyenin de çözülmesinin ve dağılmasının nedeni Kürdistan'daki savaştır. Bu paketin adı savaşa kaynak yaratmadır. TC savaşa kaynak bulmakta zorlanıyor. Ekonomi tamamen özel harp dairesinin hizmetine verilmiş durumdadır. Emekçi halktan alınan paralar yine halka karşı kullanılmaktadır."*

ARGK KÜRDİSTAN'I KIZILLAŞTIRIYOR

Kürdistan ve Türkiye'de Mart ayı yoğun bir eylemlik süreci olarak geçti. Metropollerde onlarca eylem yaşandı. Kitle eylemliği açısından da Mart ayı önemli bir süreç oldu. Mart ayı boyunca gerillanın vuruşları hiç durmadı. Gerek Newroz döneminde, gerekse de seçim sürecinde yüzlerce eylem gerçekleşti. Gerillanın kahramanca ve fethedici vuruşları düşmanı korkuya boğarken, halkımıza inanç kaynağı oldu.

Askeri açıdan bir denge dönemini yaşadığımız bu süreçte düşman güçleri Kürdistan'da şehirlere sıkışıp kaldı. Kırsal alanlarda denetim büyük oranda ARGK'nin eline geçti. TC güçleri operasyonlar dışında kırsala adım atamayacak bir hale geldi. Kırsal alandaki karakollar büyük oranda boşaltılmış bulunuyor. Düşman güçlerinin büyük umut bağladıkları operasyonlarda ise büyük kayıplar vererek, ölülerini geride bırakıp adeta hiç arkasına bakmadan kaçmaktadır. Kürdistan'a onbinlerce yeni güç yığmalarına rağmen adım atamaz hale geldi.

Botan'da bütün yollar ARGK'nin güçleri tarafından kontrol altında bulunuyor. Düşmanın çokça övündüğü "seçim güvenliği sağlanmıştır" söyleminin bir safsata olduğu ortaya çıktı. O gün bütün Botan'da denetim gerilla güçlerinin elindeydi. Sadece İdil'de 11 tane bomba patladı aynı gün. Düşman güçleri saklandıklar inlerinde dışarı çıkamadılar. Sandıkların nerede gizlendiği ise belirsizdir.

Düşman çokça sonuç aldığını söylediği hava bombardımanlarıyla gerillaya darbe vuramazken, Botan'da ise neredeyse bombalanmadık köy kalmadı. Gerilla karşısında da sürekli darbe yedikçe halka yönelmekte ve halkı katletmektedir.

Kürdistan'da savaşın oldukça şiddetlendiği ve bunun Türkiye metropollerine yayıldığı bu dönemde, Kürdistan'da tek otoritenin PKK olduğu ortaya çıkmıştır. Seçimler bunu çok açık bir biçimde, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde göstermiştir. Yine Newroz'da halkımız Kürdistan'daki tek otorite olan PKK'nin çağrısına uyarak bayramını evinde kutladı. Bu gelişmeler de gösteriyor ki, Kürt halkı artık (işbirlikçiler ve korucular dışında) tamamen sömürgecilikten kopmuştur. Bundan sonra yapılacak TC'nin kalıntılarını temizlemektir.

ARGK Mart ayı boyunca bir taraftan eylemlerini yoğunlaştırırken, coğrafyaya daha fazla hakim olurken, diğer taraftan da eyalet konferansları yapılarak savaşın daha da yükseltilmesi ve Kürdistan'ın kızıllaştırılması yolunda önemli kararlara ve düzenlemelere gidildi.

Kuşkusuz Mart ayı boyunca gelişen eylemlerin tamamını vermek oldukça zor olacaktır. Ancak bu eylemlerden önemli olanlarını vermek, yaşanan savaşın boyutu hakkında bir fikir verir inancıyla aşağıda Mart ayı boyunca yaşanan bazı gelişmeleri aktarıyoruz.

SERHAT'TA 117 DÜŞMAN ASKERİ ÖLDÜRÜLDÜ

16 Mart tarihinde Doğubeyazıt alanından operasyona çıkan düşman güçleriyle gerillalar arasında çatışmalar yaşandı. Aynı gün öğle sıraları, Doğubeyazıt-Sinek Tepesi'nde düşman güçleri gerillalar tarafından pusuya düşürüldü. Bu çatışmada 5 özel tim elemanı öldürülürken, 10 özel tim de yaralandı. Pusu eyleminden sonra iki helikopter, bu cenazeleri almaya çalıştı, ancak gerillaların yoğun ateşi karşısında geri dönmek durumunda kaldılar. Daha sonra düşman havadan uçaklarla, tank ve toplarla da karadan alanı yoğun bir şekilde bombaladı.

Aynı günün akşamı düşman güçleri Sinek Tepesi'ne saldırı girişiminde bulundu. Ancak gerillaların kahramanca direnişi sonucunda düşman darbe alarak geri çekilmek zorunda kaldı. Gece boyunca da düşmanın alana askeri yığınağı devam etti.

17 Mart günü sabah saat 5'ten itibaren çatışmalar devam etti. Gerillalar TC ordu güçlerini adeta perişan ettiler. Bu çatışmalarda da 2 özel tim elemanı ölürken, çok sayıda özel tim de yaralandı. Doğubeyazıt-Beçare mıntıkasında düşman güçleri iki koldan gerillalarca pusuya düşürülerek darbe vuruldu. Düşman güçlerinden 3 kişi ölürken, bir çoğu da yaralandı. Sinek Tepesi'ne yönelik olarak kobra helikopterleri ve jetlerle düşmanın havadan bombalaması devam etti, ancak gerilla güçlerinin karşılık vermesi üzererine geri çekildiler. Gerillanın açtığı ateş sonucu bir kobra yara aldı.

Sinek Tepesi'nde suikast sonucu bir özel tim elemanı öldürüldü. Ayrı bir noktada gerillalar tarafından düşman güçlerine atılan bir pusuda 6 özel tim elemanı öldü, 8 özel tim de yaralandı. Saat 14.30 sıralarında düşman güçlerine ayrı bir pusu atıldı. Atılan pusuda düşman güçlerinden 7 kişi ölürken, 10 kişi de yaralandı. 17 Mart gecesi düşman tank, top ve havanlarla alanı bombaladı.

18 Mart günü alanın tümünde çatışmalar devam etti. Kobra helikopterlerinin hava saldırısı da devam etti. Sinek Tepesi ve çevresindeki çatışmalarda 5 düşman askeri gerillalarca öldürüldü. Ayrıca Beçare ve Kızılasor mıntıkasında gerillaların attıkları pusuda 15 düşman askeri öldürüldü, 18 askerde yaralandı. Pusu eylemi çatışmaya dönüşerek akşama kadar sürdü, saat 14.30 civarında Sinek Tepe ve Kızılasor da 2 düşman helikopteri bombalama yaptı. 15.30'da Mıxtepe, Kızılasor ve Sinek Tepe'de bombardıman ve top atışları başladı. Çatışmalar akşama kadar devam etti.

19 Mart günü suikastle Beçare-Kızılasor mıntıkasında 4 düşman askeri gerillalar tarafından öldürüldü. Sinek Tepesin'de de 2 asker gerillalar tarafından öldürüldü, Mıxtepe mıntıkasında düşmanın bir öncü kolu gerillalarca pusuya düşürülerek darbe vuruldu. Bu çatışmada 5 düşman askeri gerillalar tarafından öldürüldü. Saat 00.30 arası helikopterler çatışma alanını tekrar bombaladı.

20 Mart günü düşman güçleri gerilladan aldığı büyük darbe sonucu çekilmek durumunda kaldı. Ve çatışmalar tamamen durdu.

5 gün süren ve düşmanın helikopterler, uçaklar, tanklar, toplar ve binlerce asker eşliğinde başlattığı bu operasyonun sonuçlarına bakıldığında görülecektir ki, TC'nin ordusu Kürdistan'da gerilla karşısında adım atamayacak bir konumdadır. Çatışmalarda 54 düşman askeri ölürken, 46'sı da yaralandı. Bütün çatışmalar boyunca 1 gerilla da şehit düştü.

Ayrıca 22 Mart ve 2 Nisan tarihleri arasında düşman güçlerinin Serhat Eyaleti'nde geliştirdiği operasyonlar sonucunda çıkan çatışmalarda, gerilla güçleri tarafından 63 düşman askeri öldürüldü. Çatışmalarda 7 gerilla da şehit düştü. Düşman güçlerinden Binbaşı

Bedri Karabıyık da gerillalar tarafından öldürüldü.

Serhat'taki çatışmalar düşmanın son dönemde geliştirdiği bütün operasyonların sonuçları hakkında bize açık bir fikir vermektedir. Düşman güçleri bu operasyonlarda büyük kayıplar vermektedir. Artık Kürdistan'da ARGK'nin denetimi var. Kırsala çıkan düşman adım atamıyor. Her türlü teknik imkana rağmen gerillanın inancı ve kahramanca direnişi karşısında adeta ölülerini bile bırakarak kaçmak zorunda kalıyor.

Artık Kürdistan'da ARGK'nin otoritesinin geçerli olduğu açıkça anlaşılıyor. Bunu kabul etmek istemeyen TC güçleri darbe üstüne darbe alıyorlar. Botan'dan Serhat'a, Dersim'den Amed'e böyle savaşan, böyle vuran gerilla güçleri Kürdistan'ın özgürleşeceğini gösteriyor. Aynı zamanda her türlü tekniğe ve güce rağmen TC ordusunun içine girdiği durum, ARGK'nin alanları kızıllaştırdığını da gösteriyor. TC'nin askeri olarak sonuç alması artık zor. Gerillasıyla Kürdistan bu savaşı kazanmıştır.

TC 39 KÜRT İNSANINI KATLETTİ

26 Mart günü TC güçleri Botan'ı havadan bombalamaya devam etti. Ancak bombalamaların hedefi yine Kürdistan'ın köyleriydi. Askeri üslerden havalanan uçaklar seçim öncesi ölüm kusmaya oldukça kararlıydılar. Gerillaya karşı düzenledikleri saldırılarda milyarlarca lira harcamalarına rağmen sonuç alamayan TC, savunmasız insanları katletmekle psikolojik üstünlük sağlamaya çalışıyor.

İşte 26 Mart günü düşmanın hava güçleri Eruh'a bağlı Ziver ve Şırnak'a bağlı Beşüke köylerini havadan bombaladılar. Köylüler bu kalleşçe saldırıyı beklemeden köylerinde oturuyorlardı. Düşmanın bu kadar da alçalabileceğini hesaplayamadılar. Sonuçta düşmanın ölüm kusan bombalarına hedef oldular. Gökte yağan bombalar insanlarımızı ansızın yakaladı.

Ziver köyüne yapılan kalleşçe bombalamada 23 Kürt insanı katledildi, 10 insanımız da yaralandı. Aynı saatlere Beşüke köyüne yapılan saldırıda da 16 Kürt insanı katledilirken 10 insanımız da ağır bir şekilde yaralandı. Köyler tamamen bir enkaz yığınına döndü. TC boşaltamadığı köyleri de böylece yaşanamaz ve içinde yaşayacak insan bırakamaz hale getiriyor.

Bombalamadan sonra ARGK güçleri köylülere yardıma geldi. Hafif yaralılar ARGK hastanelerinde tedavi altına alınırken, ağır yaralılar da şehre götürüldü, ancak düşman güçleri yaralıların şehre gitmesine izin vermedi. Zaten bu insanlar TC tarafından öldürülmek için bombalanmıştı, yaralıların tedavi edilmesine elbette askerler izin vermeyeceklerdi. Çünkü onlar Kürt halkına karşı bir soykırım yürüttüklerini her gün açık açık ilan ediyor.

Daha önce Şilopi'nin Bılıka ve Uludere'nin Mıjin köyleri TC tarafından aynı yöntemlerle bombalanmış ve birçok köylü katledilmişti. Bu açıdan bu saldırılar ilk değil ve son da olmayacaktır. Kürdistan'da artık tutunamayacağını açıkça anlayan TC ağır bir intikam güdüsüyle bir soykırım politikası güdüyor.

Bütün dünyaya teröristin kim olduğunu Ziver, Beşüke, Bılıka köyleri açıkça göstermektedir. Katliamlara dünya kamuoyu sessiz kalamaz. Bu insanlık adına kabul edilecek bir şey değildir. 39 Kürt insanı havadan bombalanarak katledilmiştir. Bu örneklere dünyanın başka hiçbir yerinde rastlanamaz. Bosna-Hersek'te katliam var diyenler, Kürdistan'a gözünü kapatamazlar.

Ziver köyünde katledilen insanlarımızın isimleri şöyle: Mehmet Aygur (1931 doğumlu), Ayşe Aygur (1930 doğumlu), Adil Aygur (1970 doğumlu), Ömer Kalkan (1955 doğumlu), İbrahim Duran (1944 doğumlu), Elmas Yıldırım (1957 doğumlu), Mirza Yıldırım (1991 doğumlu), Şerife Yıldırım (1979 doğumlu), Mehmet Yıldırım (1979 doğumlu) Abdülkerim Yıldırım (1992 doğumlu), Şaban Yıldırım (1985 doğumlu), İrfan Yıldırım (1988 doğumlu), Xunaf Yıldırım (1991 doğumlu), Mehmet Benzer (1957 doğumlu), Çiçek Benzer (1992 doğumlu), Ali Benzer (1958 Doğumlu), Nurettin Benzer (1958 doğumlu), Abdurrahman Benzer (1990 doğumlu), Haci Altan (1979 doğumlu), Hatice Altan (1940 doğumlu), Kerim Altan (1991 doğumlu).

Beşüke köyünde katledilenlerin isimleri şöyle: Xoxe İraç (1944 doğumlu), Ayşe Bengin (1944 doğumlu), Nure Bengin (1941 doğumlu), Behiye Bengin (1969 doğumlu), Nafiye Bengin (1990 doğumlu), Sine Bengin (1984 doğumlu), Xoxe Kaçar (1944 doğumlu), Şemse Kaçar (1982 doğumlu), Ahmet Kaçar (1968 doğumlu), Kehriban Kaçar (1993 doğumlu), Ömer Kaçar (6 aylık), Celal Kaçar, Nafiye Kaçar (1990 doğumlu), Leyla Ergün (1969 doğumlu), Asiye Ergün (6 aylık), Fatma Bedir (1989 doğumlu).

Bu insanlarımız TC'nin bombalarıyla yaşamlarını yitirdiler. TC'ye silah satan ve "teröre" karşı olan devletlere soruyoruz, bu yardım daha ne kadar devam edecek. TC'nin katliamları bunlarla da sınırlı değildir. Hizan'da da köyden çıkarılan muhtar Hikmet Karaca, Şükrü Karaca ve Vahdettin Karaca TC askerleri tarafından kurşuna dizildiler.

Gerillalarımız ve halkımız TC'nin bu katliamlarını karşılıksız bırakmayacak ve hesabını kat be kat soracaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Ancak dünya insanlığı da TC'nin bu vahşeti karşısında artık sessiz kalamaz.

GARZAN EYALETİ'NDEN DÜŞMANA DARBE ÜSTÜNE DARBE

25 Mart günü TC güçleri Muş-Hasköy alanında operasyona çıktı. Düşmanın amacı gerilla güçlerine darbe vurmak ve bölgedeki halkı seçime katılma yönünde zorlamaktı. Gerilla güçleri karşısında darbe üstüne darbe alan TC güçleri her gün yeni hamlelerle yitirdiği üstünlüğü tekrar ele geçirmek istiyordu.

Düşmanın araziye çıkmasının ardından sabah saatlerinde gerilla güçlerince 2 koldan pusuya düşürüldü. Gerilla güçleri pusu eyleminde darbe vurduktan sonra, pusu eylemi çatışmaya dönüştü. Çatışmalarda 2 üsteğmen, 1 astsubay ve 6 asker gerilla güçlerince öldürüldü. Ayrıca çok sayıda düşman askeri de yaralandı. Düşman darbe alınca güçlerini takviye etti. Çatışmalar akşama kadar sürdü. Akşama doğru düşman güçleri top, havan ve kobralarla gerilla mevzilerini bombaladı. Ancak çatışmalarda gerilla güçlerinin her hangi bir kaybı olmadı. 26 Mart günü devam eden operasyonlarda sonuç alamayan TC güçleri alanı terk etmek zorunda kaldılar.

Yine 24 Mart günü Tatvan'da alanında operasyona çıkan düşman güçleriyle gerilla güçleri arasında sabahtan başlayıp akşama kadar devam eden bir çatışma yaşandı. Düşman karadan ve havadan saldırarak gerilla güçlerinin alana olan hakimiyetini zayıflatmaya çalıştı. Ancak gerilla güçlerinin kahramanca karşılık vermesi sonucu 12 düşman askeri öldürüldü. Çok sayıda düşman askeri de yaralandı. Bu çatışmada 5 gerilla da şehit düştü. 25 Mart günü de devam eden operasyon bir ilerleme sağlayamayınca düşman güçleri geri çekilmek durumunda kaldı.

Garzan Eyaleti'ndeki çatışmalar da gösteriyor ki, düşman Kürdistan'da şehirlere sıkışıp kalmıştır. Şehirlerden dışarıya adımını attığında gerilla güçlerinin keskin vuruşlarına hedef olmaktan kurtulamıyor. Kürdistan'da kırsal üzerindeki denetimini gittikçe geliştiren gerilla güçleri düşmanı şehirlerde de sıkıştırmakta ve Kürdistan artık düşman güçleri için bir cehennem haline gelmektedir.

SAVUR'DA 21 DÜŞMAN ASKERİ ÖLDÜRÜLDÜ

23 Mart günü düşman güçleri Savur alanında yoğun bir operasyon geliştirdi. Bu operasyon neticesinde araziye çıkan düşman güçleriyle gerilla güçleri arasında çok yoğun çatışmalar yaşandı. İlk günkü çatışmalarda, düşmana 3 koldan pusu atılıp darbe vuruldu. Çatışma akşama kadar sürdü. Düşmanın bir timi çembere alınarak imha edildi. Buradaki çatışmada gerillanın güçlü hamleleri ve taktiğe hükmetmesi neticesinde 17 düşman askeri öldürüldü, 4 düşman askeri de yaralandı.

24 Mart günü tekrar çatışmalar devam etti. Türk ordu güçleri gerillaları çembere almak isterken, gerillalar taktik bir hamleyle düşman güçlerini pusuya düşürerek şaşkına çevirdi. Bu pusu eyleminde de 2 asker ölürken, 4 asker de yaralandı.

25 Mart günü çatışmalar aralıksız devam etti. Gerilla güçleri operasyon alanından çıkarken, düşman güçleri araçlarla ölülerini almaya geldi. Gerillalar bu araçlara pusu kurarak darbe vurdu. Burada da düşman güçlerinden 2 asker öldü, 4 asker de yaralandı. Sonuçta düşman operasyonu başarısızlıkla sonuçlandı. Bütün operasyonlarda olduğu gibi burada da ağır darbe alan düşman güçleri, Kürdistan'da kalmanın faturasının ağır olacağını tekrar tekrar anlamış oldular.

ARGK KADIN BİRLİĞİ YOL KESTİ

16 Mart günü Diyarbakır-Bingöl yolu ARGK kadın birliği tarafından kesildi. Yoldan geçen 60 kadar araç durdurularak kimlik kontrolü ve propaganda yapıldı. 14.30'da başlayan yol kesme eylemi saat 16.00'da sonuçlandırıldı. Eylem sırasında kontrolden kaçmak isteyen bir taksi gerillalarca tarandı. Halk gerillalara 17 milyon lira yardımda bulundu.

Yol kesme eylemi de gösteriyor ki, kadının ordulaşması oldukça önemlidir. Savaş içerisinde çelikleşen kadın hareketi bir taraftan düşmanın korkulu rüyası olurken, diğer taraftan da kadının özgürleşmesine önemli katkılar sunmaktadır. Erkeğiyle ve kadınıyla ordulaşmış Kürdistan, bağımsızlık ve özgürlüğe çok yaklaşmış demektir.

DÜŞMANIN GÖÇ ETTİRME OPERASYONLRI DEVAM EDİYOR

Düşman katliam, tehdit sindirmeyle birlikte köyleri bombalayarak Kürdistan'ı boşaltmak istiyor. Gerilla karşısında yürüttüğü operasyonlarda darbe üstüne darbe alan düşman güçleri, operasyonlarını daha çok halka ve köylere yönelik olarak gerçekleştiriyor.

Güneybatı Eyaleti'nde gerillaya yönelik olarak sürdürdüğü operasyonlarda sonuç alamayan düşman, halka yönelik sindirme ve göç ettirme me operasyonlarına başladı.

Son dönemlerde polis desteğinde faşist kesimler halka saldırmakta ve halkı taciz etmek istemektedirler. Bu çerçevede 12 Mart tarihinde Elbistan'da yurtseverlerin oturduğu 3 ayrı kahvehaneye faşistler tarafından bomba atılarak, halk korkutulmaya ve sindirilmeye çalışıldı.

26 Mart'ta düşman güçleri eyalette köylere yönelik operasyonlara devam ederek, bazı köyleri yaktı. Evren ve Perişanlar köyleri tamamen, bazı köylerde de tek tek evler tahrip edildi. Düşman böylece halkı göç ettirmeye çalışmaktadır.

Bütün bu saldırılar karşısında halkımız gerillaya başvurarak sonuna kadar direneceğini belirtti. Halkımız bütün bu saldırılara karşı kendisini koruyacak gerekli araçları temin yoluna giderken, bölge de gerilla da halkın katillerinden hesap sormaya devam ediyor.

TC KÜRDİSTAN'DA ÇIKAR KAYNAKLARINI KORUYAMIYOR

Gerillalar 14 Mart günü Raman'da Botaş'a ait petrol tesislerine baskın eylemi gerçekleştirdi. Yapılan baskında burada bulunan 200 bin varil petrol ateşe verilerek yakıldı. 10 milyon TL ve bir adet telsiz cihazına da gerillalar tarafından el konuldu.

16 Mart günü de gerillalar tarafından Silopi'de petrol boru hattı bir başka noktadan tekrar bombalandı. Patlamış borulardan iki gün boyunca petrol akarken çıkan yangın da iki gün boyunca söndürülemedi.

Şırnak-Eruh arasındaki Rasor Suyu üzerindeki köprü gerillalar tarafından tümden tahrip edildi. Köprüyü onarmaya gelen askerler gerillalarca pusuya düşürüldü. Daha sonra pusu çatışmaya dönüştü. gerilla kayıp vermezken, düşman güçlerinin kayıpları öğrenilemedi. Ancak düşman köprüyü onarmadan geri çekildi.

Uludere-Ziravik köyü yakınında bulunan baraj ve YSE şantiyesi gerillalarca yakılırken, Zıravık-Uludere arasında bulunan bir köprüde tahrip edildi.

Eruh-Mışare'de 1 merkezi trafo gerillalarca yakıldı. Ayrıca telefon direkleri de kesildi.

19 Mart'ta Hakkari'nin merkezinde bulunan PTT santrali, 3 PTT aracı, 3 PTT evi, 3 santral, 1 büyük uydu, 200 direk, 2 elektrik motoru ve 1 kar aracı gerillalarca yakıldı, yangın gece boyunca devam etti.

Bu eylemler de gösteriyor ki, TC Kürdistan'da artık çıkar kaynaklarını koruyamıyor. Her ne kadar kaybedeceğini düşünerek bir talana yönelmişse de, gerilla güçleri buna izin vermiyor. Ve her geçen gün Kürdistan'da ısrar etmenin TC açısından maliyeti gittikçe daha fazla artmaktadır. 94'te savaşın şiddeti de göz önüne alınırsa, TC'nin Kürdistan'daki çıkarlarını korumak şurada kalsın kendi metropollerindeki iş merkezlerini bile koruyamayacağı açıktır. Bu açıdan bugün Kürdistan artık TC burjuvazisinin kambury konumundadır. Ekonominin neredeyse tamamına yakını artık özel savaşın hizmetine koşulmuş durumdadır. %100'lere varan ye-

ni zamlar ve getirilen yeni vergiler de gösteriyor ki, mevcut savaşta ısrar, TC açısından savaşın ekonomik maliyetini daha da ağırlaştırmaktadır.

GERİLLA ŞİRVAN'DA KATLİAMLARIN HESABINI SORUYOR

Garzan eyaleti 1. Bölge'ye bağlı gerillalar 5 Nisan günü Şirvan bölgesinde Duxan Karakolu'na saldırı düzenledi. Gerillaların saldırısının ardından düşman güçleri operasyon başlattı. Operasyon iki gün boyunca sürdü. Gerek karakola yönelik saldırıda, gerekse de operasyon boyunca inisiyatif gerilla güçlerinin elinde bulundu. Gerillalar düşmana birçok noktada ağır darbeler indirerek, operasyonun sonuçsuz kalmasını, hatta düşman güçlerinin kayıp vermesini sağladı.

Çatışmalarda 30 düşman askeri ölürken, çok sayıda düşman gücü de yaralanarak savaş dışı kaldı. Öldürülen 30 askerin üzerindeki malzemelere de gerillalar tarafından el konuldu. Gerillalarca savaş dışı bırakılan düşman güçleri üzerinde alınan malzemeler şunlar: 1 adet MG 3 silahı, 1 adet M 16 silahı, 6 adet G 3 silahı, 3 adet lav silahı, 12 adet sırt çantası, 1563 adet G 3 mermisi, 640 adet M 16 mermesi, 9 adet bombaatar roketi, 8 adet G 3 roketi, 16 adet G 3 şarjörü, 450 adet BKC mermisi, 2 adet gece dürbünü, 1 adet fotoğraf makinesi, 4 adet su matarası, 1 adet kol saati, 240 fişeklik MG 3 silahının dürbünü, 11 el bombası, 15 çadır, 1050 Mark, 1000 İtalyan lireti ve 160 bin TL.

Çatışmalarda 2 gerilla da şehit düştü.

Garzan eyaleti bu eylemle camide halkımızı katleden vahşi düşmandan hesabının sorulacağını göstermiş oldu. Halkımıza karşı katliamlarını pervasızca sürdüren düşman güçlerinin gerilla karşısında içine girdiği durum çaresizlikten başka bir şey olmuyor.

Çatışmalarda düşman güçleri büyük darbe almasına rağmen, TC basını psikolojik savaş çerçevesinde olayları tersyüz etmiş ve kamuoyunu bu konuda yanıltmaya çalışmıştır. Bu olay bir kez daha TC basınının yüzünü de gösterdi.

KDP HALK GÜÇLERİMİZE SALDIRMAYA DEVAM EDİYOR

8 Nisan günü Zaxo yakınlarında 10'u yaralı ve hasta 20 gerillayı KDP peşmergeleri kuşatmaya aldı. ARGK'nin uyarısı üzerine KDP kuşatmayı kaldırmaya başladı, ancak daha sonra tekrar gerillaları kuşatmaya aldı.

Bunun üzerine ARGK gerillaları Zaxo yakınlarındaki Deşte Hahe karakolundan 12, Seraviş Karakolu'ndan 7, başka bir bölgede de 1 peşmergeyi esir aldılar. Gerillalar KDP peşmergeleri kuşatmayı kaldırmadan ellerindeki esir peşmergeleri bırakmayacaklarını açıkladılar. Bunun üzerine KDP peşmergeleri ARGK'nin isteklerini kabul etmek durumunda kaldılar.

Güneyli işbirlikçi güçlerin halk güçlerimize yönelik saldırıları bunlarla sınırlı değildir. Metinan tarafında TC'ye bağlı çeteler oluşturulmaktadır. Bunlar, 12'şer kişilik birlikler biçiminde örgütlendiriliyor. Görevleri, keşif, suikast, küçük gerilla birimlerini pusuya düşürme, yakalama ve TC'ye teslim etme biçimindedir.

Görülüyor ki, ihanetçi-işbirlikçi güçler her fırsatta halk güçlerimize saldırmaktan ve düşmanımızla birlikte hareket etmekten oldukça istekli görülüyorlar. Çünkü PKK'nin ihanete yaşam hakkı tanımadığını ve bastıkları zeminin ayaklarının altında kaydığını iyi görüyorlar. Bu kadar saldırgan olmalarının nedeni budur. Ancak bu saldırılarına rağmen Güney Kürdistan her geçen gün daha fazla devrimin hizmetine giriyor. Bu kutsal topraklar daha fazla devrime açılıyor. Bütün komplo ve saldırılara rağmen ihanetçiliğin yaydığı sisli hava gittikçe dağılıyor ve yerini özgür bir geleceğe bırakıyor.

1 SAVAŞ UÇAĞI DÜŞÜRÜLDÜ VE 15 ASKER ÖLDÜRÜLDÜ

Düşman güçleri Gabar alanında 8 Nisan günü yeni bir operasyon başlattılar. Düşman güçlerine pusu kuran gerillalar Fındık Taburu'ndan 3 askeri öldürdü. Başka bir noktada gerilla güçlerinin pusuna düşen 12 düşman askeri öldü. Operasyona havadan savaş uçakları da katıldı. Bölgeyi havadan bombalayan savaş uçaklarından biri gerillalar tarafından düşürüldü.

9 Nisan günü de devam eden çatışmalarda düşmana ait 1 kobra helikopteri gerillalar tarafından düşürüldü.

DERSİM'DE GERİLLANIN DENETİMİ GELİŞİYOR

6 Nisan günü Dersim-Uzuntarla mevkiinde araziye çıkan düşman güçlerine gerillalarca pusu atıldı. Atılan pusuda 4 düşman askeri ölürken, çok sayıda asker de yaralandı. Eylemden sonra düşman karadan hareket edemedi. Ancak alanı top ve tank atışlarıyla akşama kadar dövdü. Akşama doğru gerillalar düşman güçlerinin arasına sızarak 3 askeri öldürdü, çok sayıda askeri de yaraladı. Şaşkına dönen düşman güçleri çaresizlik içinde yanışlıkla birbirlerine ateş etmeye başladılar. Kendi aralarındaki çatışmada bir süre devam etti. Düşman güçleri akşam saat 18. 30'dan sabaha kadar Dersim'in girişini ve çıkışını kapatarak, giriş ve çıkışları engelledi.

Bu çatışmalarda gösteriyor ki, düşman güçleri her geçen gün gerilla güçleri karşısında gerilemeyi yaşayarak, denetimini kaybediyor. Gerilla güçleri ise bu boşlukları süratle doldurarak denetimini genişletiyor.

METROPOLLERDE AÇLIK GREVİ

DEP'e yönelik baskıları, Kürdistan'daki katliamları ve en son olarak 6 DEP milletvekilinin dokunulmazlığının kaldırılıp tutuklanmalarını protesto etmek amacıyla DEP'in Türkiye metropolerindeki il ve ilçe örgütleri 25 Mart 1994 günü açlık grevi eylemine başladılar. İstanbul, Adana, Antalya, Antep ve Mersin'de aynı gün kitlesel katılımla eylem başlarken, Ankara, İzmir ve Adıyaman'da ise bir gün sonra başladı.

Katılımın yüksek olduğu eylemlere ilgi oldukça yoğun oldu. Eylemleri ziyaret amacıyla gelenler oldukça fazlaydı. Sadece Adana'da 30 bin insan eylemi ziyarette bulundu. Birçok yerde eylem yerinin küçüklüğü ve gelen ziyaretçilerin kalabalıklığı biraz sorun yaratsada, Kürdistanlılar kendileri tarafından seçilen milletvekillerinin tutuklanmasına karşı oldukça öfkeli olduklarını ortaya koydular. Milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılması sonrasında "halkımızın vicdanı rahatlamıştır" diyenler birde Kürt halkının vicdanının nasıl rahatlatılması gerektiğini de görmelidirler. Evet her türlü hakkı elinden alınan Kürt halkı rahatsızdır. Bu rahatsızlık kaynayan bir volkan gibidir. Bu volkan belki bugün açlık grevi eylemiyle demokratik süreci dayatmaya çalışıyor, ancak yarın TC için çok geç olabilir.

Dönüşümlü olarak devam eden açlık grevlerinde, son siyasal durum, DEP üzerindeki baskılar, seçimler vb. birçok konuda yapılan değerlendirmeler ve tartışmalar kitleyi oldukça canlandırdı. Değerlendirmeler Kürdistan halkının, dostun ve düşmanın politikalarını anlayabilecek bir siyasal düzeyi yakaladığını gösterdi. Türküler eşliğinde çekilen halaylar açlık grevlerini bir şenliğe çevirdi. Evet, Kürdistanlılar büyük bir şenliğe hazırlanıyor, bugün bunun ön günündeyiz. Acıları var, zorlukları var ancak kazanacağına dair, hiçbir kuşkusu yok. Dünyanın en barbar gücüne karşı mutlaka kazanabileceğini artık iyi görüyor. Metropollerdeki Kürdistanlılar bu eylemleriyle bir kez daha mutlaka kazanacağını gösterdi.

DEP'in metropollerdeki il ve ilçe örgütlerinde yapılan açlık grevleri başarılı bir şekilde ve amacına uygun olacak 3 Nisan tarihinde sona erdirildi. Bu eylemler Kürdistan halkının duyarlılığının ve değerlere sahiplenişinin göstergesi oldu. Kürdistan halkı kendisi için biraz çaba gösterenleri bağrına basıyor, yalnız bırakmıyor. Böyle bir halkın kaybetmesi mümkün değildir. Böyle bir halkın dostları asla ve asla pişman olmayacaklardır.

ARGK MART AYI EYLEM BİLANÇOSU

TC özel savaş yönetiminin "Bahara kadar dağda tek bir gerilla bırakmayacağız" iddialarının, baharı yaşamakta olduğumuz bugünlerde ve Mart ayı savaş bilançosu itibariyle, ne kadar kof, gülünç iddialar olduğu, yine dağda gerillayı bitirme çabalarının aksine kendini bitirmekten öteye gidemediği görüldü.

TC, Kürdistan halkının ilk kez iradesini özgür belirleme fırsatını baltalamak, bu fırsatı ortadan kaldırmak için seçim sandıklarını taburların, çete evlerinin içine, kendi garnizonlarına yerleştirerek tank ve toplarla zorla, tehditle halkı oy kullandırmaya götürürken, zaten önceden tüm demokratik, yurtsever adayların ya tasfiye etme, tutuklama, ya da tehditle seçime katılmamalarını sağlamış, bu da PKK'nin seçimleri yasaklamasına yol açmıştı.

Bilindiği gibi Kürdistan'da seçimler polis ailelerinin, korucuların, bazı devlet işbirlikçilerinin ve tanklara doldurularak zorla sandık başına götürülen insanların katılımıyla olmuş, bu da kırsal alanda sıfır denecek düzeyde, şehir ve ova kesimlerindeyse hiçbir yerleşim yerinde %40'ları aşmayan düzeyde olmuştur. Kürdistan halkı zorla sandığa götürüldüğü halde yine de öncüsü PKK'nin yoluna bağlılığını sergileyerek seçimi boykot etmiştir.

Yine halkımız Newroz'u PKK ve ARGK'nin öngördüğü tarzda kutlamış, TC'nin Kürdistan'daki askeri gücünü yoğunlaştırarak halkı katletme plan ve hesaplarının önüne böylece geçilmiş ve bu askeri çabaları, yine katliam hevesleri kursağında bırakılıp boşa çıkarılmıştır. Newroz Kürdistan genelinde Türk özel savaşının büyük protestosuna dönüşmüştür.

Kış boyu durmayan gerilla eylemliliği baharla birlikte sıçrama yapmış ve seçim günü kızıl üs Botan'da ARGK gerillalarının büyük yol denetimi ve operasyonuyla düşman güçleri garnizonlarına hapsettirilmiş, ağır silahlarla dövülmüş ve özgürleştirilmeye giden bu alanımızda halk seçimlere gitmemiş, çeteler ve polis güçleri kışlalarda oy kullanmıştır. Bu da TC'nin özel savaşımıyla, tüm destekçileriyle birlikte artık askeri yolla sonuç alamayacağı, aksine giderek daha yenilgiyi yaşadığı bir noktaya gelinmiş olduğunu ve halkımızın PKK öncülüğünde, gerillası ARGK'ye büyük güvenle bu yıl özgür vatan parçalarında artık yaşamak istediğini, TC otoritesini kabul etmediğini açıkça göstermiş ve göstermektedir.

Bu bağlamda Mart 1994 itibariyle ARGK eylem bilançosunu basına ve kamuoyuna açıklıyoruz:

Bu ayda 21'i yol denetimi ve kontrolü olmak üzere toplam 252 ayrı noktada eylem gerçekleştirilmiştir. Bu eylemlerin sonucu olarak:

a- 21'i rütbeli olmak üzere 483 TC askeri ölmüş, 2'si rütbeli 172 asker yaralanmıştır.

b- 3'ü korucubaşı olmak üzere 106 korucu ölü, 57 korucu yaralanmıştır.

c- Kontra, ajan, devlet görevlisi, işbirlikçisi, muhbir, komiser, polis, özel tim vb. özel savaş görevlisi olmak üzere toplam 91 kişi ölmüş, 78 kişi yaralanmıştır.

d-Yine özel savaş görevlisi 39 kişi tutuklanmış, haklarında soruşturma yapılmış, suç durumlarına göre çeşitli yaptırımlara uğramış, ya da bırakılmışlardır.

e- 3 helikopter, 5 tank, 8 panzer, 35 askeri-sivil araç mayınla ve roketle darbelenerek savaş dışı bırakılmış, ayrıca çok sayıda köprü ve yol yapım şantiyesi tahrip edilmiş, birçok petrol kuyusu ve boru hattı defalarca tahrip edilmiştir.

f- Çok sayıda silah, mermi, şarjör, bomba, askeri malzemeye el konularak kamulaştırılmış 115 küçük baş hayvan koruculardan, 52 milyon TL kamulaştırılmıştır.

2- Partimiz PKK'nin koruculara yönelik politikası ve Newroz münasebetiyle çıkardığı altı aylık af kapsamında 2 korucu köyü toptan, tek tek köylerden de 559 korucu silah bırakarak Kürdistan halkı ve ARGK güçlerimizin affına sığınmıştır.

3- Mart ayı gerilla eylemliliği süresince 86 gerilla şehit olmuş, 13 gerilla yaralanmış, 2 gerilla kış koşullarından dolayı donma noktasında TC'ye esir düşmüştür.

4- TC devletinin operasyon, köy bombalama, köy göç ettirme, tutuklama, baskı, işkence ve uygulamlarını protesto etmek amacıyla birçok yerleşim yerinde serihildanlar gelişmiş, halk seçimlerde ve Newroz'da TC devletinin otorite ve politikasını genelin büyük bir çoğunluğuyla protesto etmiştir.

5- Bu süreçte Kürdistan genelinde Kürdistan Ulusal Meclis çalışmaları daha hızlandırılmış, kızıl üslerde özgür vatan parçalarına ulaşma hedefiyle eyalet konferansları geliştirilmiş ve TC ordu güçlerinden boşaltılan alanlarda yoğunlaştırılarak halk iktidarlaşmasına adım adım gidilmektedir.

ERNK BALKANLAR TEMSİLCİLİĞİ ATİNA'DA AÇILDI

5 Nisan Salı günü Yunanistan'ın başkenti Atina'da, ERNK Avrupa sorumlularından Ali Sapan tarafından düzenlenen bir basın toplantısıyla, ERNK Balkanlar Temsilciliği açıldı. Atina'daki yabancı büyükelçilik ve konsoloslukların bulunduğu, Vasili Sofiyas Bulvarında Amerikan elçiliğine yakın bir yerde açılan büroda, yapılan açılış ve basın toplantısına, çok sayıda gazetecinin yanısıra, özel ve devlet televizyonları da katıldı. Tüm partilerin temsilcilik düzeyinde katıldığı açılış törenine, Yunan milletvekilleri **Zuğuridis Bunaços** (Meclis başkan yardımcısı), **Haci Andreu, Galanyanos, Maxera, Statapolos** ve Halkların Özgürlüğü ve Haklarını Savunma için Birlik derneğinden PASOK M. K. üyesi **Mihalis Xaralambidis** katıldı. Katılamayan çok sayıda Yunanlı parlamenter ve tanınmış şahsiyet, göndermiş oldukları telefon ve telgraflarla katılamayışlarından dolayı duydukları üzüntüyü dile getirerek, önümüzdeki günlerde kendi evleri kabul ettikleri büroyu ziyaret edeceklerini, bütün kalpleriyle ERNK'nin yanında olduklarını belirttiler.

Kıbrıs'taki Kürdistanla Dayanışma Komitesi Başkanlığını yürütürken 20 Mart 1994 günü katledilen **Theophilos Georgiades**'in kız kardeşi **Anthi Georgiades** ve yakın arkadaşı Kıbrıslı gazeteci Lazaros'un yanısıra Emekli Yunan Genarali **Metafiyas**'ın da katıldığı açılışta büronun balkonundan ERNK bayrağı göndere çekildi. Bu esnada açılışa katılan Yunanlılar, "Biji, Biji" sloganlarıyla alkış tuttular. Kokteyli açılış bir buçuk saat sürdü. Açılış halkların kardeşliğinin göstergesi oldu.

Kürt halkının temsilcisi olan ERNK'nin uluslararası düzeyde artık kabul görmesi, Kürdistan sorununun artık tamamen uluslararası bir sorun olduğunun göstergesidir. Kürt halkı kendi cephesiyle artık diplomasi yapıyor. Bunun kurumlarını hızla geliştiriyor. Bu da TC devletine korku salıyor. Bu nedenle ERNK temsilciliğinin Atina'da açılmasının ertesinde TC basını Yunanistan'a yönelik çirkin bir saldırı başlattılar. Ancak halkları tarih sahnesinden silmeye çalışmanın verdiği suçluluk korkusuyla saldırmak kendisini gittikçe daha fazla uluslararası alanda tecrit ediyor.

Başkan APO'nun ERNK Balkanlar Temsilciliği'nin açılışına gönderdiği mesaj:

"Türk devleti ve ordusu şiddet, katliam ve terörü bir politika haline getirmiştir. Sadece bu yıl zarfında 800 köyümüzü yaktılar. Bunlar Timurlenk ve Saddam'ı da aştılar. Türk devlet terörü sınır tanımıyor, Theophilos Georgiades'in katli bunun göstergesidir. 27 Mart'ta sahte bir seçim yaşandı. Kürdistan illerinde halkımız %30 ile %70 arasında boykot yaptı. Halkın seçtiği milletvekillerinin dahi cezaevine atıldığı bir ülkede Kürt halkının savaşmaktan başka şansı yoktur.

Biz bu yıl 30 bin kişilik gerilla gücümüzle Kürdistan'ın en önemli toprak parçalarını özgürleştireceğiz. Kürt halkının ekonomisini tahrip eden Türkiye'nin savaş ekonomisinin kaynaklarını kurutacağız. Savaş Türkiye metropollerine de yayılmıştır. Bu yıl Botan'da bir Kürt hükümetini geliştireceğiz.

Diplomaside de atak yapıyoruz. Savaş kadar diplomasiye de önem veriyoruz. Amerika, Avrupa, Rusya ve birçok ülkede toplumsal örgütler, parlamentolar ve hükümetlerle geniş bir diyalog başlattık. Türkiye gibi kanlı bir rejimin uluslararası alanda tecriti hızla gelişiyor.

Almanya Türk devleti gibi PKK'yi yasakladı. Özellikle Alman devletinin ekonomik ve askeri menfaatlerine dayanan tutumu, Kürt sorununun çözümüne zarar veriyor. Türk zulmünü cesaretlendiriyor. Fakat Almanya'da, Kürt sorununa olumlu yaklaşan önemli bir kesimde bulunmaktadır. Almanya'daki 600 bine yaklaşan Kürt nüfusunun desteği ile Almanya'nın politikasını değiştireceğiz. Son olaylarla birlikte hükümet partisinde bile Türkiye'ye silah ambargosu uygulama çağrısı geldi.

Biz seyahat özgürlüğüne karşı değiliz, ama bir halkın katliamına sebep oluyorsa, buna seyahat özgürlüğü diyemeyiz. Bundan dolayı da Türk turizmi de hedefimizdir. Biz Avrupalı turistlere 3-5 yıl içinde Botan'da seyahat özgürlüğünü sağlayacağız. Serhat'ta kış turizmini açacağız. Misafirperverliğimizi onlara göstereceğiz.

Halklarımızın dostluk ve dayanışması meyvelerini veriyor. Güzel dostluk sözleri sarfetmekten ziyade pratik dostluk ve dayanışmayı güçlendirmemiz gerektiği inancındayım. Bu arada Theophilos Georgiades arkadaşımızı da anmak istiyorum. Kürt ve Yunan dostluğunun en önemli örneklerinden birisidir. Onu katleden Türk devletine karşılığını ödettireceğiz.

Balkan temsilciliğimiz halklarımız arasındaki dostluk ve dayanışmanın köprüsü olacaktır. Balkan ülkelerini kapsayan diplomatik bir işlevi olacaktır. Kürt ulusunu ilgilendiren bütün konularda, söz ve temsil sahibi olacaktır. Basın ve kitle örgütleri için başvurulması gereken bir bilgi merkezi olacaktır."

AVUSTURYA'DA COŞKULU NEWROZ GECESİ

Avusturya'da daha önce meşaleli yürüyüşlerle başlayan NEWROZ kutlamaları, Kürt ulusal birliğinin güçlü sergilendiği, umuda, savaşa, bağımsızlığa ve özgürlüğe bağlılığın nidalarının yükseldiği direniş ve zaferin müjdesi Newroz gecesiyle sürdürüldü. 26 Mart tarihinde Avusturya'nın dört bir yanından gelen 5 bin civarında yurtseverin katılım gösterdiği gecenin açılışı Kurmanci, Dımıliki, Türkçe ve Almanca konuşmalarla yapıldı. Başkan APO'nun Almanya'daki Newroz kutlamalarında şehit düşen RONAHİ ve BERİVAN yoldaşların şahadetleri ve Alman emperyalizminin tavrına ilişkin okunan mesajı büyük ilgi ve dikkatle dinlendi. Şehitlere, partiye ve önderliğe bağlılığın ifadesi "Biji Serok APO, Şehit namırın" sloganları haykırıldı. Geceye katılan Avusturyalı davetlilerin yanısıra birçok tanınmış şahsiyet, kurum ve kuruluşlun mesajları da geldi. Bu zamana kadar gerçekleştirilen gecelerin içinden gerek zengin programı ve düzenli akışı, gerekse çok sayıdaki yurtseverin katılımıyla en görkemlisi, güçlüsü olduğu herkesin ortak kanaati idi. Ulusal direniş türkülerinin eşliğinde govende kalkan kitlenin coşku ve heyecanı doruktaydı. Kürtlerin yüreğindeki Newroz ateşi çağın lanetli Dehak ve Ninovaları olan Ankara ve Bonn yönetimlerini yakıyordu.

Meşaleli yürüyüş ve geceye büyük ilgi gösteren Avusturya basını, Newroz kutlamalarına geniş yer verirken, Almanya'daki Newroz kutlamaları sırasında olayların çıkmasında Almanya İçişleri Bakanı'nın ve polisinin sorumlu olduğu belirtilirken Avusturya'daki kutlamaların barışçıl ve olaysız geçtiği vurgulandı.

Avusturya'daki Newroz gecesi Kürt halkının artık gelişmelere kayıtsız kalmadığını, tek yürek tek vücut olduğunu gösterdi. Alman polisinin Kürdistanlılara yaptığı Avustur-ya'da lanetlendi. Aynı zamanda Ronahi ve Berivan yoldaşların aydınlığı da Avusturya'nın sokaklarını da Kürdistanlaştırdı. Böylesine birlik olan, özgürlüğe özlem duyan Kürt halkı için, artık zafer uzak görünmüyor. Ve Kürt halkı zaferi koparıp alacak duyarlılığı, enerjiyi ve cesareti şimdiden gösteriyor.

FRANKFURT'TA NEWROZ GECESİ

Alman polisinin engellemelerine rağmen Frankfurt'ta yapılan Newroz gecesi direnmenin ve kazanmanın simgesi oldu. Frankfurt'ta coşkulu bir Newroz gecesi yaşandı.

Frankfurt'daki Ballsporthalle'de yapılan geceye 7 bin dolayında Kürdistanlı katıldı. Gece başlamadan önce Berivan ve Ronahi yoldaşların posterleri salona asıldı. Kitle "Şehid namırın", "Bijî PKK", "Bijî Newroz" sloganlarıyla salonu adeta inletiyordu. Berivan ve Ronahi yoldaşların daha da gürleştirdiği isyan ateşi adeta insanlarımızın bedenlerini alevlendiriyordu. Direnişe, savaşa ve özgürlüğe davet oluyordu.

Daha sonra 1982 Newroz'unda Diyarbakır zindanlarını üç kibrit çöpüyle aydınlatan Mazlum Doğan yoldaşın, Diyarbakır surlarına Newroz'u bedeniyle kutlayan Zekiye Alkan'ın ve İzmir'de "Kürdistan'ı çabuk kurun" talimatından sonra Newroz ateşiyle ölümsüzleşen Rahşan Demirel'in resimlerinin bulunduğu dev bir poster salonda dolaştırıldı.

Başkan APO'nun posterleri ve ERNK bayrakları her zaman ve Kürdistanlıların bulunduğu her alanda olduğu gibi yine vardı.

Frankfurt Newroz gecesi Kürdistan ve dünya devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. "Biji Serok APO", "Biji PKK", "Şehid namırın" sloganları bütün gece boyunca hiç bitmedi.

Müzik eşliğinde devam eden halaylar ve folklor gösterileriyle gece devam ederken, çok sayıda basın mensubunun katıldığı bir basın toplantısı yapıldı. Basın toplantısında Alman devletinin Kürt halkına karşı içine girdiği haksız tutumdan örnekler gösterildi ve Almanya'nın derhal bu tavrından vazgeçmesi istendi.

Evet bütün baskılara, tehditlere ve polisin geceye katılımı engellemesine rağmen Frankfurt gecesi coşkulu ve direniş ruhuyla yapıldı. 7 bin Kürdistanlı hiçbir baskıya boyun eğmeyeceklerini ve mutlaka kazanacaklarını gösterdiler.

İNGİLTERE'DE NEWROZ KUTLAMASI YAPILDI

Birlik, direniş ve isyanın simgesi ulusal bayramımız Newroz, İngiltere'de 9 Nisan günü coşkulu bir geceyle kutlandı.

Londra'da parlamentonun bulunduğu Westminister semtindeki tarihi Central Hall'de yapılan Newroz direniş gecesine sarı, kırmızı ve yeşil renkleriyle yaklaşık 2 bin Kürdistanlı katıldı. Gecede Kürdistan halkının dostları da büyük ilgi gösterdi. Gece Kürdistan ve dünya devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Daha sonra ERNK adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada Kürdistan'da verilen mücadelenin zafere koştuğu vurgulanarak, "ya kazanacağız, ya kazanacağız" denildi.

Gecede Vatikan (Papa)'ın temsilcisi Michael Feeney de bir konuşma yaptı. Konuşmasında kısa bir süre önce gittiği Kürdistan'da şahit olduğu devlet baskılarını anlattı. Devletin sivil halkı katlederek, yerli ve yabancı kamuoyunu "terörist" olarak tanıttığını belirterek, "fakat bütün baskı ve soykırımlara rağmen Kürt halkının gösterdiği mücadele bende büyük bir hayranlık uyandırdı" dedi.

Ape Musa Tiyatro Grubu, Ozan Eylem, Ozan Emekçi, Ozan Xelil Xemgin ve Ozan Besc tarafından sunulan kültür programı büyük beğeni kazanırken, izleyiciler de Newroz ruhuna yaraşır halaylar çektiler.

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan, Mazlum Doğan, Zekiye Alkan, Rahşan Demirel, Seyid Rıza, Şex Said ve 94 Newroz'unda Almanya'nın Mannheim kentinde bedenlerini alevlere veren Ronahi ve Berivan'ın posterlerinin asılı olduğu salonda bulunan kitle, dalgalandırdığı PKK, ERNK ve ARGK bayrakları eşliğinde sık sık "Biji Serok APO", "Gerilla vuruyor, Kürdistan'ı kuruyor", "Kürdistan TC'ye mezar olacak" şeklinde sloganlar attılar.

Daha sonra olaysız ve disiplinli bir şekilde Kürdistanlılar dağıldı. Bu kutlamalar da gösteriyor ki, Almanya'nın Kürdistanlıların düzenlemek istediği Newroz gecelerini yasaklamasının haklı bir gerekçesi yoktur. Almanya'da olayların gelişmesinin nedeni Almanya'nın Kürt halkı karşıtı politikaları ve Alman polisinin saldırgan tavrıdır.

Davut BEYKÖYLÜ (BOTAN)
Abdurrahman OĞUZ,
Cudan AYKUT
Hasan ÇAVUŞ, Hasan KAVAS

07.04.1994'te beş arkadaşımızı elim bir kaza sonucu kaybettik.

Perşembe akşamı Frankfurt'tan görev bölgeleri olan Fulda'ya giderken yolda geçirdikleri bir trafik kazası sonunda aramızdan ayrıldılar.

Yürekleri ülke ve halk sevgisi ile dolu olan bu arkadaşlarımızı mücadelemizde yaşatarak anılarına bağlı kalacağız.

MÜNİH'TE KÜRTLERE DESTEK YÜRÜYÜŞÜ

Almanya'nın Münih kentinde 2 Nisan günü gerçekleştirilen yürüyüşe 2 binin üzerinde savaş karşıtı Alman katıldı. Münchener Freiheit'te başlayan yürüyüş boyunca "Türkiye'ye silah yardımı durdurulsun", "Kürtlerin sınır dışı edilmesine hayır" sloganları atıldı.

Yürüyüşten sonra coşkulu bir miting gerçekleştirildi. Mitingde söz alan konuşmacılar Alman devletinin Kürtlere karşı içine girdiği tutumu ve TC devletinin Kürdistan'da yürüttüğü katliamı protesto ettiler.

"TÜRKİYE'YE TURİSTLER GİTMESİN"

Kürdistan'ın ve Türkiye'nin turistler açısından güvenli olmadığı ve PKK'nin savaşa kaynak yaratan Türkiye'nin turizm alanlarına yöneldiği belirtildi.

Danimarka Dışişleri Bakanlığı seyahat acentalarına gönderdiği bilgilendirmede, "Kürdistan İşçi Partisi (PKK) Türkiye'nin turizm endüstrisine yönelik saldırı yapacağını açıklamıştı. Şimdiye kadar turizm merkezlerine yönelik birçok saldırı gerçekleşti. Buna bağlı olarak İstanbul'da gerçekleşen yeni saldırılar ve bundan sonra da muhtemel saldırılardan ötürü Dışişleri Bakanlığı olarak Türkiye'nin Doğu'suna ve Ararat (Ağrı) dağı bölgesine yapılacak seyahatları tehlikeli buluyoruz.

Bu uyarılarımız her ne kadar Türkiye'nin Batı'sı ve diğer bölgelerini kapsamıyorsa da, bütün güvenlik tedbirlerine rağmen yüzde yüz bir güvenlik sözkonusu değildir. Turistler dikkatli olmalıdır" denildi.

Yukarıda belirtilen görüşler konusunda Ankara'daki Avrupa Birliği konsoloslarının hemfikir olduğu da açıklamada yer alıyor.

Teslim olan gerilla lideri öldürüldü

Filipinler de geçen yıl devlet yetkililerine teslim olan gerilla lideri Leopoldo Mabilangan öldürüldü. Manila'nın Güney'indeki bir kilisenin içinde kimliği belirsiz kişilerce öldürülen Leopoldo bir düğün töreninde bulunuyordu.

Güney Luzon'daki gerilla birliğinin eski sözcüsü olan Mobilangan hükümetin kendisine karşı isyancı suçlamasında bulunmayacağını açıklamasından sonra geçen yıl Şubat ayında halkın önünde imzalanan bir anlaşmayla yetkililere teslim olmuştu. İstediği yere gitmekte serbest bırakılan Leopoldo öldürüldüğü kasabanın belediye başkanlığı için seçimlere katılmaya hazırlanıyordu. Mobilangan'ın devlet güçleri tarafından öldürüldüğü öne sürüldü.

Olaylı seçim kampanyası

Kolombiya'da seçim kampanyalarının olaylı sürdüğü Mart ayı içinde yapılan seçimlerde marksist gerillalar ülkenin Güneydoğusu'ndaki bir kasabada 31 seçim görevlisini kaçırdılar. Seçim sırasında sayıları 10 bini bulan gerillalar seçimleri engellemek amacıyla askeri konvoylara saldırdı, adayların bazılarını kaçırdı ve boykot çağrısı yaptı. 5 bin üzerinde adayın katıldığı seçimlerde 250 bin kişilik asker ve polis gücünün aldığı güvenlik önlemleri boykot oranının yüksek çıkmasını engellemedi. Kolombiya devrimci silahlı kuvvetler birliğine bağlı gerillaların kaçırdıkları kişiler arasında çalışma bakanının babası da bulunuyor.

Fransa'da gençlik isyanı

Sağcı Eduard Balladur Hükümeti'ne karşı gençlik örgütlerinin düzenlediği gösteri, Paris sokaklarını savaş alanına çevirdi.

Sol Öğrenci Örgütü Aksiyonu (BTF), Birleşik Sendikalar Federasyonu, Sosyalist Partisi yanlısı liseliler örgütü, Komünist Partisi yanlısı Gençlik Örgütü (UNEF), Sosyalist Partisi yanlısı Gençlik Örgütü (UNEFİD) tarafından ortaklaşa olarak düzenlenen yürüyüş, Bastille meydanında başladı. Meydanda toplanan gençler pankartlar ve sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti.

Fransa Başbakanı Eduard Balladur'un gençlerin asgari ücretin altında çalıştırılmasını öngören "işe uyum sözleşmesine" karşı yapılan "Öğrencilerin Zafer Yürüyüşü" Fransa'da 1968 gençlik çıkışının provası niteliğindeydi.

Eylemci gençler, yolun kenarında park eden araçların camlarını kırdılar. Bazı araçlar ters çevrilerek ateşe verildi. Gençler mağazalara saldırarak vitrinlerin camlarını kırdılar. Polislerle taşlı sopalı çatışmaya giren gençler, gençlik isyanını ve gençliğin öfkesini göstermiş oldular.

Polislerle süren taşlı sopalı çatışmalar geç saatlere kadar sürdü. Bu eylemde 120 polis yaralanırken, 122 dükkanın vitrinleri de yerle bir edildi. 25 araç tamamen yanarken, 254 araç da zarar gördü.

Gösterilerde 324 genç gözaltına alındı. 74 kişinin hakkında "kamu huzurunu bozmak ve yasadışı silah taşımaktan" dolayı soruşturma açıldı.

Fransa'daki olaylar birkez daha gösterdi ki, emperyalizm demek daha fazla sömürü, daha fazla yoksullaşmak demektir. İnsanın bir meta olarak görüldüğü bu düzenlerde insanca yaşamanın yolu direnmektir. Emperyalizmin yoksullaştırması ve tahripkarlığı karşısında direnmekten başka yol yoktur.

Katliamlar direnişi alevlendiriyor

El Halil Katliamı Gazze Şeridi ve Eriha bölgesinde kurulacak özerk Filistin devletinin atak yapmasını engelledi. Yaser Arafat sağa kayıp uzlaşma yolları ararken muhalifleri atağa geçti. Basını Hamas'ın çektiği radikal dinci grup ile Filistin hareketi içerisinde yer alan gruplar İsraillilere çeşitli saldırılar düzenlerken, Yaser Arafat Kahire'de küçük tavizler koparmanın peşindeydi. El Halil kentinde Filistin polis gücü 150 mi olacak 250 mi olacak tartışması Arafat'ın yönelimini göstermesi bakımından ilginçti. ABD'nin El Halil kentindeki Musevilerin kentten çıkarılmaması tezine de Arafat'ın çok kararlı karşı çıkması yapılacak anlaşmanın ipuçları olarak önem taşıyor.

İsrail'in işgal altındaki Gazze Şeridi'nde yer alan Balya Kampı'nda 6 Filistinli'nin öldürülmesi El Fetih içerisindeki radikalkleri harekete geçirdi. El Fetih imzasıyla dağıtılan bildirilerde, FKÖ'nün İsraille sürdürülen barış görüşmelerinden tamamen çekilmesi istenmişti. 6 kişinin İsrail tarafından öldürülmesine Arafat'ın sert tepki göstermemesi dikkatleri çekerken, radikallerin FKÖ önderliğine isteklerini örgütsel kanallar yerine bildiriyle duyurmuş olmalarının Arafat yönetimine karşı daha aktif bir mücadele yürütecekleri biçiminde yorumlanıyor.

Radikallerin lideri durumunda gözüken Faruk Kaddumi Kahire'de yapılan görüşmeler sırasında Musevilerin silahsızlandırılması konusunda ısrarlı bir tutum sergilemiş. Filistin heyeti başkanı Nebil Şaat'ın görüşmelerde ilerleme kaydedildi şeklindeki açıklamasına sert tepki göstererek herhangi bir ilerleme olmadığını belirtmişti.

El Halil kentinde konuşlandırılan Norveç, Danimarka ve İtalyanlardan oluşan 160 kişilik gözlemci gücün kentteki güvenliği sağlayamayacağı konusunda da radikal gruplar fikir birliği içinde, gözlemcilerin güven sağlama yerine kargaşayı artıracağı gözüküyor. Halkın istemlerini dikkate almayan önderliklerin kalıcı olmadığı yaşanan pratiklerle kanıtlanmış olması Arafat'ı radikal bir çizgiye çekmeye yetmiyor.

Güney Afrika'da seçim mi, boykot mu?

26-28 Nisan tarihleri arasında yapılması düşünülen Güney Afrika seçimlerinin yapılmasının imkansızlığı her gün daha açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Güney Afrika devlet başkanı De Clerk'in boykotçu Zulu lideri ve İnkhata Özgürlük Partisi lideri Mangosuthu Butheleziyle Nisan ayında yapılacak seçimlere katılması amacıyla sunduğu yeni uzlaşma planı da başarılı olmayacak gibi görünüyor. Bir yandan Afrika Ulusal Kongresi lideri Nelson Mandela'nın "seçimlerin ertelenmesi özgürlüğün ertelenmesidir" sözleri diğer yanda (Natal) ve Zulu bölgesinde şiddet olaylarının artması ve sıkıyönetimin ilanından sonra 110 kişinin öldürülmesi kafaları karıştırmış durumda. Güney Afrika'daki 300 yıllık beyaz egemenliğine son verecek Nisan seçimlerine 27 parti katılıyor.

Güney Afrika Cumhuriyeti Yürütme Konseyi ile Afrika Ulusal Kongresi'nin onayıyla gerçekleşen sıkıyönetim ilanından sonra olayların durmaması ve ANC taraftarlarının öldürülmesi. Mart ayı içerisinde Zulu bölgesi olarak bilinen Natal'da 300 kişinin ölmesi seçimlerin güllük-gülistanlık ortamda olmayacağını gösteriyor.

Butelhezi'nin yanısıra Natal ve Kwala Zulu bölgelerinde ilan edilen sıkıyönetime PAC (PAN Afrika Kongresi) tepki gösterdi. PAC yayınladığı bildiride beyazların siyahlar arasındaki sorunların çözümüne karışmamasını istedi. Buthelezi bir uzlaşma sağlanmasa seçimlere katılmayacaklarını tekrarlıyor. Mandela'nın otoritesi seçimler öncesinde bir uzlaşma ortamı sağlamaya yetecek mi varılan uzlaşma uzun süreli olacak mı? Önümüzdeki günlerdeki gelişmeler bu sorunun cevabını verecek. Ancak bilinen bir gerçek kendini bütün açıklığıyla ortaya koyuyor. Güney Afrika'da ordunun ağırlığı her geçen gün artıyor.

27 MART SEÇİMLERİ VE KÜRDİSTAN GERÇEĞİ

Selim FERAT

27 Mart yerel seçimleri, Türk rejiminin içinde bulunduğu durumu değerlendirmek için önemli verilere sahiptir. Avrupa'da ve Türkiye'de yapılan değerlendirmelerin başında, seçim sonuçlarının, azınlığın çoğunluk üzerindeki hakimiyeti anlamına geldiği genel kabul görmektedir.

İstanbul'da yüzde 20 civarında oy alan RP'nin belediye başkanlığını alması buna örnek olarak gösterilmektedir. Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu yerel organların varlığını 1990'lı yıllarla birlikte ciddi bir şekilde tehdit ettiği Türk rejiminin bürokratik ve askeri mekanizmasının birçok Kürt eyaletinde işlevsiz kaldığı ayrı bir tartışma konusu yapılsa bile, Kürt hareketi karşısında sadece militarizmi konuşturmak isteyen TC rejiminin, Türk halkını ve giderek daralan askeri bir hiyerarşiye feda ettiği görülmektedir.

Seçim sonuçlarında ortaya çıkan şudur: Kürdistan'da seçimleri Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi kazanmıştır. Türkiye'deyse seçimi kazanan askerleşen sivil partilerdir, bu partilerden en çok onay alansa RP olmuştur. Seçimi kazananların isimleri değişik bile olsa, tümü rejimin öncü partileridir. DYP, ANAP, RP ve SHP Türk sömürgeci sisteminin Kürdistan'daki militarist uygulamalarını destekleyip uygulamaya koydukları için oy almışlardır. Türkiye'de seçimden "karlı" çıkan partiler, Türk ve Kürt halklarının kardeşliğinin karşısındadırlar. Seçimi "kazanan" partilerin tümü Kürt halkının düşmanıdırlar.

"Sol" bir parti olduğunu söyleyen SHP, Kürdistan'da katleden Türk ordusunun koalisyon partisidir. "Müslüman"lığı öne çıkaran RP ise, "Müslüman kardeş" Kürt halkının tek bir kurumunu bile kabul etmeyecek kadar şovendir. Bu partilerin hiçbiri, Ortadoğu'da "Kürt ve Türk Halkları Cumhuriyeti" veya "Kürt ve Türk İslam Devleti"nden taraf değillerdir. RP'nin "İslami" düşüncelere sarılarak Kürt halkına gitmesi, Türk özel savaşının saldırılarının bir türü olmaktadır.

Seçimler üzerinde bir değerlendirme yapıldığında, karşımıza Türkiye rejiminin içinde bulunduğu bunalım ve açmaz çıkmaktadır. Seçim sonuçları, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin beklenen başarısını onaylamıştır. Burada birkaç önemli noktaya işaret etmek gereklidir:

1. Türk rejimi Kürdistan'daki seçimleri askeri birimlerine yaptırmıştır. Kürt halkının oyunu kendisini katleden askerin denetiminde ve fiili gözetimindeki "seçim birolar"ında kullanması zaten işin tabiatına aykırıdır. Kürdistan'da birçok eyalete egemen olan ve Türk devletini; militarizm ve bürokrasisini, kısacası, Türk rejiminin her türlü temsilini reddeden Kürt halkının "Türk" seçimlerine katılmasını istemek bile, Kürt halkının iradesine karşı şiddeti harekete geçirmek olmaktadır.

Kürt halkı, örnek yerindeyse; sabah vakti evini bombalatan, çocuğunu katlettiren bir Türk binbaşısının silahıyla birlikte başında nöbet tuttuğu "seçim sandığı"na oy atmak mecburiyetinde bırakılmıştır. Böylece 27 Mart seçimleri meşru olmamaktadır. Sömürge bir ülkede, işgalci orduların denetiminde yapıldığı için meşru değildir. Ancak, özgür bir ortamda yapılması durumunda, pratikte seçimin referanduma dönüşeceği ve Kürt halkının %70'i aşan oranda oylarını ulusal kurtuluş lehine kullanacağını bilen Türk rejimi, seçimde de, daha çok Osmanlı kılıcını kullanmayı gündemleştirmiştir.

2. Türkiye'de siyasal olarak, özel savaş rejimine karşı, milliyetçi ve sömürgeci düşüncelerden arınmış bir muhalefet yoktur. Türk halkını içine düşürüldüğü kimlik bunalımından kurtaracak bir umut doğmamıştır. Böylece halk, kötünün iyisini seçmek mecburiyetinde bırakılmıştır. Türk halkının, "Kürtler bizim kardeşlerimizdir, müslümandırlar" diyen ve arkasından Türk ordusunun Kürdistan'daki soykırımını destekleyen bir partiye; "bu parti, Kürtler yoktur diyen başka bir partiden daha iyidir" diyecek kadar perspektifleri daralmıştır.

3. Türk rejimi, Kürt halkını gözden çıkarmıştır. Ya katledecek, ya da korucu yapıp katledecek. Türk halkınıysa, savaş psikolojisi içinde, her türlü yalana inanmak durumunda bırakmıştır. Başka enformasyon kaynakları kısıtlı olan Türk halkı, TRT dinleyicisi haline getirilmiştir. TRT: Çiller'i, Demirel'i ve "Düşman PKK"yi görüntüleyip, Kürdü katleden Türk askerini, "kahraman", Kürt halkının özgürlüğü için savaşan gerillayı "terörist" olarak ekrana egemen kılarak "haber" vermektedir.

4. Kürdistan'ın önemli merkezlerinde PKK'nın boykot kararı, yani Türk rejiminin değil, Kürt halkının seçimi kazanmıştır: Diyarbakır, Batman, Bingöl, Hakkari, Cizre, Ağrı, Şırnak, Silopi, Dersim, Lice'de seçime sadece korucular, polis ve askerler katılmışlardır. Cizre'de "belediye başkanı" yüzde 3 oranında oy almıştır. İdil'de, Mesut Yılmaz'cı aday, 100 oyla belediye başkanı "seçilmiştir". Botan bölgesinde, askeri operasyonlara rağmen, halk seçime katılmamıştır.

27 Mart seçimleri önemli bir dönüm noktası olarak kabul edilmelidir. Kürt halkı yüzde 50 oranında boykotla, ordunun denetim ve yürütmesindeki seçimi reddederek, şiddet gölgesinde bile, "referandum"da ulusal kurtuluşa yüzde 50 evet demiştir. Eğer seçimler normal şartlarda yapılsaydı, bu oran daha da yükselirdi. O zaman Kürt halkı Türk militarizmi ve yönetimine "hayır" demiştir. Bunu, bin yıllık Türk egemenliğinin mirasçısı "cumhuriyet"in tüm "tedbir"lerine rağmen yapmıştır.

Sonuçta, Türkiye'de seçimlerin demokratik olmadığı, militarizmin gölgesinde yapıldığını tespit edebiliriz.

Kürdistan'da "yapılan" seçimler ise, Türk sömürgeciliğinin işgalci gücünü ispatlama eylemi olmuştur.

Kürdistan'da 27 Mart günü ortaya çıkan sonuç, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin, halkın köklü bir müdafaa ve yükseliş aracı olduğunu göstermiştir. Kürt halkının kimliği toplumda, hem de Kürdistan topraklarında bayraklaşmaktadır.

Mücadelemizin geldiği aşamada kitle eğitimi ve önemi

Geri bir ulusal ve toplumsal yapıya sahip bulunan Kürt halkının oldukça kapsamlı ve sürekli bir eğitime ihtiyacı vardır. Özbenliğine bu derece yabancılaşmış ve sömürgeciliğin ağır tahribatlarını yaşamış bir halkın amaçları bilinmeyen, sıradan bir eğitimle dönüşüme uğraması ve savaşması hayli zordur. Kürdistan'da felç edilmiş bir yapıyı öyle yuvarlak laflarla basit müdahale ile sağlığına kavuşturmak ve dönüşüme uğratmak olanak dışıdır. Ülkemizde bütün sınıf ve tabakaların ortak çıkarı ulusal kurtuluştan geçiyor. Halkın bu temel çıkara bağlı olarak eğitilmesi gerekmektedir. Ancak bireye bir türlü sahip çıkmadığı vatan ve ulus olgusunu kabul ettirmeden, tarih ve yurtseverlik bilincini aşılamadan ve onu köklü bir kişilik dönüşümüne uğratmadan bırakalım savaştırmayı bir adım dahi attıramazsın. Bu nedenle Kürdistan'da kitle eğitimi büyük bir önem taşımakta ve birçok amaca hizmet etmektedir.

PKK'nin çıkışına kadar Kürt insanı vatanını tanımıyordu. Vatansız yaşamayı kabul etmişti. Halka vatan olgusunun kabul ettirilmesiyle işe başlandı. Kürt insanında vatan ve ulus sevgisi oldukça köreltilmiştir. Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını, jeopolitik konumunu, medeniyete nasıl beşiklik yaptığını, halkımızı ve diğer halkları nasıl bağrına bastığını, nasıl istilalara uğradığını vb. bütün güzellik ve özellikleriyle halka kavratılması ve özlü bir vatan sevgisinin aşılanması gerekmektedir. Yine ulus bilincinin kavratılması, aile, mezhep, aşiret bağları yerine ulusal bağların egemen kılınması gerekmektedir. Halkımız toprakları üzerinde nasıl bir tarihi geçmişe sahiptir? Kültür, sanat ve edebiyatı nasıl geliştirmiştir? Bütün engellemelere rağmen nasıl uluslaşmıştır? Dilini bugüne kadar nasıl korumuştur? İşgallere karşı nasıl direnmiştir? Bu ve benzeri hususlarda sağlanan eğitim, tarih bilincinin gelişmesine yol açacaktır.

Kürdistan'da köklü bir yurtseverlik bilinci gelişmemiştir. Eğitim bunu sağlamaya yönelik olmalıdır. Yurdunu seven, ulusal kimliğini bilince çıkaran biri düşmanına karşı mücadele etmeli, kararlı bir özgürlük tutkunu olmalıdır. Bu yurtsever olmanın gereğidir. Güçlü bir yurtseverlik anlayışı temelinde eğitilen biri halkının kurtuluşu için direngen bir kişiliğe sahip olur, hiçbir zaman düşmana boyun eğmez, hiçbir fedakarlıktan kaçınmaz. Sonsuza kadar ülke, halk ve parti çıkarlarına bağlı kalır.

Tarihte ve günümüzde ihanet ve işbirlikçiliğin halkımızın bağrında yol açtığı tahribatları; parçalanmış, çelişki ve çatışmalarla dolu ulusal toplumsal yapının ulusal birlik önündeki engellerini kitlelere iyi kavratmak önemli bir husustur. Ülkemizdeki diğer halklara, diğer dini inançlara fırsat eşitliği, kardeşlik ve hoşgörü temelinde yaklaşarak ulusal birliği pekiştirmek ve halkımızı cephe saflarında örgütlemek kitle eğitiminin önemli bir halkasını oluşturuyor.

Düşmanını yeterince tanımayan bir halk tutarlı bir halk savaşını sürdüremez. Düşman hangi tarihi süreçlerde ülkemizi nasıl sömürgeleştirdi? Hangi katliamlara başvurdu? Yabancı eğemenliğini nasıl, hangi yöntemlerle pekiştirdi? Hangi taktiklere başvurarak bu denli köklü yabancılaşmayı sağlayabildi? Kimlerde ne tür destek aldı vb. hususlarda kitlelerin doğru bir bilince kavuşturulması gerekir.

Bugün halkımızın önemli bir kesiti aktif mücadele ve yoğun eylemlilik içindedir. Bu nedenle pratikte yol gösteren, daha verimli ve sonuç alıcı eylemliliğe yol açan, yeni yeni taktiklerle mücadeleyi sürekli geliştiren ve halkı düşmanın saldırıları karşısında etkili önlem almaya ve kendini korumayı sağlayan eğitim biçimine ağırlık verilmesi zorunlu olmaktadır. Yaşanan yoğun kitlesel eylemliliğin sonuçlarını değerlendirerek kitlelere aktarmak, daha gelişkin bir pratik için yol göstermek ve perspektif sunmak gerekmektedir. Ancak bu temelde sağlanan bir eğitim dönemin ihtiyaçlarını karşılayabilir. Ve daha etkin bir eylemliliğe yol açabilir. Düşmanın güncel yönelimleri, kullandığı güncel taktikler kitlelere sürekli olarak kavratılmalı. Ve bu kavrayış temelinde güncel sorunlara zamanında çözüm getiren, bireyi direngen bir kişiliğe kavuşturan, fedakar ve inançlı kılan kapsamlı bir eğitime gerek duyulmaktadır.

Kitlelerin eğitiminde partimizin önem verdiği diğer bir husus ise sınıf bilincinin kavratılması, sosyalist anlayışın benimsetilmesi, halkların kardeşliğine değer verilmesidir.

Eski Kürt kişiliğinin halkımızın başına getirdiği belalar bilinmektedir. Kendisini bir tas çorbaya pazarlayacak kadar düşkün olan bu kişiliğin daha doğrusu kişiliksizliğin acısını günümüzde de çekiyoruz. Bu nedenle Kürt geçinmek veya birkaç kelime Kürtçe konuşmanın Kürtlük olduğunu ileri sürmek doğru değildir. Çağdaş Kürt kişiliğinin yaratılmasına gerek vardır. Bu kişilik ulusumuzun özgürlük çıkarlarını bireysel veya ailesel çıkarlarından üstün tutan, ulusal kurtuluş bilincini özümsemiş, örgütlü bir yapının içinde yer alma gerekliliğine inanmış, halkın birlik ve beraberliğine hizmet eden, düşmanın her türlü dayatma ve etkilerine karşı direnen, düşmana boyun eğmeyen, halkımızın temel çıkarlarından taviz vermeyen, yurtsever, fedakar, direngen çağdaş halk kişiliğidir. Bütün propaganda ve eğitim araçları böyle bir kişiliğin yaratılmasına hizmet etmelidir.

TC sahip bulunduğu büyük eğitim araçlarıyla bilinçleri çarpıtmaya, gerçekleri tersyüz etmeye, beyinlere zehir şırınga etmeye, ulusal varlığımızı inkara yönelik tutumunu ısrarla sürdürmeye, özbenliğine yabancı eski Kürt kişiliğini korumaya, ulusal çıkarlarımıza hizmet eden bütün tutum ve davaranışları engellemeye çalışmaktadır. Ulusal bünyemizi her gün zehirlemeye hizmet eden düşmanın elverişli eğitim araçlarına karşılık, devrim cephemizin bu türlü olanakları oldukça sınırlıdır. PKK öncülüğünde her şeyi yeniden yaratan halkımız, sınırlı eğitim araçlarını çok iyi değerlendirerek büyük bir eğitim seferberliği ile sömürgeci ve emperyalist güçlerin eğitim adı altında bünyemizi zehirleme çabalarını etkisiz kılmak zorundadır.

Çağın çok çok gerisinde kalmış, bilinçsiz, kör-sağır duruma getirilmiş bir toplumun eğitime duyduğu ihtiyaç kendiliğinden anlaşılmaktadır. Belirtmeye çalıştığımız işleve sahip olan eğitime en az su ve ekmek kadar, hatta ondan da daha fazla günlük olarak muhtaçtır halkımız. Bizde eğitimin önemi hiçbir ulusla kıyaslanmayacak kadar büyüktür. Ağır bir hastayı iyileştirme de o hastalığı uygun bir ilacın hayat kurtarıcı rolü kadar, insanı yaşatan günlük besinlerin gerekliliği kadar, hayat kurtarıcı bir fonksiyonu vardır eğitimin. Sürekli ve günlük ihtiyaçlara göre halka verilmesi gereken ulusal eğitim bilinç kaynağıdır; inanç kaynağıdır; cesaret, güç ve enerji kaynağıdır. Kitle eğitiminin bu önemini herkes bilince çıkararak şehitlerimizin kanı pahasına halkımızın hizmetine sunulan bütün propaganda ve eğitim araçlarını çok iyi değerlendirmek zorundadır.

Kürdistan'da bütün ulusal

değerler birer eğitim aracıdır. Ulusal renkten tutalım en gelişkin eyleme kadar hepsi eğitime yol açan bir değere sahiptir. PKK, öylesi anlar oldu ki hiçbir yazılı araca ve materyale sahip olmadan sözlü olarak kitleyi eğitmeye çalıştı. Geçmişle kıyaslandığında bugünkü olanakların varlığı küçümsenmeyecek değerdedir. Elimizde bulunan kitap, gazete-dergi vb. basın-yayın organları, sınırlı radyo yayını olanaklarından tutalım ufacık bir kitlesel toplantı dahi eğitime büyük katkı sunmaktadır.

Ulusal değerlerimizi içeren, mücadele sorunlarına yer veren, amacımıza hizmet eden bildiri, pankart, afiş, resim, rozet, dergi, gazete, kitap, televizyon, radyo, müzik kaseti, video kaseti, dil, folklor, tiyatro, toplantı, düğün, serîhildan, yürüyüş, gece, daha gelişkin kitle eylemlikleri vb. bütün araçlar iyi değerlendirildiğinde eğitim ihtiyacını büyük oranda karşılayabilirler. Mevcut durumda PKK bu araçların hemen hemen hepsini halkımızın yararına sunmuştur. Yeter ki bu araçları değerlendirmesini ve bunlardan yararlanmasını bilelim. Bu araçlardan yararlanmak isteyen ve başkalarını da yararlandırmaya çalışan her yurtsever hem kendisini, hem de başkasını eğitebilir.

Zengin eğitsel araçlarımızı iyi kullanalım

Elimizdeki propaganda ve eğitim araçlarını yeterince değerlendirmediğimiz bir gerçektir. Gerilla eylemliliğinin, yoğun kitle eylemliliğinin sonuçlarının çıkmakta olan yayınlara yansıtılması gerekiyor. Her bir şehidimizin kahramanlığını, direnişini çok yönlü değerlendirmek, her bir eylemin sonuçlarını o eylemi yaşayanların gözlemleriyle değerlendirip bunu halka maletmek, halkı yaşanan bu deney ve tecrübeler temelinde eğitmek çok önemlidir. Ancak bu yeterince yapılamıyor. Halk, köylerimizi, çeşitli yerleşim alanlarımızı yakıp-yıkan düşmana karşı direniyor. Düşmanın bu vahşetini ve buna karşı halkın direnişini basın-yayına zamanında yansıtmak, bundan da önemlisi bunu ana dilimizde görüntüleyerek video vasıtasıyla, kaset aracılığıyla okuma-yazma bilmeyenleri de bundan yararlandırmak çok büyük bir eğitim boşluğunu doldurabilir. Biraz planlı ve örgütlü çalıştıktan sonra bütün olanakları değerlendirmek mümkündür.

Halkın önemli bir bölümü sadece Kürtçeyi konuşabiliyor, bunun haricinde konuşma-yazma imkanına sahip değildir. Bu durumdaki çevreler ulusal özelliğini belirli bir oranda koruyan çevrelerdir. Kitlelere ana dilimizde hitap ederek, bu içerikteki sözlü araçları yaygınlaştırmak ve bu boşluğu doldurmak zorunluluğu vardır. Önemli bir ulusal öğemiz ve iletişim aracı olan ana dilimizi geliştirmek, günlük propaganda da buna ağırlık vermek önemlidir. Anadilini konuşabilen birinin yabancı bir dilde, egemenlerin dayattığı bir dilde konuşmada ısrar etmesi aslında ulusal öze bir yabancılığı ifade ediyor. Örneğin: Avrupa'da büyüyen bir gencin birkaç kelime Kürtçe bilmesi dahi ona hangi ulusa mensup olduğunu hatırlatır. İnsanın kendine ait olan herhangi bir değere sahip çıkması, onu savunması insan olmanın bir gereğidir. Israrla yabancılaştırmak amacıyla düşmanın bize dayatmaya çalıştığı bir şeye dört elle sahip çıkmak ulusal benliği yitirmenin bir göstergesidir. Bazı fedakarlıklarda bulunanların bile bildiği kadarıyla ana dilini konuşmaması, çocuklarıyla ısrarla Türkçe konuşması büyük bir yetersizliktir. Kürt ulusuna mensup olduğumuza dair bizi düşündürmeye zorlayan, bizi eğiten Kürtçeyi günlük yaşamımızda konuşmak ve bunu sürekli olarak geliştirmek ciddi bir görevdir. Özellikle Avrupa'da yaşayan emekçi halkımız açılan dil kurslarına gitmeli. Normal günlük yaşamda ve toplantılarda Kürtçe konuşmalı ve birkaç kelime dahi olsa çocuklara Kürtçeyi öğretmelidir. Bu yaklaşım çocukların eğitiminde, yabancılaşmasını önlemede küçümsenmeyecek bir rol oynayacaktır.

Kitle eğitiminde halk eylemliliğinin önemi

Ayrı bir değerlendirme konusu olan eylemler kitle eğitiminde temel bir rol oynamaktadır. En gelişkin gerilla eylemliliğinden tutalım sıradan bir kitle eylemliliğine kadar bütün eylemler bireyin ruhunu, kişiliğini ve bilincini doğrudan etkilemektedir. Bir gerilla eyleminin filmini seyreden biri orada sergilenen olağanüstü kahramanlık, olağanüstü fedakarlık karşısında güven duyar. Cesaret edinir. Ve bütün bu etkiler o insanı fedakar, kararlı, cesaretli, direngen bir kişilik edinmeye iter. Yine bir serîhildanda, bir cenaze töreninde, bir gecede, bir mitingte, uzun yürüyüş, açlık grevi gibi herhangi bir kitle eylemliliğinde yer alan biri orada gördükleriyle, duyduklarıyla, yaşadıklarıyla o eylemi düzenleyen ulusal önderliğin rolünü kavrar. O coşkulu kitle gücünden ulusal birliğin hangi düzeyde olduğu sonucunu çıkarır. Öyle ki o eylemin kişilik üzerindeki etkileri çok derin sonuçlara ve gelişmeler yol açabilir. Ve bireyin davaya bağlılık, kararlılık anlayış ve çabalarında bir sıçramaya neden olabilir. Bir kişilik devrimine dahi yol açabilir. Bu nedenle kitleleri sürekli olarak eylemlilik içinde tutmak, çok sayıda insanı eylemlere katmaya teşvik etmek, yazılı ve sözlü araçlarla eylemlerin sonuçlarını en geniş kitlelere ulaştırmak çok etkili bir kitlesel eğitime neden olabilir. Çünkü halkımız okuduklarından ve duyduklarından çok, görüp yaşadıklarından etkileniyor. O zaman yaşanan pratiği mümkün olduğunca herkese iletmek kaçınılmaz bir görevdir.

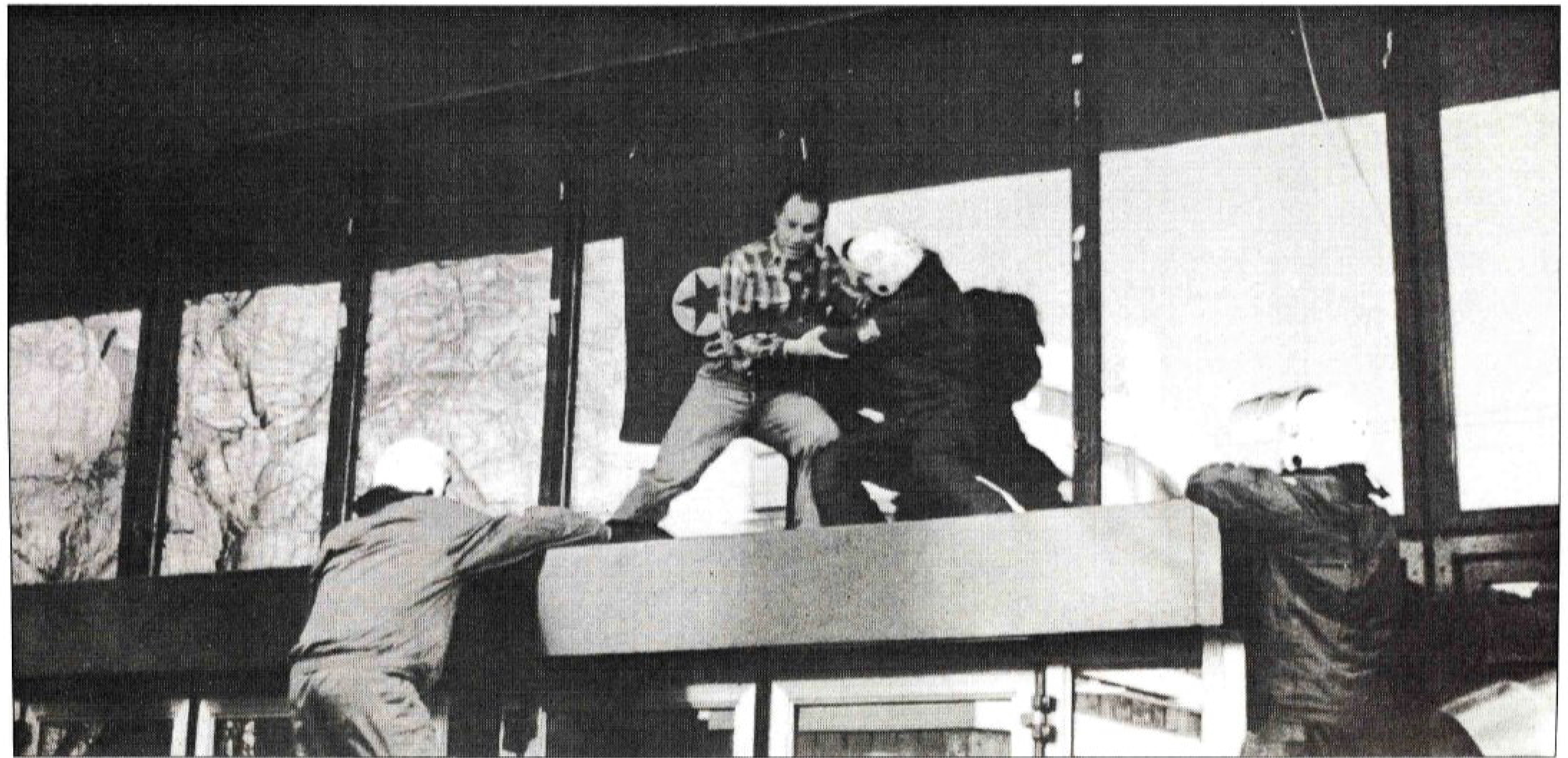
İzah etmeye çalıştığımız gibi basitinden gelişkinine kadar her eğitim aracı beli bir rol oynayabilir. Bundan yola çıkarak her Kürdistanlı yurtsever bu tür araçlar vasıtasıyla hem kendini, hem de başkalarını rahatlıkla eğitebilir. Unutmamak gerekir ki Kürtlüğünü inkar eden birine Kürtlüğünü dahi kabul ettirmek eğitime bir katkıdır. Hiçbir çaba öyle basite alınmamalıdır. Herhangi bir çaba anında sonuç vermeyebilir, ama daha sonradan sonuç verebilir.

Halkımızın bütün bireyleri bir eğitim seferberliği içinde olmalıdır. Her aile bireyi bütün aile fertlerini eğitebilir. Evini adeta bir okula dönüştürebilir. Bilinçsiz birine doğruları kavratmak, onu yanlışlardan alıkoymak, yerinde bir doğru ve etkili sözü sarfetmek dahi eğitici bir etkiye neden olabilir. Her yurtsever sözlü propaganda ile, yayınları kitlelere ulaştırarak, akrabasını, çevresini, etkileyebildiklerini kitlesel etkinliklere ve eylemlere çekerek, etkileyici olduğuna inandığı bütün eğitim araçlarını kullanarak eğitimsel çabalara katkıda bulunabilir. Bazen telefon ve mektupla yakınlarımıza gerçekleri aktararak onları etkilememiz bile küçümsenmeyecek bir katkı sayılır. Demek ki birine yayın organlarını okutmak ve dağıtmak eğitime bir katkıdır. Bir müzik kasetini, bir video bantını dağıtmak, dinletmek veya seyrettirmek eğitime bir katkıdır. Birini yürüyüş, gece, açlık grevi vb. herhangi bir kitlesel eyleme götürmek bu amaca iyi bir katkıdır. Herkes bunları rahatlıkla yapabilir.

Sömürgeci ve emperyalist eğitim araçları ulusal yabancılaşmaya hizmet etmekte, ruhsuzluk ve kişiliksizliğe yol açmaktadır. Bunun etkisini kırmaya yönelik çabaların sürekliliği yanısıra, bunlardan uzak durarak kendimizi korumamız gerekmektedir. Televizyon yerine, ulusal değerlerimize yer veren filmler veya kasetler izlemek en tutarlı yaklaşımdır. Özellikle Avrupa'da bu hususa çok daha itina ile uyulması gerekmektedir. Alman devletinin ulusal rengimizi, ulusal bayrağımızı, pankart, afiş, rozet vb. ulusal varlığımızı temsil eden eğitim araçlarını yasaklaması bizi düşündüren bir tutumdur. TC'nin yolunda yürüyerek yasaklama ve engellemelerle halkımızın kutsal değerlerine saldırmak, kitleleri bilinçsiz, ilişkisiz ve örgütsüz kılmaya yönelik bir tutumdur. Mademki düşman değerlerimize bu kadar pervasızca saldırıyor, o halde bizim de o kadar amansızca sahip çıkmamız zorunludur. Düşmanın saldırdığı veya yasaklamaya çalıştığı bir değeri daha çok korumak, daha çok sahip çıkmak, daha çok bulundurmak düşmanlarımızı kahreden doğru bir yaklaşımdır.

Yine PKK'nin şahsında ulusal kurtuluş mücadelemizi engellemeye giriştikleri zaman ancak yüzbinlerce Kürdün kendi ülkelerinde varlığını dile getiren bu zihniyet sahiplerine ulusal varlığımızı dayatmak zorundayız. Bunlara, 600 bin Kürdün yaşadığı bir ülkede kendi ana dilinde günde birkaç saat yayın yapma ve çocuklarına okullarda ana dilinde haftada birkaç saatlik eğitim yapma hakkının olup olmadığını sorup, bu olanakları elde etmek için uğraşılması ve mücadele edilmesi gerekmektedir. Avrupa'da ana dilimizde televizyon veya radyo yayını olanaklarına sınırlı dahi olsa kavuşmak, çocuklarımızı eğitim olanaklarına kavuşturmak kitlesel eğitimde önemli bir kolaylık ve katkı sağlayabilir.

Halkımızın bütün bireyleri okumaya, öğrenmeye, kavramaya olan duyarsızlığını aşmalı, belirttiğimiz anlayış temelinde bütün araçları kullanarak kendini ve başkalarını eğitmeye seferber olmalıdır.

Güney Afrika ANC Sözcüsü Kader Asmal (ANC-MK üyesi) ile Uluslararası Kuzeybatı Kürdistan Konferansı'nda yaptığımız röportaj

"HALK OLARAK ÖZGÜR OLMAK İSTİYORUZ"

Berxwedan: Bizim ilk sorumuz ülkemizdeki insanlar Güney Afrika'daki durumu yakından izliyorlar. Ancak bu son durumuyla ilgili fazla bir bilgileri yok. Kürt halkının, Güney Afrika halkına büyük bir sempatisi var. Uzun süreden beri Güney Afrika'daki seçimlerle ilgili birçok haber geliyor. Son durumlarla ilgili bize bilgi verebilir misiniz?

-Kader Asmal: Seçimlerin olacağı 27 Nisan günü, özgürlüğümüze kavuşmak için mücadelemizin en önemli günü olacak. Normal bir seçim olmayacak, kendi kaderini tayin etme hakkının ilk eylemi olacak, resmi olarak ırkçılığın sömürgeciliğin kaldırılması olacak. Çünkü Irak, Suriye, İran ve Türkiye tarafından Kürt halkına karşı uygulanan sömürgecilik gibi bizim üzerimizde de özel olarak bir sömürgecilik vardır. Bu şimdi resmi olarak bitiyor, Nisan ayında. Ondan sonra da tabi yeniden inşa ve geliştirme olayı başlıyor. Siyahların üzerinde veya onlara karşı bir savaş var. O yüzden de seçim çok önemli oluyor. Konuşmalara 1986 yılında ANC olarak tek taraflı olarak başladık. O dönemde ırkçılar konuşmak istemediler. İnsanların direniş iradesini kırabileceklerini anlatmışlar ve inanmışlar. 1989'a kadar da dünyadaki güç dengeleri değişmiştir. De Clerk insan hakları ile ilgilenmiyordu.

Kürtlerle Güney Afrikalı siyahlar arasında büyük bir benzerlik var. Fakat Kürtlerin durumuna ilişkin değerlendirme yapsak, Kürtlerin durumu biraz daha kötüdür. Çünkü Kürtlerin Kürt oldukları kabul edilmiyordu. Siyahlar, siyah olarak kabul ediliyorlar, ama onların bir türlü hakları yok edilmişti.

-Kader Asmal: Ama hakları tanınmıyor.

Bunun için siyahların mücadelesi yani bizim de durumları bildiğimiz kadarıyla, Ortadoğu halkları için de çok büyük bir devrim mücadelesi Siyahların sıfırdan başlayarak bu seçime kadar gelmesinde en çözümleyici hareket neydi? Yani bu işin anahtarı nerede duruyor?

-Kader Asmal: Şartlar değişik. Onun için mücadelenin karekteri değişik. Şu an Güney Afrika'yla ilgilenen büyük dış güçler yoktur. Ama olabildiği kadar kendi içimizde birliğimiz var. ANC ordaki halkın çoğunun temsilcisi idi. Ve sürgündeki çoğu hareketler çözülüyorlar, ANC hiçbir zaman parçalanmadı. Bizim hareketimizde komünistler var, sosyalistler var, demokratlar var, müslüman var, yahudi var hepsi birlikte bizim hareketimizde. Ve silahlı mücadeleye başladığımız zaman 1960'da, kimse ayrılmadı liberaller gitmedi. Silahlı mücadeleyi sonuçlandırdığımız da militanlar da bizden ayrılmadılar. O çok önemli bir nedendir. Bizim mücadelemiz 83 yıldır sürüyor. 2'inci bir dersimiz de sabır oluyor, devrimci ateş ile sabır oluyor.

Yanlış hatırlamıyorsak 27 Nisan'da seçimleri boykot edecek kesimler var. Bu kesimler kimdir? Ve Mandela'nın uzlaştırma çabaları var.

-Kader Asmal: Dediğim gibi yani bütün kurtuluş mücadelelerinde değişik eğilimler oluyor. Azanien halk örgütü diye çok ufak bir eğilim veya akım var. Buda çok küçük ama. Seçimleri bu örgüt boykot ediyor.

Niçin boykot ediyor? Yani basına yansıtamadı.

-Kader Asmal: Yani siyahların her tarafta birleşmelerini istiyorlar. Ve ancak öyle özgürlük gelebilir diyorlar.

ANC ile beyazlar arasında bir yakınlaşma olduktan sonra beyazlar içerisinden bir takım grupların siyahlara karşı katliam yaptıklarına şahit olduk. Bu özellikle son yıllarda böyle oldu. Bu seçim engelliyor mu?

-Kader Asmal: Çok büyük bir engel, çok tehlikelidir. Faşistler Chris Hani'yi öldürdüler. Kendisi çok önemli karizmatik bir liderdi. Mandela'dan sonra ikinci adamdı. Başka başkanları da öldürebilirler. Cezayir'deki gibi sokaklarda geziyorlar ve siyaları öldürüyorlar.

Silahlı mücadeleden, diplomasiye veya politikanın değişik bölümlerine gidiş, yani silahlı mücadeleden kopuş ve "barış sürecine giriş" en etkin neden neydi? Neden silahlı mücadeleden vaz geçildi?

-Kader Asmal: Mandela'nın çok çok özel karekteri yani şahsiyetinden oluyor. Ayrıca da objektif olarak değişik etkenlerde vardı. Biz onları maddi olarak yenemezdik. Ama aynı zamanda onlarda bizi siyasi olarak yenemezlerdi. Dünya'daki güç dengesi değişti. Sovyetlerde Batı'ya tehdit olarak görülmüyordu, Güney Afrika'da. Onun yüzünden daha önceki zamanlarda Amerika ırkçı yönetimi desteklemiş olup, artık güç dengesi değiştiği için desteklemeye gerek görmedi. Ayrıca da bizim için silahlı mücadele taktiktir, Strateji değil. Taktikler de değişir tabi.

Peki sizin Ülkenizde halkın izinde yürüdüğü ve yükselttiği şehitler var mı?

-Kader Asmal: Bir anlamda her ölü bir şehit. Canlarını feda ediyorlar veya fırsatlarını kaybediyorlar, umutları yıkılıyor. Irkçılık kurbanı oluyor. Ama tam şehit olan, hem siyahlarda hem de beyazlarda var. Kurtuluş mücadelesi için ölen beyazlar da şehit oluyorlar. Unuttuğum bir şey var.

Biz mücadelemizi uluslararasılaştırmışız. Ki şimdiye kadar başka hiçbir kurtuluş hareketi veya mücadelesi böyle yapmadı.

Şimdi ANC dünyanın bir cografyasında, bir kıtasında, Kürdistan bir kıtasında başka güçler de var. Enternasyonal bir örgüte gidilemez mi?

-Kader Asmal: Benim buraya gelmem bunun ifadesidir. Zaten, dayanışmanın ifadesidir. Benim kendim ulusal kurtuluş mücadelesinden çok derin bir şekilde etkilendim. Uluslararası direniş ki öyle bir isim veriyoruz, böyle bir şey kurmak çok zor olur. Ama mesela Kürtlerin kurtuluş hareketinin temsilcilerinin Mandela cumhurbaşkanı olduğu zaman oraya gelmelerini istiyoruz. Başka bir şekilde çok zor, öyle bir birlik kurmak. Çünkü çok neden var, tarihi, taktiksel, siyasi, ama birbirimize eğitim verebiliriz. Mücadelemiz hakkında, taktikler tabi ülkeden ülkeye değişir.

Bolşevikler iktidarı almadan önce dünyada yine aynı durum yaşanıyordu. Yani bir enternasyonal örgütsüzlük yaşanıyordu. Yani canlı bir enternasyonalizmden bahs ediyorum. Günümüzde de canlı hücreler var fakat canlı bir hareket yoktur, uluslararası hareket yok. Güney Afrika'da siyahların iktidarı ele geçirmesi veya başka yerlerde ulusal kurtuluş hareketlerinin başarıya ulaşması yeni imkan kapıları açıyor. Yani uluslararası bir güç, bir birlik nasıl oluşturulur?

-Kader Asmal: İki çeşit birlik vardır. Biri hükümetler arasındaki, çünkü emperyalizme karşı savaşmak çok çok önemli. Artık yeni bir birlik, yeni bir tür birlik, devletler arasındaki bir birlik yaratmak lazım. O ilk birliktir, ikinci türü halklar arasındaki birlik, benim ilgilendiğim budur. Onun için buraya geldim. Devletler üzerine geçiyorsun yani sınırları aşarak, çünkü devletler çoğu zaman mücadelelere ihanet ediyorlar.

O zaman bir soru daha sormak istiyorum. Siz Kürt hareketi ile nasıl, hangi nedenden dolayı tanıştınız ve Kürt hareketini nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Kader Asmal: Her zaman meraklıyım tarihi mücadelelere ve özellikle zulüm konusunda ilgileniyorum. Her zaman çok önemliydi benim için. Örneğin 1916'da Türklerin, Ermenilere yaptıkları soykırım. Sömürgeciliğe karşı olan mücadeleler benim yarı zamanımın odağıdır. Sömürgecilik zaten ırkçılıktır.

Siz Güney Afrika'daki siyahların hareketini çok yakında takip ediyorsunuz içinde geliyorsunuz. Burada da Kürtleri gördünüz, Kürtlerin mücadelesini de şu veya bu şekilde takip ediyorsunuz. Bu iki halkın mücadelesi arasında birbirine benzer neler yakaladınız?

-Kader Asmal: Benzerlikler Kürt halkının bir halk olduğunu kabul etmeme. Dillerinin, kültürlerinin, ekonomilerinin baskı altında olması, talan edilmesi. Bir anlamda da Anadolu ve Kürdistan'ın diğer bölümleri de, Bantustan denilen siyah bölümlere benziyor. Ama şöyle bir değişiklik de var. Her hangi bir Kürt ben Türküm diyorsa Türkiye'nin dışişleri bakanlığına kadar gidebiliyor. Güney Afrika'da ben öyle diyemem. Tenimi temizleyip beyazım diyemem. Tabi değişiklik var. Ama sonuç olarak en büyük benzerlik halk olarak özgür olmak istiyoruz. Hukukçular aksini söylerse, o zaman hukukçulara bakmaya gerek yok yani mücadeleniz haklıdır. Mücadele kendisini haklılaştırıyor.

Sizi Kürt hareketine yaklaştıran başka nedenler var mı?

-Kader Asmal: Şevk, şevk, şevk. Çok iyi birşey dayanışma.

Peki Kürt hareketinin yayınlarını takip edebiliyor musunuz, okuyabiliyor musunuz?

-Kader Asmal: Yok.

Abdullah Öcalan'ı yakında tanıyor musunuz? Nasıl bir lider Abdullah Öcalan?

-Kader Asmal: Okuduklarım var. Ama bu aslında emperyalistlerin ırkçıların yaptığı bir hatadır. Her hangi bir konuyu desteklemek için uzman olmak gerekmiyor.

Demin çok önemli bir şey söylediniz, bizim hareketimizde sosyalist, marxist, kominist, liberal hepsi birleşti dediniz. Bu noktada mücadelenize yön veren esas ideoloji nedir, yani böyle yönlendiren bir ideoloji var mı?

-Kader Asmal: Kurtuluş mücadelesi veya ulusal kurtuluş. Kendi kaderini tayin hakkı, ırkçılığa karşı çıkmak ve başka herşeyde tartışıyoruz. Yani başka hiç bir şeyde anlaşamıyoruz. Komünist Partisi Güney Afrika'da çok güçlüdür. Bir ekonominin lazım olduğunu Komünist Partisi kabul ediyor. Kurtuluş hareketi Güney Afrika'da çok güçlüdür. Çok az aşırı solcu var. Ama ulusal kurtuluşta ANC'den çok şeyler bekleniyor.

Çok teşekkür ediyoruz

-Kader Asmal: Ben de size teşekkür ediyorum.

ÇÖZÜM Başkan APO tarafından 3. ULUSAL KONFE

Cephe halkın örgütlendirilmesi,

Cephe demek kitle çalışması demektir. Halkın kazandırılması, örgütlendirilmesi, harekete geçirilmesi ve savaştırılması demektir. Cephenin mücadelemizin vazgeçilmez bir ayağı olduğu bir gerçektir. Tek ayakla mücadelenin yürütülemeyeceği bilindiği için böyle bir örgütlenmeye, böyle bir çalışmaya ihtiyaç duyulmuştur. Cephe varsa silahlı mücadeleyi yürüten ordu vardır. Ordu ve silahlı savaşım varsa, cephe vardır. Her ikisi birbiriyle bağlantılı birbirinin varlık nedenidir. Birbirinin güç kaynağıdırlar. Dolayısıyla her ikisinin de paralellik içerisinde geliştirilmesi gerektiği açıktır.

Düşman özellikle günümüzde ordu güçlerimizden ziyade halkımıza yöneliyor. Bunun anlamı açıktır. Orduyu halk desteğinden koparmayı amaçlıyor. Böylelikle tecrite alıp boğmayı hedefliyor. Düşman bu politik yaklaşımı, günlük olarak uygulamaya geçiriyor. Halka yönelik katliamlar, sürgünler, köylerin yakılması bir bütün olarak dağlık alanların insansızlaştırılması, ovaların insansızlaştırılması ve giderek tüm Kürdistan'da insan yapısının en asgari düzeye indirgenmesi bunu hedefliyor. Tabii ki bizim de düşmanın bu politikasını boşa çıkarmaya yönelik güncel ve orta vadeli tedbirler geliştirmemiz şarttır. Seyirci kalmakla, acizlik belirtileri göstermekle, eskiden ısrar etmekle, düşmanın bu politikasının boşa çıkarılamayacağı da açıktır. O halde dönemi, imkanları, koşulları, düşmanın politikasını, kendi durumumuzu gözden geçirerek, günümüze cevap verebilecek taktik yaklaşımlar geliştirmemiz gerekiyor.

Her örgütün bir amacı vardır ve bu amacına ulaşmak için bir taktiği vardır. Kısa vadeli amaçlar vardır, uzun vadeli amaçlar vardır. Kısa vadeli amaçlar, uzun vadeli amaçların hizmetindedir. Güncel taktikler, yıllar sonrasında gelişen taktikler vardır.

Amaç, örgütün varlık nedenidir. Taktik gelişim, işleyiş tarzıdır. Bu parti için, ordu için ne kadar doğruysa, cephe için de o kadar doğrudur. Cephenin amacı, parti değerlendirmelerinde çok açık seçik konulmasına rağmen, maalesef bizim pratik uygulamalarımız doğru kavradığımızı, doğru uyguladığımızı ortaya koymuyor. Hiçbir zaman parti, "Cephe-bir lojistik birimidir." biçiminde bir değerlendirme yapmadı. Hiçbir zaman parti, "Cephemiz olsa da olur olmasa da olur" biçiminde küçümser bir yaklaşım içinde olmadı. Yine hiçbir zaman parti, "Cephemiz sadece propaganda-ajitasyon örgütüdür, cephemiz işlemeyen, kitleyi harekete geçirmeyen, kitleyi savaştırmayan örgüttür" demedi.

Cephemiz geleceğin iktidar örgütü, günümüzün silahlı mücadelesinin geri cephesi, kitle serhildanlarının örgüt tarzıdır. Silahlı mücadeleyi yürüten güçlere lojistik, insan, siyasal destek sunarak geri cephe rolünü oynar. Yine mücadelemizin diğer bir taktiği olan serhildanları örgütlemek en esas görevidir. Bu serhildanlar yer yer siyasi, barışçıl eylemlilikler biçiminde geliştirilirken, değişen koşullara uygun olarak askeri eylemlilikleri de dıştalamaz.

Cepheye sağcı yaklaşım tehlikelidir

Bu tanım içerisinde ele aldığımızda Avrupa'dan tutalım, ülke sathındaki cephe faaliyetlerine kadar hepsi bu çerçeveden uzaktır. Cephe kadroları ülkede bir lojistik birimi olarak görev yapmaktadır. Metropollerde aslında ne lojistik görevi yerine getirilmiştir, ne örgüt yaratılmıştır, ne oradaki potansiyel sunulmuştur, ne de savaşılmıştır. Hatta bilançosu göz önünde bulundurulduğunda, "biraz da düşmanın geri cephesi rolünü oynamıştır" demek, daha doğrudur.

Avrupa'daki yaklaşımda da ciddi bir çarpıklık vardır. Cephe siyasi bir örgüttür; siyasi olanların görevi de olup bitenlerin lafını etmekmiş! Biz böyle bir siyasi kavrama yabancıyız. Siyaseti savaş diye algıladık. Halen de onun doğruluğuna inanıyoruz. Bütün bunlardan koşullar, zemin, zaman, olanaklar gözardı edilerek, herkes bulunduğu yerde silaha sarılsın, silahlı güçlerimiz gibi düşmanın askeri, ekonomik, siyasi vs. bütün hedefleri üzerine bir anda, bir çırpıda yürüsün anlamı çıkarılmamalıdır. Eğer böyle diyeceksek, o zaman bütün cephenin ordu esprisi içerisinde örgütlenmesi gerektiğini belirtiriz. Bu da fazla gerçekçi bir yaklaşım olmayacaktır. Fakat cephe olmak demek, belirttiğimiz gibi kazanılmış bir kitleye propaganda yapmak demek değildir. Örgütleme yürütüyoruz adı altında aylarca, yıllarca bir tek siyasi-askeri eylemin sahibi olmamak demek de değildir. Bir ihanetçiye, bir işkenceciye, bir polise, düşmanın bir ekonomi kurumuna, (her gün onlarla iç içe kalınmasına rağmen) yönelmemek demek değildir. Oysa pratikte yaşanan, biraz da cephe anlayışımıza ters bir anlayışın somutluk kazanmasıdır.

Savaşı yaşamayan, kendisini savaşa biraz para, teknik malzeme ve savaşın etkisiyle harekete geçen savaşçıyı göndermekle sınırlandıran bir cephenin, fazla oynayacağı bir rol olmaz. Böyle yaklaşıldığı için rolünü yeterince oynamamıştır. Kısacası silahlı mücadele tarihimiz içerisinde nasıl ki zaman zaman sağ saptırmacı, tasfiyeci, liberal anlayışlar kendisini ortaya çıkardıysa, cephe faaliyetlerimiz bünyesinde de özellikle son iki yılda yaşanan, cepheye dayatılan anlayışlar sağcı olmuştur.

Düşmanın hiçbir demokratik ve hukuki olanağı tanımadığı ve her yerde zorla, şiddetle, topyekün savaş sloganı adı altında üzerimize geldiği, nerede buluyorsa orada imha etmeye çalıştığı bir ortamda, ona karşı koyuşu, silaha sarılmayı sadece gerillaya bırakmak, düşmanın da peşinde koştuğu, ulaşmaya çalıştığı bir durumdur ve çok tehlikelidir. Eğer böylesi bir düşmana karşı tek zafer yöntemi silahlı mücadele ise kuşkusuz gerilla, parti öncülüğünde yürüdüğü sürece bunu vermeye çalışacaktır. Gerillanın silahlı mücadelede oynayacağı rol oldukça önemlidir. Ama kesinlikle yeterli değildir. Sadece ona dayanılarak zaferin kazanılması mümkün değildir. O halde yine temel örgüt birimi olan gerilla, savaşın en ağır yükünü taşımalıdır. Fakat hangi alanda olursa olsun, hangi ad altında bulunursa bulunsun, kitle örgütleri silahlı mücadelenin geliştirilmesinde gerillaya en aktif bir tarzda katkı yapmakla, geleceği kurtarmamızın teminatı olacaktır. Yoksa zaferden bahsedilemez.

Eğer bugün düşman çok rahat bir biçimde Kürdistan'daki köylere yöneliyor, her gün onlarca insanı çok vahşice katlediyorsa ve bundan hiç çekinmiyorsa bunun Türkiye'deki çalışmalarımızla yakından ilişkisi vardır. Bunun Kürdistan'daki cephe örgütlenmemizle de yakından ilişkisi vardır. Bunun Avrupa'daki olanaklarımızın radikal tarzda harekete geçrilmemesiyle de ilintisi vardır. Her gün kan dökülüyor, hiçbir yerde küçük bir cevap bile verilmiyor. Ne şehirlerde ne metropolde ne de Avrupa'da. Bir kınama, bir açıklama yeterli görülüyor. Fazla ciddiye alınmayan tehditler yeterli görülüyor. Bu düşmana daha fazla cesaret veriyor. Düşman da bütün bir ülkeyi insansızlaştırma politikasını, her geçen gün daha hızlı bir tarzda harekete geçiriyor, uyguluyor. Eğer bunun önüne geçmek istiyorsak, kesin bir biçimde cephe çalışmalarına yaklaşımlarımızı gözden geçirmek zorundayız.

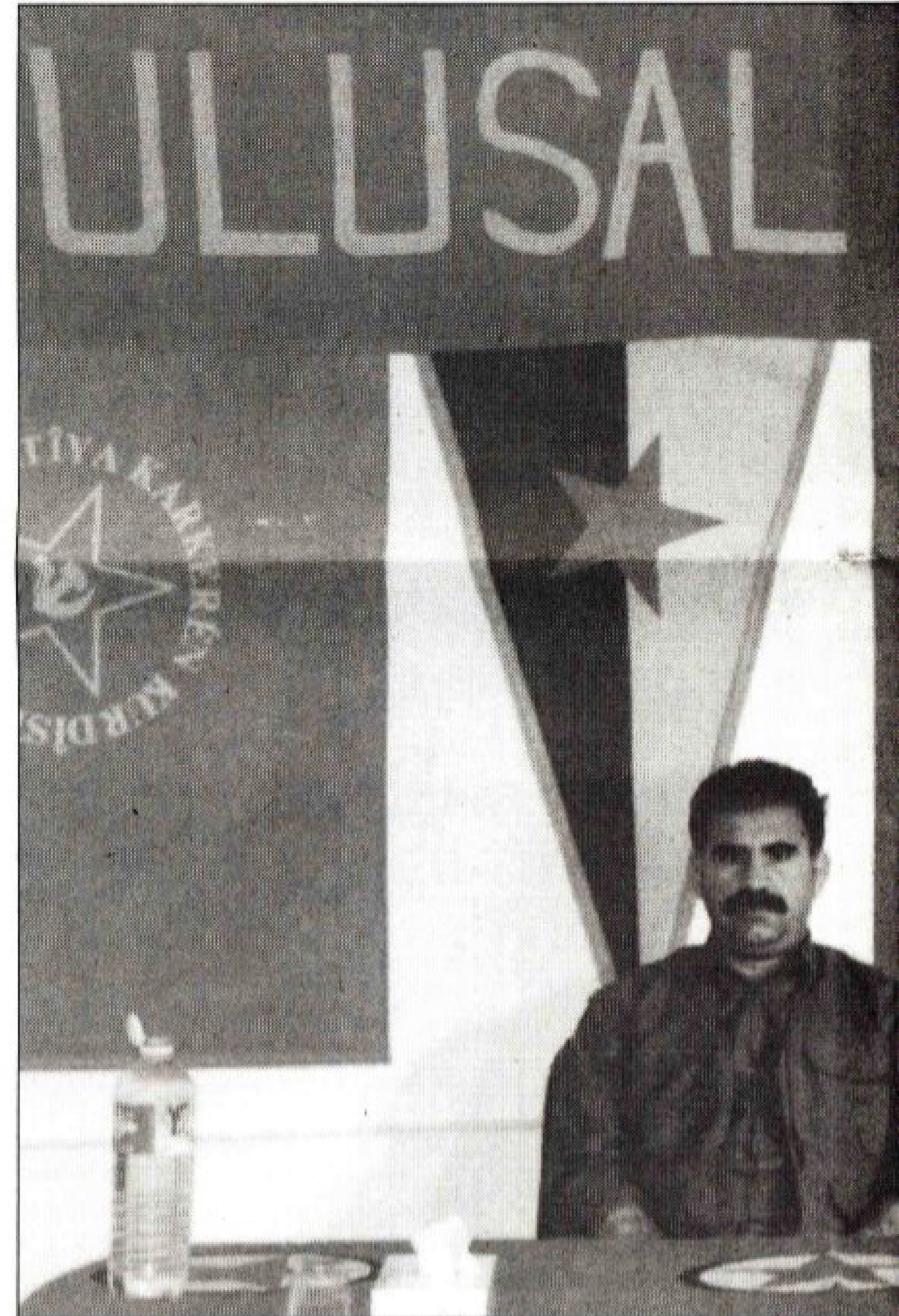
Silahlı mücadeleye aktif bir destek sunmamakla birlikte, silahlı mücadele sahasında verilen kayıplardan daha fazla kayıp Türkiye metropollerinde verilmiştir. İstanbul'dan Adana'ya kadar, her gün onlarca yurtseverin tutuklandığını, zindanları doldurduğunu, akıbetlerinin belli olmadığını belirtmek gerekir.

Demek ki sağ anlayış ve yaklaşım cepheyi sadece mücadele içerisindeki rolünü oynamaktan alıkoymamıştır. Kitlenin daha fazla darbe yemesine neden olmuştur. Hatta onun da ötesinde, bu darbe yemeler giderek silahlı mücadele saflarına da yansımıştır. Silahlı mücadelemize destek vermesi gereken, silahlı mücadelemizin yükünü paylaşması gereken bu örgütümüzün aracılığıyla düşmanın gerillaya bir dizi sızmaları da söz konusu olmuştur. Bunun da sağ yaklaşımla ilişkisi vardır. Bu ilişki, bu yaklaşım değiştirilmeden istediğimiz kadroyu, istediğimiz alana gönderelim, ciddi hiçbir sonuç alamayacağımız açıktır. Bu yaklaşım değiştirilmeden düşmanın çatlakları, zaafları, yorgunluğu, ne olursa olsun ciddi bir gelişme sağlayamayız. Anlayış değişmedikçe, ister savaş sahasından gönderelim, ister savaşı yaşamayanı gönderelim, ister yıllarca parti içerisinde yer almış arkadaşları gönderelim, giden kişi belki de kendi çapında ancak kendisini yaşatabilir veya hiç yaşatamaz.

Yurtseverlik görevi sıradan bir katkı ile sınırlı değildir

O halde sorunu çözmek için doğru ortaya koymakta yarar vardır. Cephe çalışmaları geri bir çalışma değil. Gerillayla eş değerde tutmamız gereken bir çalışmadır. Sadece lojistik faaliyetleri değil, siyasi-örgütsel, eylemsel faaliyetleri içerir. Cephe gerisi, aynı zamanda cephedir. Savaşım cephesidir. Burada konuşulan her söz, yaratılan her örgüt, olanak savaştırmak için yaratılır. Eğer bugün serhildanlar geçmişte olduğu gibi gelişmiyorsa, bizim bunu sadece düşmanın katliamlarıyla izah etmemizin de pek doğru bir yanı olamaz. Serhildanları bırakalımbir tarafa, bizce biraz da kitle pasifikasyonu vardır. Çünkü bu sağ anlayış, öncüde derinlik kazanmış, bütün bir kitleye de yansıtılmıştır. Adeta kitleye mal edilmiştir. Kitlenin önüne konulan görev savaşacaksınız, savaşı savaşla kazanacaksınız biçiminde değildir. Önüne konulan görev, "biraz para ver, biraz malzeme ver ve çocuğunu savaşa gönder" biçimindedir. "Bireysel-toplumsal eyleme kalk, serhildana kalk, direnişe geç" biçimindeki hedefler konulmamıştır. Dolayısıyla da kitle öncünün çağrısına uymuştur. "Para ver" demiş, para vermiştir. "Çocuğunu ver" demiş, çocuğunu vermiştir. "Görevimi yaptım" deyip oturmuştur. Kitle bunun yılgınlığını yaşıyor, istenilen karşısında verilmesi gerekeni vermiştir. Ama ciddi bir gelişme de göremeyince "ben rolümü oynadım, niye zafer kazanılmadı" mantığına kapılmıştır. Uyuşukluk, hantallık, biraz da düşmanı unutma, bütün bir mücadeleyi içe dönüştürme, tamamen buradan kaynaklanır.

Şimdi görüyoruz birçok ailemiz, şehit ve tutuklu ailesi, yeni ilişkide olduğumuz her aile, dağda olan her savaşçının ailesi adım adım yozlaşmıştır. Devrim yapmaya değil, gözünü devrim değerleri üzerinde yaşamaya dikmiştir. İşte bu kadar bağış toplamalar, vergi toplamalar, malzeme toplamalar, dedikodular, didişmeler tamamen boş kalan kitlenin uğraşı oluyor. Kitle boş bırakıldı mı, bunları yapar. Bizler de öncü olarak, eğer savaşın dışında tutulursak, bu zamanı yoğun bir eğitimle de geçirmesek, açık ki yapacağımız tek şey birbirimizle uğraşmak olacaktır. Bu aynı zamanda bizim bir gerçekliğimizdir de. Kitledeki savaşın gelişimine uygun olmayan gidişat bu anlayışın, bu yaklaşımın ürünüdür. Bu yaklaşım sürdükçe, ne kadar kitlemiz olursa olsun, bu kitle sadece bizden yer. Metropollerden tek bir kurşun gerillaya aktarılmaması bir gerçektir. Öncü de kaybolmuştur. Hele öncünün durumunu yaşayan kitle de işe katılırsa, partinin bu kitleyi beslemesi için para fabrikaları kurması gerekir.

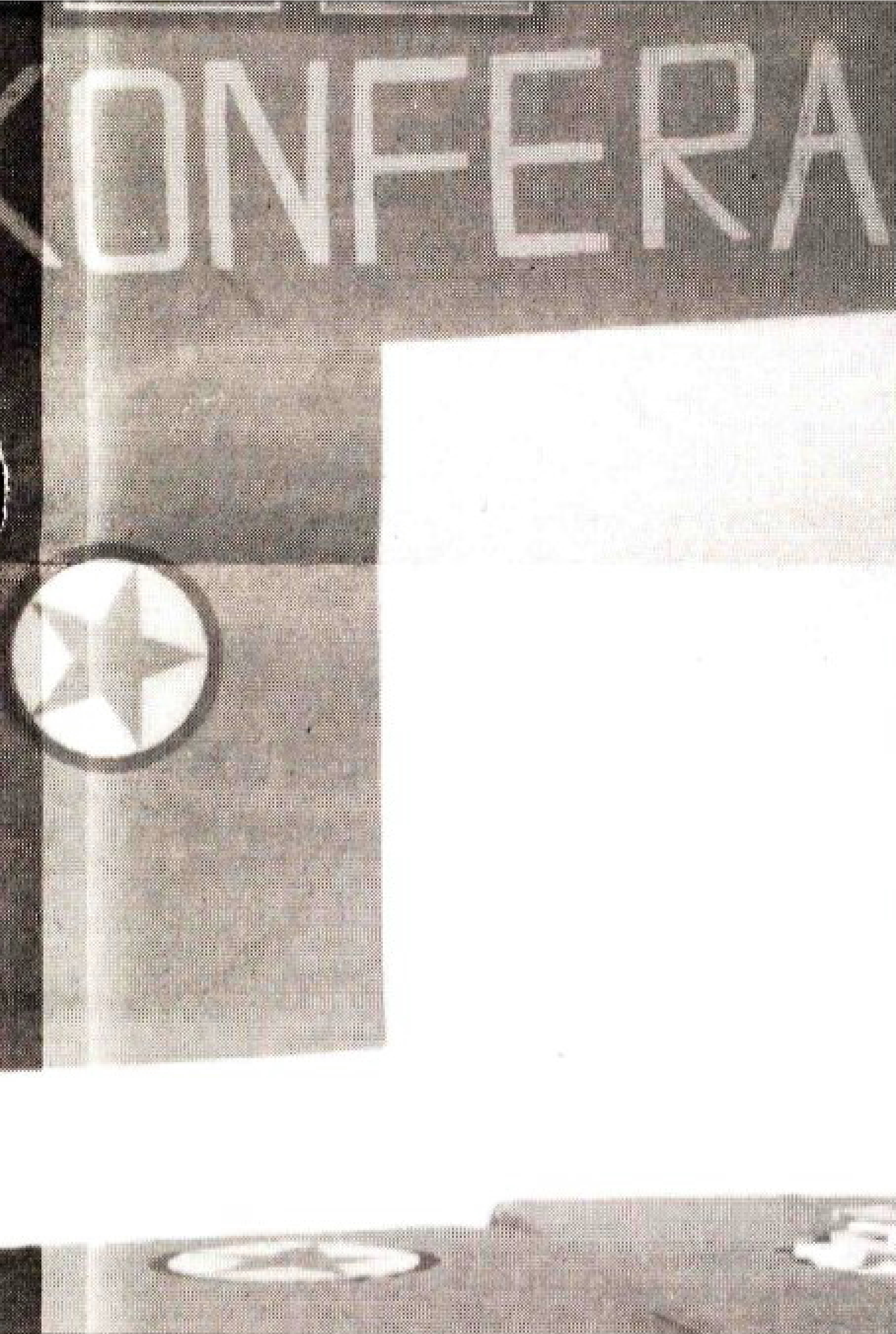

Bizce bu sahada biraz da ruhla oynanmıştır. Düşmanlık duygusu sıfırlanmıştır. Direnme, savaşma azmine darbe indirilmiştir. Yurtseverlik görevi bir ekmek verme derecesine düşürülmüştür. Dolayısıyla ortaya çıkan sonuçlar da böyle olacaktır. Hiçbir birey kendisini uzun süre koruyamamıştır. Fiziki olarak korumuşsa da ruhi olarak koruyamamıştır. Yaşamda kaybetmiştir. Bu, o kişinin çok zayıf, partileşmemiş birisi olduğu anlamına gelir. Partileşemeyen birisi de eğer aylarca-yıllarca özel savaşın kuşatması altında kalıyor ve kısmen de kendi eğitimini ihmal ediyorsa, kendisini yenileme, kendi iradesini güçlü kılma görevini de başaramamışsa, partiden kopmaması için bir neden yoktur. Bırakalım

ANS'a sunulan cephe üzerine karar perspektifleri

kazanılması, e savaştırılmasıdır

şehirlerde tek tek çalışan bireyleri, dağlardaki gerilla içinde, o kadar partilinin yanı başında yozlaşmaların, kopuşların nasıl geliştiğini, hepimiz günlük olarak yaşıyoruz, görüyoruz, biliyoruz. Böyle bir tedbir gerçekçidir. Hem deşifre olan kadroyu çekmek, hem de eğitmek için çekmek, güvenlik için çekmek, hem de yeniden yaşama, yeniden çizgiye çekmek için getirmek doğrudur. Bir alanda sorumluyu almak boşluk yaratmaz. Eğer sorumlu sorumluysa, beş-altı ay içerisinde kendi yerini kat be kat dolduracak kadrolar yaratmıştır. Eğer sorumlu değilse üç yıl da kalsa, o bir gelişme kaydedemez.

Güvenlik üzerinde hassasiyetle durulmalıdır

Bir telefonla konuşulur mu, konuşulmaz mı? Arabayla gezilir mi, gezilmez mi? Konforlu yerlerde kalınır mı, kalınmaz mı? Şu fazla araçtan yararlanılır mı, yararlanılmaz mı? Bunlara kesin kararlar getirmemek koşulu ile, tekniğin, hele özellikle de haberleşme tekniğinin tamamen düşmanın denetimi altında olduğunu, düşmanın bu haberleşme sayesinde hem gerillanın tüm çalışmaları hakkında hem cephecilerin tüm çalışmaları hakkında, günlük olarak bilgilendiğini, bu sayede yüzlerce ajanın yapamadığı, veremediği bilgiyi bizim günlük olarak verdiğimizi bilmek gerekiyor. Onlarca, hatta yüzlerce arkadaşımızın telefon konuşmasından sonra, bir arabayla bir yerden bir yere giderken yakalandığını bilmek gerekiyor. Eğer bunlar yaşanan canlı pratiklerse, o zaman biraz çalışmalarımızı zorlasa da bu araçları daha dikkatli kullanmamız zorunludur. Hatta kullanmayı sınırlandırmamız zorunludur. Hatta biz öyle bir öneri de geliştirebiliriz. Gerillanın başındaki eyalet komutanlarının, cephe komutanlarının, yine cephenin şu veya bu alandaki sorumlularının, bizzat telsizin-telefonun başına geçip konuşmalarında yarar görmüyoruz.

Tatimatların, kısa ve şifreli verilmesi gereklidir. Hele hele bir cephe çalışanının yattığı evde, barındığı yerde telefon açması kadar sakıncalı bir durum olamaz. Hep bu noktalardan darbe yediğimizi belirtme gereği duyuyoruz. Gerek kırsaldaki cephede olsun, gerek şehirde olsun, her çalışanın giyimi sivildir, resmi değildir. Hiç kimse, canım istiyor veya işte onsuz edemiyorum, deyip resmi elbise ile gezmemelidir. Bunun da birçok arkadaşın yakalanmasına neden olduğunu biliyoruz. Yine silahlı gezmeler de, silahın yasaklanması da karar altına alınacaktır. İki-üç kişilik cephe birimlerinin silahlı olarak ovalarda-köylerde dolaşmaları onların imhasına neden olmuştur. Yine peşmerge elbiseleri ile gezmeleri yakalanmalarına, imha olmalarına neden olmuştur. Hatta araçla bir köyden bir köye, şehrin içinde dolaşmanın da sınırlandırılması gerektiği inancındayız. Yani, bu sorumsuz, fazla tedbirli olmayan hareket ve yaşam tarzlarının hızla terkedilmesi, kayıpları önlemenin gereğidir.

Bir komitenin kaç kişiden oluşacağını, hangi nitelikte olacağını, nasıl çalıştırılması gerektiğini vb. hususlar ders konusudur. Artık çalışmayan komiteyi oluşturmaktan vazgeçelim. Böyle yüzlerce komite oluşturuyoruz, ama hiç bir işlevi yok. Öyle komite oluşturmaktansa, oluşturmamak daha iyidir. İnsanları bağlamamak, deşifre etmemek çok daha iyidir. Az örgütlenelim, az örgütle çok iş yapalım. Üç kişiyi örgütleyelim, üç kişiyi yirmidört saat çalıştıralım. Yüzlerce kişiyi etrafımızda toplayıp deşifre etmektense bu daha yararlıdır.

Özel vergi birimleri

Çok yaygınca vergi toplanıyor, bağış toplanıyor, para pul işlevi ile uğraşılıyor. Bunu kesin bir biçimde yasaklamak gerekiyor. Bir bildiri ile halka şu çağrıyı yapacağız: "Belirlenen insanlar dışında, yerler dışında hiç kimseye ne bağış verin, ne vergi verin, ne ceza ödeyin; biz bunlardan sorumlu değiliz." Çünkü biz bir alıyoruz, bizim adımıza yüz alınıyor. Bir de her alan kendisine tüketiyor gidiyor. Böyle olacaksa hiç almasın daha iyidir. Halkın değerlerine başkası konmasın.

Bize gelmeyecekse, başkasına da gitmesin. Bu nedenle hiçbir cephe çalışanına para toplama yetkisi vermemek gerekiyor. Eyalet çapında vergi ile, gelir-giderleri ilgilenen bizzat eyalet koordinesinin bir üyesinin de içinde yer aldığı, bir vergi-maliye birimi veya komitesi oluşturulabilir. Bu vasıta ile vergi yasası uygulanır. Tabii kimden vergi alınır, ne kadar alınır, gelir kaynakları nedir, giderler nereye olmalıdır noktaların biraz daha açmanın gereği var ve bu bazı kurallara bağlanmalı. Herkes kafasına göre vergi yazıyor. Örgütün cidiyeti ile, otoritesi ile her yönüyle oynanıyor. Esasen cephe, bu nedenle vergi toplayan birimlere dönüştü, para toplama birimlerine dönüştü.

Bu, devletin de işine geliyor. Hem bu sayede kontralar her tarafta vergi topluyor, hem de bu biçimde siyasi, örgütsel, eylemsel faaliyetler de bir tarafa bırakılmış oluyor. Böyle bir konuda halkı uyarmak, böyle bir yasağı getirmek ve cephe örgütlerimizin önüne de şu kadar para deyip bir hedef koymamak, bence biraz çizgiye çekmenin gereğidir. Yani, rapor yazdığında "biz filan yere şu kadar para gönderdik" demesin. Bu paraya ihtiyaç yok. Rapor yazdığında, "şu kadar insan harekete geçti, şu kadar siyasi, şu kadar askeri eylem yapıldı" denilmelidir, buna ihtiyaç var. Şimdi diyeceksiniz ki, gerilla dağda ne yapar? Gerilla olanaklarını yaratır. Eğer bu kadar insan savaşıyorsa, bu savaşın gelişimi gerillayı yaşatır.

Eğitim ve basın faaliyetleri

Cephe çalışmalarını geliştirirken halkın bir dizi sorunları ortaya çıkar. Bu sorunların çözümü de cephe çalışanlarının görevidir. Bu, eğitim sorunudur, sağlık sorunudur, ekonomik sorunlardır, adli sorunlardır, ulusal birliği yaratma sorunlarıdır. En genel sorunlar bunlar oluyor. Halkı eğiterek, sorunlarıyla ilgilenmek, onları çözmek, cephe çalışanlarının görevidir. Bu görevlerin başarılı bir şekilde yerine getirilmesi ile halkın savaşa kaldırılması mümkündür. Bu sorunlardan birisinin kitlelerin eğitimi olduğunu belirttik. Savaş sorunları temelinde eğitilen bir kitlenin, daha iyi savaştığını, savaşta daha az kayıp vereceği bilinen bir gerçektir. Bu nedenle, geçmişte fazla sahip olamadığımız ama bugün önemli oranda ulaştığımız olanaklar bir de bu amaçla örgütlendirilip kullanılmalıdır.

Gerek yurt dışında, gerek Türkiye'de, gerekse de ülke içerisinde halka yönelik çıkarılan gazete, dergi, broşür, bülten, bildiri vb. yazım faaliyetleri ile eğitim sorunu önemli oranda çözüme kavuşturulabilir. Yine buna giderek tüm Kürdistan'a sesini ulaştıracak bir radyonun örgütlendirilip devreye geçirilmesini de eklemek gerekir. Şu aşamada bu faaliyetler söz konusu. Çok sayıda gazete, dergi, broşür çıkıyor, yine radyo faaliyeti de sınırlı oranda devreye geçmiştir. Fakat bunun bütün kitleye ulaştığını söyleyemeyiz. Bu nedenle, dağıtım ağlarının daha yaygın örgütlendirilmesi, bu faaliyetin sonuç alıcı olması açısından gereklidir.

Yine bu yayınların halkın anlayabileceği bir seviyede çıkarılması da bir o kadar gereklidir. Bizce üslup ağırdır. Sorunlara köklü, gerçekçi ve biraz da halkı savaşa sevk edecek tarzda yaklaşım sınırlıdır. Halkı korkutacak yayınların özel savaşa hizmet ettiğini biliyoruz. Yine hep herşeyi güllük-gülistanlık gösteren yayın anlayışının da doğru olmadığını söylemek gerekir.

Bununla birlikte kitle serhildanları, eylemlilikleri özellikle kültür adı altında, siyasi toplantılar adı altında, kitlelerin sorunlarını çözme adı altında, düğün, mevlüt, sünnet adı altında, yardımlaşma, dayanışma adı altında geliştirilen her türlü toplantı, kitlelerin yan yana getirilmesinde eğitimin daha pratik bir aracı oluyor. Bunların da yoğunca geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Diyebiliriz ki bu kapsamlı toplantılar şimdiye kadar bazı alanlarda geliştirildi ve sonuç verdi. Ama ülkenin her tarafında, özellikle de metropollerdeki kitle içerisinde benzer toplantılar çok sınırlı gelişmiştir. Bunlara ağırlık verilmesinin gereği vardır. Toplantılar hem eğitim aracı hem de örgütleme, eyleme geçirme araçları olabilir. Giderek değişik alanlarda denetimsiz gelişiyor. Düşmanın ulaşamadığı alanlar ortaya çıkıyor. Buralarda sömürgeci eğitim kurumlarının tasfiyesi söz konusudur. Bunların yerine, özellikle de çocuklar başta olmak üzere, kitlenin çeşitli kesimlerini kapsayan eğitimler olabilir, sınırlı olanaklarla da olabilir. Kısa sürelerle de olsa okullar açmak, bu yönlü faaliyetlere girmek artık günümüzün görevleri arasındadır. Yani bizim kitleye yönelik eğitim politikamız, güncel yönüyle birlikte, biraz da geleceği esas almalıdır. Ve bu eğitim kitleye, silahlı mücadelemizin dününü, bugününü, bir bütün olarak mücadelemizde yaşananları taşıran bir iç kültürü yaymayı esas alan bir eğitim olmalıdır. Neden savaştığımızı, nasıl savaştığımızı, kime ne rollerin düştüğünü, nasıl yerine getirileceğini işleyen bir eğitim olabilmelidir. Bunun kadroların öncülüğünde, yakın milis denetimi altında geliştirilmesi de zorunludur.

Halkın sorunlarını kitle örgütleri çözmelidir

Kitlenin adli sorunları vardır. Arazi, aile, kabile sorunlarından tutalım, düşmandan kaynaklanan, onun körüklediği çelişki ve çatışmalar vardır. Eğer halkın, artık sömürgecilere sorunları götürmemesi gerekiyorsa, kendi meşru iradesine, otoritesine yansıtması sözkonusu ise açık ki bunlarla ilgilenmek zorunludur. Bu sorunlardan kaçılamaz. Kaçıldığı noktada düşmanın bu sorunları işleyerek, derinleştirerek kendi özel savaşı doğrultusunda kullanacağı bir gerçektir. Bu nedenle, sorunlarla ilgilenmek, fakat kitlenin sorunlarını kitlenin örgütleri vasıtası ile çözmeyi esas almak gerekiyor. Bizzat kadroların barış, anlaşma, uzlaşma görevlerini üstlenmeleri, pratikte de ortaya çıkmıştır ki, genellikle aleyhimize sonuçlanmıştır.

Toplumda ileri gelenlerin, saygı değer öğelerin örgütlendirilerek, uzlaşma komiteleri adı altında bir araya getirilerek, bu yerel sorunlara yöneltilmeleri daha sonuç alıcı olmuştur. Bu temel prensibi esas almak gerekiyor. Yani, bir kadronun köy içi, mahalle içi, aile içi, aşiretler arası sorunlarla direkt ilgilenmesi ne kadar iyi bir yaklaşım geliştirirse geliştirsin bir tarafı yanına çekerken, diğer tarafın da karşıya geçmesine neden olabilecek tehlikeyi barındırıyor.. Kaldı ki tehlikenin yanı sıra, bu kadar ayrıntılarla uğraşmak kadroların görevleri değildir. Zamanları da buna yetmemektedir. Bu nedenle, kitlelerin sorunlarına, kitleler içinde yaratılmış örgütlerle müdahale etmek en gerçekçi olanıdır.

Savaş ekonomisinin örgütlendirilmesi

Ekonomik sorunlara yaklaşımımız bazılarının dayattığı gibi, işte savaşta şehit vermiş, savaşta neferi tutuklanmış ailelere maddi yardım yapmak, yine sürgün edilmiş, köyü yakılmış ailelere aylık olarak, belli süreler dahilinde maddi destek sunmak değildir. Buna imkanımız da yok. Kaldı ki olanaklarımız olsa da bu biçim bir yaklaşım, halkı yozlaşmaya götürür. Neredeyse Kürdistan'da şehit vermeyen, bir çocuğunu dağa çıkarmayan aile kalmadığı gerçeği gözönüne getirilirse, tüm Kürdistan halkının parti tarafından beslenmesi ortaya çıkar ki, partinin buna olanakları da yoktur. Olanakları olsa da bu gidişat halkı üretimden alıkoyar. Ucuz bir yaşama sevk eder. Bu da büyük bir tehlikedir. Bazı devrimlerin başına bu gibi durumlar gelmiştir. Dolayısıyla sınırlı bir katkının özgül durumlarda yapılması düşünülürken, halkın genelde ekonomik

sorunları; halkın kendi öz yaratıcığıyla, üretime olan katkılarıyla çözümlenmesi gerekir.

Yardımlaşma komiteleri, dayanışma komiteleri, kızılay oluşturulur. Olanakları olandan alınır, olanakları sınırlı olana dağıtılır. Fakat herkes yaşamını, tüketimini savaşın sınırlı imkanlarına göre ayarlamak zorundadır. Para dağıtmak, malzeme dağıtmak, bunu yaygınlaştırmak, bunu bir anlayış durumuna getirmek, özellikle büyük Güney'de bazı arkadaşların sergilediği böylesi bir tutum içerisine girmek devrim anlayışımızla bağdaşmaz. İmkanlarımız zaten buna hiç el vermez. Parti, ancak nasıl üretim yapılabileceği hususunda, perspektif düzeyinde öncülük eder. Devletin büyük olanakları vardır, bunları çeşitli biçimlerde denetime geçirmenin yollarını gösterir. Üretim, ticaret vb. konularda şimdilik yolları önermekle, bunun olanaklarını yaratmayla, halkın ekonomisine katkıda bulunuruz. Bu halktan ziyade cephenin yapması gereken, savaşan güçlerin savaş ekonomisini örgütleme görevidir. Günümüze kadar halka dayanılarak bu sorun çözümlendi. Onbinlerle ifade edilen hem de savaşarak barınmak zorunda kalan gerillanın maddi ihtiyaçları geçmişle kıyaslanamayacak kadar çoktur. Hareketli savaşın cephanelik ihtiyacı, silah ihtiyacı, giyim-kuşam ihtiyacından tutalım günlük yiyecek ve tüm diğer malzemelerin temini, bir bütçeyi gerektirir. Bunun için bazı kaynakların oluşturulması gerekiyor.

Bu kaynaklardan bir tanesi, vergilendirmedir. Bunun nasıl geliştirilebileceğini belirttik. Özel bir örgütlenmeyle daha pratik tedbirler geliştirerek, düşmanın yararlanamayacağı bir tarzı oturtarak, vergilendirmeyi yaygınca geliştirmek zorundayız. Bazı çevreler alışkın değil ama, alışmak durumundadırlar. Askeri yasayı, cephe yasasını, vergi yasasını mutlaka meşrulaştırmak, mutlaka pratiğe geçirmek gerekir.

İkinci bir kaynak da giderek denetimimize giren ormanların, suların, madenlerin kullanımından, yol denetimlerinden ve gümrüklerden elde edilen gelirlerdir. Bunları da çeşitli yönetmeliklerle ölçülere kavuşturarak, daha iyi yararlanma yollarına gidilmesi gerekiyor. Nerede, nasıl, ormanı satabiliriz? Bundan nasıl yararlanabiliriz? Madenlerden, yollardan, sulardan nasıl, ne ölçüde yararlanabiliriz? Bunların her birisi, bir kararla belirlenmesi gereken hususlardır. Yine cephenin, uluslararası alanda - bazı alanların açılması, olanakların ortaya çıkması gerçeğini göz önünde bulundurarak- ticareti, iş sahalarını örgütleyip geliştirmesi, bundan da belli bir maddi gelir sağlanması zorunludur. Giderek düşmana ait olan maddiyatlara yönelim mümkün oluyor. Şimdiye kadar koruyamadığımız için, düşmana ait olan herşeyi yakma ve tahrip etmeyi esas alıyorduk. Artık, bazı alanların denetimimize geçmesiyle yakma ve tahrip etme işlemi yerini kamulaştırmaya, ele geçirmeye ve devrim için kullanmaya bırakıyor. Bunu derinleştirmek, devrimin maddi kaynaklarını, korucuların mallarına ve yine devlete ait kuruluşların değerlerine dayandırmak bir prensip olmalıdır.

Silah kaçakçılığı var, para kaçakçılığı var. Ülkemizde hiç kimse vergi ödemeden, bu işi sürdürmemelidir. Bütün bunların, denetime alınması zorunludur veya yapılması gereken bir husustur. Ekonomik sorunlara ilişkin, gelir kaynaklarına ilişkin bunları söyleyebiliriz.

Aynı zamanda giderek şuna yönelik de bir politikamızın olması gerekiyor: Paralarımızın, malzemelerimizin çok ucuzca değerlendirildiğini, kullanıldığını, bireylerin bunları kendi bireysel yaşamları için tükettiklerini, milyarların bu şekilde kaybolduğunu ve neredeyse bu değerlerin üzerinde her tarafta savaş ağalarının çıktığını biliyoruz. Ne acıdır ki, partiyi temsil etme iddiaları olanlar, buna öncülük etmişlerdir. Bunu engellemek için tabii ki devrimci anlayış esastır. Ama bununla birlikte, pratik tedbirlerin yönetmelik düzeyinde kararlaştırılması gerekecektir. Gelir-gider bilançolarının sürekli sunulması, pratik bir tedbirdir. Bizce, bir cephe çalışanının yaşamı için, bir gider bilançosunun olmaması gerekir. Bir cephe çalışanı halk içindedir, halk gibi yaşamak zorundadır. Halkın olanaklarına dayanarak iş yapıyor. Bu nedenle ayrı bir fon oluşturmak hiç de gerçekçi değildir.

Paralarımız, ancak gerillanın savaşta kullandığı cephaneliğe, silaha, ordunun ihtiyaçlarına yatırılabilir. Bunun dışındaki giderler israftır ve kabul edilmemesi gerekiyor. Bu konuda geçmişte harcanan değerlerin araştırılması da yapılmalıdır. Değerler, nerede, nasıl kullanıldı? "Kim, nasıl çar-çur etti?" sorularına da yönelmek gerekiyor. Giden gitti, kalan bizim olsun değil. Bunun peşine düşmek, kalanı kalıcı kılmak için gereklidir. Yine, birçok yakalanma ile birlikte, bu değerlerin düşmana kaptırıldığı da biliniyor. Bu nedenle her sahadaki parasal malzeme biçimindeki tüm değerlerin hiç zaman geçirilmeden, en sağlıklı bir tarzda güvence altına alınması gerekiyor. Bu güvence de gerilladır. Cephe çalışanlarında, komitelerde (şehir-kır farketmez) milyonlarca lira paranın bulundurulması, malzemelerin hiç de emin olmayan yerlerde depolanması doğru değildir. Birçok değerin düşmanın eline geçmesine ya da çürümesine neden olmuştur. Bu nedenle Avrupa'da, metropolde ve Kürdistan'daki cephe komitelerinin, tüm bu değerleri, en üst düzey olan savaş cephesi komutanlıklarında merkezileştirmeleri önemli bir tedbirdir.

Kitle eylemliliği zengin taktiklerle yükseltilmelidir

Kitlenin eylemliliği üzerine bazı hususları belirtmek gerekiyor. Geçmişte olduğu gibi kepenk kapatma, sokaklara dökülüp yürüyüş yapma; düşmanın yönelimleri ile mücadelenin gelmiş olduğu düzey gözönünde bulundurulduğunda artık bunların pek de biricik eylem tarzları olamayacağı, hatta çok sınırlı bir tarzda bu taktiğe başvurulacağı, dolayısıyla taktiğin savaşın gelişimine uygun bir tarzda değiştirilmesi gerektiği belirtilebilir. Eğer, her an kitlelerin üzerine ateş açılıyorsa, bir yürüyüş katliamlarla sonuçlandırılıyorsa, savaşın gereği olarak bazen bu katliamcılara göğüs gerilebilir. Ama hep bu katliamlarla gelişme kaydedeceğimizi düşünüyorsak, bu bir yanılgı olur. Bazen kanın dökülmesi, kitleleri daha radikal harekete geçirir. Bazen de kan dökmeleri hazır olmayan kitlelerin belli bir süre suskun kalmalarına, pasifleşmelerine neden olur.

Tarihimizdeki isyanların büyük bir bölümünü bu yönüyle gözönünde bulundurduğumuzda, ne zaman kanın dökülmesi engellenebilir, ne zaman bundan kaçınmamız gerekir, sorusunu sürekli yöneltecek, kitle eylemliliğini biçimlendirmemiz gerekir. Eğer büyüğüne güç getiremiyorsak küçüğünü geliştiririz, yürümeye güç getiremiyorsak oturmayı geliştiririz, gündüz yapılmasına güç getiremiyorsak gece yaparız, sokakdakine güç getiremiyorsak evde yaparız, şehire yönelik yürüyüşe güç getiremiyorsak dağa yöneliriz. Bazen çocukları, bazen ihtiyarları, bazen toplumun değişik kesimlerini devreye geçiririz. Kepenk kapatmayı, cenaze törenlerini, taziyeleri bunların içine serpiştiririz. Yani bu konuda zenginliği, çok yönlülüğü yakalayıp sürekli bu temelde geliştirmeyi esas almamız gerekiyor. Düşman katliam yapıyor deyip, hiç ayaklanma olmaz, kitle eylemliliği olmaz dememek gerekir. Ama, düşmanın katliamlarını da göz ardı edip, hep aynı tarzda ısrar etmenin sakıncaları geçmişte çok yaşanmıştır.

Eğer düşman barışçıl eylemlerin üzerine silahla geliyorsa giderek silahlı eylemlere yönelmek kaçınılmaz olur. Silahlı kitle serhildanları demek, insanların silahlanıp sokaklara dökülmesi değildir. Bu biçimde anlaşılmaması gerekir. Silahlı kitle serhildanı demek, kitlelerin her yerde kendilerini silahlandırıp, silahlarını gizleyip, gece bu silahları kullanması anlamına gelir. Bunu geliştirmek gerekiyor. Ve Kürdistan'da en geçerli taktik de budur. Kitlelere, "silahlanın, silahlarınızı gizleyin, silahlarınızı fırsat bulduğunuz noktada düşmana karşı kullanın" mesajını vermek gerekir. Bu hareketlilik karşısında düşmanın daha fazla yönelimi olabilir. Düşmanın yönelimi savaşmanın geliştirilmesinin de gerekçesi olur. Eğer, kitle harekete geçmişse, bunun karşısında düşman saldırı geliştirmişse, o kitle kendi öz savunmasını geliştirmesini bilecektir. Şimdiye kadar kitlenin yeterince öz savunma geliştirmemesinin bir nedeni de onu düşmana, günün ihtiyaçlarına uygun bir tarzda yöneltmememizden kaynaklanıyor.

Milis ve milis komutanları

Bu noktada milisin de rolü ortaya çıkıyor. Savaşımız, halk savaşıdır. Bu savaşı pratikte halk savaşı kavramına layık bir tarzda geliştirmenin adı da milisi örgütleyip savaşmaktır. Milisin silahlanıp, örgütlenip halkı düşmana karşı korumadığı, düşmana karşı yoğun bir eylemlilik içerisine girmediği bir savaşa halk savaşı denmez, halkın öncülerinin geliştirdiği bir savaş denir. Şimdi Kürdistan'da yaygın olarak yaşanan budur. Evet, teoride halk savaşı diyoruz ama, pratikte öncü savaşıdır. Öncü, artık bu savaşı daha fazla götüremez ki, gerillanın kendisinden karakol, tabur basılması ve imhası beklenirken, hep cereyan-telefon direğini kesmesi, okul yakma ile uğraşmasının nedeni milisin örgütlendirilip harekete geçirilmemesindendir. Milis harekete geçirilmedikçe, gerilla bu işlerle de uğraştıkça savaşa hiçbir seviye kazandırılamaz. Bunun önüne geçmek için her alanda bunun koşulları vardır. Cephe ve gerillanın dayanışması içinde, cephe veya gerillaya bağlı bir tarzda, milis komutanlarının bölge düzeyinde atanması, bunun en alta kadar kendisini örgütlendirmesi ve milisin çok yaygınca devreye geçirilmesi gerekiyor.

Bizce, milis, manga düzeyinde örgütlendirilebilir. Bazı yerlerde takım düzeyine çıkarılabilir. Henüz bölük düzeyinde milisi örgütlendirmenin, birlikte harekete geçirmenin koşulları yoktur.

Bugün gerillanın yaptığı yol denetimi, mayınlama, sabotajlar, suikastler, elektrik direklerinin kesilmesi, düşmanın taciz edilmesi, kundaklamalar, yakmalar vb. tüm bu eylemler milisin önüne konulmalı ve milis vasıtasıyla yapılmalıdır. Düşmanın ulaşımını aksatma da milisin önündeki eylem olmalıdır. Bu eylemlilik daha çok ova ve şehir alanlarında gelişir. Bu eylemleri sürekli ve daha da nitelikli kılmak için milisin denetlenmesi, sürekli çalıştırılması, belli bir eğitime tabi tutulması, kendi öz imkanlarıyla silahlandırılması ve keyfiliğe son verilip kendisinin imkanlarına uygun bir yönetmelik içerisinde işletilmesi gerekir. Bu nedenle milis tanımlamasına yeni bir değerlendirme getirmek gerekir. Şimdiye kadar yaklaşıldığı gibi kuryelik yapan, şehirden gerillaya ihtiyaçlarını getiren, bir köyden bir köye giden, savaşçı getiren, lojistik getiren biri -ki bunları sıradan bir köylü de yapar- milis sayılmamalı. Örgütlü milis, gündüz köyünde, gece mutlaka eylemde olmalıdır, gündemine eylem konulmalıdır.

Şimdi bazı arkadaşlar, cepheci-eylem, milis-eylem, gerilla-eylem, herkes-eylem deyip bir değerlendirme geliştirebilirler. Her iki tarafın topyekün bir savaşı geliştirdiği bir ülkede ve her şeyin de bu savaşın sonuçlarına bağlandığı bir dönemde, herkesin yapması gereken budur. Milis, eylemle kendisini korur, kitle eylemle kendisini korur, gerilla kendisini eylemle korur. Günümüzün tarzı budur.

Her şey savaş için

Belirtildiği üzere günümüzde her şey savaşın hizmetine sunulmalıdır. Eğer cepheye savaşçı ruh taşırılsaydı, tanışılan her dosta, her milise yansıtılsaydı ve çocuğa da, ihtiyara da, kadına da, erkeğe de, hastasına da, sağlamına da bizim savaşmaktan başka, bu düşmana vurmaktan başka bir çaremizin olmadığı ilkesi işlenseydi, bu onlara mal edilseydi, bu insanları savaştırmak için öyle ahım-şahım örgütlenmelere de hiç gerek duyulmazdı. Biz, bu ruhu yaratmadan, hangi örgüt biçimlerini geliştirirsek geliştirelim, fazla işlemeyen örgütlenmeler olacak.

Diyebiliriz ki, Kürdistan'da da, diğer alanlarda da şimdiye kadar yüzlerce, binlerce komite oluşturulmuştur. Hiçbir komitenin de bir muhtarlık kadar oynadığı bir rol olmamıştır. Böyle örgütleri ne yapacağız? Bu örgütler bir anlamda, yurtseveri deşifre eden örgütler olmuştur. Yurtseveri inisiyatifsiz kılan örgütler olmuştur. Belki insanlar bu eğilimin sınırları dışında kalsalardı, ülkemizdeki silahlı mücadelenin etkisiyle kendiliğinden harekete geçer, kendiliğinden bir dizi eylemlilik geliştirirlerdi. Bunun Türkiye'de ve Kürdistan'da olumlu yanları olacaktı. 1991'in sonlarında, İstanbul'daki eylem bir örnektir. Nereye girersek girelim, kan

> "Cephemiz geleceğin iktidar örgütü, günümüzün silahlı mücadelesinin geri cephesi, kitle serhildanlarının örgüt tarzıdır. Silahlı mücadeleyi yürüten güçlere lojistik, insan, siyasal destek sunarak cephe rolünü oynar."

dökerek girmek zorundayız. Asker gibi girmek zorundayız. Türkiye'de ve Kürdistan'da artık konuşan, silahtır. Silahın dışında başka konuşma olanağı kalmamıştır. Silah derken, radikal tutumları kastediyorum. Eylemi kastediyorum. Silahsız eylem de vardır, kansız eylem de vardır. Cılız girişin, yalvarmalı-yakarmalı girişin, laftan öteye gidemeyen girişin, ülkede oynayacağı rol kalmamıştır. Çünkü her şeyin bir zamanı vardır.

Partimizin ilk çıkışı sözle olur. Söze belli bir anlam biçilir. İdeoloji oluşturulduktan sonra, bunun kitleye yansıtılması gündeme gelir. Taktik değişir, siyasetle ulaşılır. Kitle kazanıldıktan sonra artık eylem zamanı gelir. Parti kendisini artık ordulaştırmak zorunda kalır. Silahlı mücadele artık görevi devralır. Silahlı mücadelenin hazırlık aşaması, amatörlük aşaması vardır. Amatörlükten profesyonelliğe geçiş aşaması vardır. Silahlı propaganda vardır, dar gerillacılık vardır, yaygın gerillacılık vardır. Gümüzde hareketli savaşa gelmiş dayanmıştır. Bunların hepsi birer aşamadır. Fakat kendisini günümüze kadar derinleştirerek, döneme uyarlayarak geliştirdiği açıktır.

Şimdi bu gelişim süreci aynı biçimde cephe için de geçerlidir. Kazanılmayan bir halka uygulanacak taktik ayrıdır, kazanılmış bir halka uygulanacak taktik ayrıdır. Kazanılmayan bir halka,kazanma amacıyla gidilir. Kazanılan bir halka savaştırma amacıyla gidilir. Kazanılan bir halka onu savaştırmaktan başka söylenecek hiç bir şey yoktur. Eğer kazanılmamış olsaydı propagandayla, ajitasyonla, yayınla, sözlü ve yazılı çağrılarla halkı etkileyen taktiği, sloganı esas alırdık. Dönemin taktiği böyle belirlenseydi, çalışanlar ne kadar yetersiz olursa olsun mutlaka bazıları rollerini oynarlardı. Ama duruma bakıldığında böyle bir taktiği benimsemek sadece geriden ele almaktır.

Hemen söyleyelim, gittiğimiz kitle de kazanılmıştır, gitmediğimiz kitle de kazanılmıştır. Ülkemizde gelişen silahlı mücadele sadece Kürdistanlıları değil, komşu halkları başta olmak üzere, bütün dünya halklarını, şu veya bu düzeyde etkilemiştir. Kürdistan halkı etkilenmiştir, düşmandan kopmuştur, mücadeleye bağlanmıştır. Savaşma azmi geliştirilmiştir. Fakat, bizim buna uygun olmayan taktiklerle, yaklaşımlarla darbelediğimiz açıktır.

Bunun açık, somut örneği 1990'da, hatta 1989'larda Botan'da, Cizre, Nursabin'de başlayan giderek 1991'de Amed'te doruğa çıkan, bütün ülkenin değişik alanlarına sarkan kitle eylemleri ve ayaklanmalarıdır. Kazanılan bir halk bunu yapar. Bu doğru bir cephe örgütlenmesi anlayışıyla mı yapıldı? Aslında dönemin koşulları içerisinde ele alındığında -gerillayla iç içe de olsa- halka yönelik yürütülen propaganda, ajitasyon faaliyetleri etkili olmuştur. Yine aynı zamanda gerillanın geliştirmiş olduğu eylemlilik de önemli bir etkendir. Öyle ki ciddi bir örgütlülük olmadan çok kapsamlı ayaklanmalar ortaya çıktı. Şimdi, yüzbin insanın katıldığı Amed serhildanı örgütle mi yaratıldı? Hiç örgütle alakası yoktu. Cizre, Nusaybin serhildanı öyle hazırlık komiteleriyle mi, öyle kağıt üzerinde ölçülüp, biçilerek mi oluşturuldu? Hayır! Halkın, gelişmelerden etkilenerek, belli bir birikime ulaşması, düşmana karşı kinini, öfkesini uygun gördüğü zamanda haykırmasıdır. Her zaman her yerde de ayaklanmalar böyle olmuştur. Eğer sen, inisiyatif kurup, ona biraz biçim verdin mi, biraz yol verdin mi, o senin yeteneğindir. Ama ayaklanma uzun sürede hazırlanır. Belli bir mücadeleyle hazırlanır. Bunun eğitim yönü vardır, eylem yönü vardır. İlişki ve örgüt yönü vardır. Fakat eylemle ortaya çıkarılır. Eğer öyle büyük ayaklanmalar öyle ciddi örgütlere dayandırılarak geliştirilmemişse, o zaman küçük bir eylem yapmak için örgütlenmenin hiç gereği yoktur. Küçük bir eylem yapmak için bir silahın, bir de dostun olması yeterlidir. Eylem yapmak isteyen için yeterlidir. Ama anlayışında savaşma, savaşın gereği olan eylem yoksa, değerleri nasıl düşmana kaptırdığını görüyoruz. Demek ki, serhildan da, bireysel eylemlilikler de, siyasi ve askeri eylemlilikler de öyle ciddi örgütlenmelerin değil, ciddi kitle çalışmasının veya kitleye ruh vermenin ürünüdür. Yani, o kadar görkemli eylemlilikleri ortaya çıkaran bir ruh olmalı. Cephe çalışmalarında özellikle üzerinde durmamız gereken, mutlaka aşmamız gereken bir durum budur.

1985'lerde nasıl silahlı mücadelemize dayatıldıysa, yine 1990'larda nasıl bunlara karşı tedbirler alınıp, silahlı mücadelenin önü açıldıysa, cephe örgütlenmesine de dayatılan bu anlayışın önünün alınması, en hayati bir görevdir. Yoksa geliştireceğimiz her türlü tedbir ancak bize kadro kaybettirecek, milis, kitle ve malzeme kaybettirecektir. Hep kaybettirecektir. Bazı arkadaşlar bunu "özel savaş çok güçlüdür, Türkiye halkı bilmem şöyledir, kitle böyledir" biçiminde izah ediyorlar. Bazı arkadaşların tutumları ile izah ediyorlar. Bunlar her zaman vardır. Bazen çok güçlü bir biçimde de kendisini yansıtabilir, ama sorunun esas nedeni değildir. Niye kendi gidip dairelerde kalıyor? Niye, erkenden düşmanın denetimine giriyor? Rahat ortamda insan tedbir almaz ki. Savaşın olmadığı, eylemliliğin olmadığı ortamda insan tedbir almaz. Bir kere, cephe denilince akla savaş mı, savaşmama mı, savaşa katkı yapma mı, savaşın değeri üzerine yatma mı, gidip düşmanla iç içe yaşama mı, düşmana öfke kusma mı akla geliyor. Çoğumuzun cepheyi istememizin nedeni de aslında, cepheyi bir savaş örgütü olarak görmememizdendir.

> Cephe de mıntıka-mıntıka, bölge-bölge kendini örgütleyebilmelidir. Bölge düzeyinde kendisini merkezileştirebilmelidir. Her eyaletin cephe komitesi, savaş cephesi komutanlıklarına bağlı kılınabilir. Yani bölge komutanlıklarına değil bölge üstü savaş cephesi komutanlıklarına bağlı kılınması, birkaç bölgenin cephe faaliyetlerinin gelişimini birlikte ve dengeli bir tarzda sağlamamız açısından yararlıdır. "

Cephe örgütlenmesinin derinleştirilmesi

Cephe örgütlenmesinin gerilladan tümüyle ayrıştırılması, kendi öz yönetimine ulaştırılması gerekiyor. Bu, geçmişte bazı eyaletlerde yapıldı. Gelişmelere de neden olduğu ortaya çıktı. Gerilla ile cephenin birlikte ele alınması, hem cephe çalışmalarını engelliyordu, hem de gerilla çalışmalarını engeliyordu. Gerilla komutanlarını, cephe sorunlarına yönelmek zorunda bırakırken, askeri faaliyetler bir anlamda yüz üstü kalıyordu. Tabii ki gerilla komutanlığı da hep kitlelerin içerisinde olmadığı için, cephe çalışmalarına pek katkısı olmuyordu. Öyle bir noktaya gelindi ki birliktelik hem cephe önünde, hem gerilla önünde bir engel oldu. Gerillanın daha fazla askerileşmesi gerekirken, siyasi kaldı. Ama tümüyle de siyasileşmediği için de orta yerde kaldı. Gerillaya ne gerilla diyebiliyordun, ne cephe örgütü diyebiliyordun. Daha öncesinde bunun ayrıştırılmamasının nedeni de vardı. Gerillanın hem siyasi hem de askeri faaliyetleri birlikte yürütmesi, o koşullar içerisinde elveriyordu. Ama sorunların daha da karmaşıklaşması, daha da büyümesi bu ayrılmayı zorunlu kıldı. Zamanında cevap verildiğinde gelişmelere yol açtı. Zamanında cevap verilmediğinde, önemli oranda yozlaşmalara neden oldu. Şimdi bazı eyaletlerimizdeki gruplar, gerilla grupları mıdır, cephe grupları mıdır? Gerilla faaliyeti mi, cephe faaliyeti mi yürütüyorlar, pek belli değil. Buna tüm ülke sathında son vermek gerekiyor. Kesin bir biçimde ayrıştırmak gerekiyor.

Gerillanın örgütlenmesine paralel olarak, cephenin de örgütlendirilmesi gerekiyor. Cephenin daha hızlı rolünü oynayabilmesi için, buna daha dikkatli eğilmesi ve ihtiyaçları karşılaması günün görevleridir. Cephe de mıntıka-mıntıka, bölge-bölge kendini örgütleyebilmelidir. Bölge düzeyinde kendisini merkezileştirebilmelidir. Her eyaletin cephe komitesi, savaş cephesi komutanlıklarına bağlı kılınabilir. Yani bölge komutanlıklarına değil bölge üstü savaş cephesi komutanlıklarına bağlı kılınması, birkaç bölgenin cephe faaliyetlerinin gelişimini birlikte ve dengeli bir tarzda sağlamamız açısından yararlıdır. Eğer olanaklarımız elverseydi, yurt içi, yurt dışı bütün cephe faaliyetlerini tek bir karargahta merkezileştirme, bunun pratiğini geliştirme daha yararlı olacaktı. Fakat pratik uygulama gözönüne getirildiğinde, şimdilik merkezileştirilmesinin birkaç bölgeyle sınırlı kalması daha gerçekçidir.

Bu çerçevede ele alırsak, Mardin, Botan, Behdinan, B.Başur cephe komiteleri, Botan-Behdinan savaş cephesi komutanlığına bağlı olarak örgütlendirilebilir. Garzan, Amed, GAP cephe komiteleri, Orta savaş cephesi komutanlığına bağlı olarak faaliyet yürütebilir. Doğu Kürdistan, Serhat, Orta eyalet, Dersim cephe komiteleri, Kuzey savaş cephesi komutanlığına bağlı olarak ele alınabilir. Çukurova ve Güneybatı'daki cephe komiteleri, Güneybatı komutanlığına bağlı olarak ele alınabilir. Bura zayıf olabilir ama, buranın geliştirilmesi de planımız dahilindedir. Geliştirilmesi de gerekiyor.

Ortadoğu'nun, İran, Yunanistan, Libya, Lübnan, Suriye'deki faaliyetlerin de zaten önderlik sahasından yürütülmesi söz konusudur. Bizce Ege'nin de Avrupa'ya bağlı olarak ele alınması, işleyiş açısından şimdilik daha gerçekçidir. Ama bu süreç içerisinde daha değişik ele alınabilir. Genel çerçeve budur. Şimdi, bunun şuraya veya buraya bağlı olması önemli değil, doğru anlayışın uygulamaya geçirilmesi önemlidir. Bu sorunun temel çözümü değil, biçimidir. Biçimin içeriği olmadı mı bir anlamı yoktur. Genel bir çerçevedir, içeriği doldurulmadı mı iskelet gibi kalır.

Bizim şimdiye kadar yaptığımız, bir örgüt planıydı. Şimdi cephenin amacını ve günümüzün taktiği ile birlikte, genel örgüt çerçevesini koyduk. Eski taktikle cepheye yaklaşılmaz. Halk içerisinde olabilir ama halk içerisinde eriyemez. Halk içerisinde partinin olgunluğunu, resmiyetini, ciddiyetini, önder vasfını temsil etmek zorundadır. Bazı koşullara göre, biçimde farklılıklar olur. Ama partili her yerde belli bir görevi başarmanın çabası içerisindedir. Doğru çabanın ve yoğun çabanın sahibi olmanın peşindedir. Parti için, siyasetçi için böyle kolay veya zor alan yoktur. Parti kadrolarının cephedeki görevleri, pratik ve tali işlerle uğraşıp, ayrıntılar içerisinde boğulma değil, hazır bulunan yüzlerce insana görev vermek, onları görevler üzerinde eğitmek ve yürütmektir. Birçok kadronun çabalarının bir sonuç almamasının nedeni de önderlik vasfını bir kenara bırakıp, pratik ayrıntılar içerisinde boğulmaktan kaynaklanmaktadır. Yani parti eğitmiş, yetiştirmiş bir kadrosunu yüzlerce, binlerce insan yönetmek için görevlendiriyor. Onları eylem yaptırmak için, onlara serhildan yaptırmak için, onları silahlı mücadele cephesine değer akıtmak için gönderiyor. Yoksa "git orada hamallık yap veya onun aksi tarzı olan asalaklık yap" demiyor.

Cephenin yoksul kesimlere dayanması esastır

Cephemizin parti öncülüğünde örgütlendirilmesi, onun diğer örgütlere kapalı olduğu anlamına gelmez. Parti de, onun öncülüğündeki cephe de kendisine artan güveninin bir gereği olarak bütün örgütlerle, her düzeyde ilişki kurma taraftarı olmalıdır. Bu onun karakterinin bir gereğidir. Bir hareketin, bir grubun partimize sempati ile bakıp bakmaması, ideolojik bir çelişki içerisine girip girmemesi, cepheye girmesi önünde engel değildir. İdeolojik sahada partiye karşı savaşım verir. Ama silahlı mücadele ile düşmana karşı savaşmak, ona katkı yapmak ister. Bunun önü açıktır. Türk soluna, yine Kürdistan'daki reformist, ilkel milliyetçi gruplarla nereye kadar gidilebilirse, oraya kadar gitme imkanı dayatmak, cephe politikasının bir gereğidir. Tarafsızlaştırılmaları, zararsızlaştırılmaları bile cephemiz açısından bir başarıdır. Bu konuda şimdiye kadar ciddi sorunlar yaşanmamıştır. En ciddi sorun, cepheyi teşkil etmesi gereken sınıf ve tabakaların, yerine göre ele alınmamasıdır. Cephemiz işçi, köylü ve küçük burjuvazinin ittifakı temelinde gelişen bir cephedir diyoruz. Teoride bunu ortaya koyuyoruz. Anlayış budur belirlemesinde bulunuyoruz.

Günümüzde özellikle şehirlerde, metropollerde orta sınıflar cephenin temel gücü olmuştur. Cephe çalışmaları bu sınıf temeli üzerine oturtulmuştur. Bu, ciddi bir tehlikedir. Eğer bir güç kendi sınıf temelini yitirmiş, zaman zaman karşısında savaşması gereken bir sınıfa dayanmışsa, bu geleceğin tehlikede olması demektir. Silahlı mücadelemiz '85 yılında bu anlayışa ağır bir bedel ödedi. '85'te si-

Devamı 23. sayfada

Fransa'nın başkenti Paris'deki Keldani derneği başkanı İkiz Karatay ile Uluslararası Kuzeybatı Kürdistan Konferansı'nda yaptığımız röportajı yayınlıyoruz

ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİNDE UMUT GÖRÜYORUZ

BERXWEDAN: Kendinizi tanıtır mısınız?

İ. KARATAY: Keldani derneği başkanıyım. Aslen Botan bölgesindenim. Silopi'nin Herbur köyündenim. Köyümüz 1893'den bu yana harap olmuş durumda. Şu anda bu köyde yaşayan kimse yok. Ben 15 seneden beri Fransa'da yaşıyorum.

Buradaki konuşmalarınızdan, halkınızın tarihte çok büyük katliamlara tabi tutulduğunu belirttiniz. Tarihe karşı hem sorumlu davranıyor, hem de şikayetlerinizin olduğunu söylüyorsunuz. Keldani ve Kürtler arasındaki ilişkileri nasıl förmüle ediyorsunuz? İstemleriniz nelerdir?

-**İ. KARATAY:** Bu dönemdeki isteklerimiz her zamanki isteklerimizdir. Yani adalet işlemelidir. Herkes ülkede demokrasi içinde ve eşit yaşamalıdır. Siz de belirttiniz, bizim elbette şikayetlerimiz vardır. Bunu konuşmalarımda da belirttim. Örneğin, daha öncesini bir yana bıraksak bile 1915'te Bedirxan Bey zamanında Kürtler Türklere, yani Osmanlı yönetimine alet olmasalardı, eğer Kürtler, Ermeniler, Asurlular birlikte 1919 Paris konferansına birlik olarak katılabilseydiler, eğer Lozan ve Sevr antlaşmalarında ortak bir tavır takınabilseydiler, hiçbirimiz bugünkü duruma gelmezdik. Herkes hakkını alabilir ve kardeşçe bir yaşam mümkün olabilirdi.

Eğer tüm bu söylediklerim olsaydı, Kürtler bugün acı içinde yaşamazlardı, bizler dağılmazdık. Şu anda Türkiye'de bizden birkaç bin kişi dışında yaşayan insanımız yoktur. Irak'ta 1 milyona yakın insanımız yaşamaktadır. Beş tane milletvekilimiz vardı. Biri öldürüldü en yakın bir tepki bile gösterilmedi. Bu olay Kürdistan parlamentosu sahasında oldu. Hiçbir yankı göstermedi. Hiçbir şey yapılmadı.

Bizim taleplerimiz, demin de belirttiğim gibi, kendi etnik haklarımızı korumak, dilimizi konuşabilmek, tarihimizi, kültürümüzü anlatabilmek, daha doğrusu Türklerin uyguladığı depresif asimilasyon politikasından ve de Arapların günümüzde uyguladığı, daha doğrusu Irak yönetiminin şiddet politikasından kurtulmaktır.

Biz şikayetlerden bahsederken, daha çok Kürdistan'daki yaşam şartlarında şikayetleriniz kastettik. Çünkü Abdullah Cevdet ve Şerif Paşa gibi Kürt şahsiyetleri bile Kürt halkının uzağında siyaset yapmışlardır. O dönemdeki siyaset önderliklerinin yapısı göz önüne getirildiğinde, zaten Kürt halkını temsil gücünün zayıf kaldığını görürüz. Şu anda Güney Kürdistan yönetimi de Kürdistan halkını değil, Avrupa realitesini temsil etmektedir. Ancak 10 yıldan beri devam eden silahlı kurtuluş hareketi yeni bir politikayı tarih sahnesine çıkardı. Bu hareket konusunda neler düşünüyorsunuz?

-**İ. KARATAY:** Zaten bizim şikayetlerimiz Kürtlerle ilgili değildir, Kürt halkıyla ilgili değildir. Diyoruz ki, Kürtler kullanıldı. Bunu her fırsatta söylüyoruz. Irak Kürdistan'ında bizim için 20 yıl öncesinden daha iyi bir durum sözkonusudur. 5 Milletvekili kontenjanı verdiler. O zamanlar bunu vermezlerdi. Mustafa Barzani, zamanında otonominin A'sını elde ettikten sonra, tüm Asuri-Keldani haklarını inkar etti. Hatta onun mücadelesinde Margret gibi kahramanlaşan Keldani isimler vardır. Bugünkü durumda bile Mesut Barzani'nin sağ kolu Keldani kökenli Georg Hareli'dir. Binlerce Keldani Kürt hareketi içinde yer aldı. Olumlu bir gelişmenin olduğunu görüyoruz. Özellikle Türkiye kesiminde büyük bir gelişme göze çarpmaktadır. Şimdiye kadar halkımızdan çok insan mücadeleye katıldı, katledilenler oldu, yetimlerimiz ve yaralılarımız Fransa'dadır. Kaybolan insanlarımız var. Özgür Gündem'de buna yer vermişti. Büyük bir gelişme var.

Genç Kürt hareketiyle ilgili ne düşünüyorsunuz?

İ. KARATAY: Çok iyi, ciddi, çok sağlam, düzgün ve bilinçli bir şekilde yürütülen bir harekete şahit oluyoruz. Biz bu inançtayız. Zaten bu böyle olmasaydı. Ben de Brüksel'deki bu konferansa katılmazdım. Bu imkansız olurdu. Biz Keldaniler Kürtlerin eskiden yapılan hataların farkına vardığını görüyoruz. Bu doğrudur. Ben her zaman söylüyorum, Kürt sorunu mutlaka bir çözüme gidecektir.

Uluslararası Kuzeybatı Kürdistan konferansıyla ilgili görüşleriniz nelerdir?

İ. KARATAY. Burada Kürt sorununun artık uluslararası bir konu olduğu katılanlar tarafından açıkça vurgulanıyor. Artık bundan sonra, "bu teröristtir", "bu eşit bir vatandaştır" veya "bu Türkiye parlamentosudur ve herkes eşittir" gibi bahanelere kimse paha biçmez. Artık Kürt halkı dünya düzeyinde iyi bir intibah bıraktı.

Burada konuşan birçok parlamenter eğer konuşmalarını parlamentolarına iletseler, önemli sonuçlar alacaklarını düşünüyorum.

Keldani halkının şu andaki mücadelesi hakkında bilgi verir misiniz?

İ. KARATAY: Köylerimizde, yani çoğunlukta olduğumuz köylerde Keldanice okutuluyor. Bütün birimlerimizde matematikten tutun, tarihe kadar Keldanice eğitim var. Ayrıca bizim din konusunda sorunlarımız var. Şikayetlerimiz olduğu zaman, Kürt dostlarımızla ilgili olanı dinidir. Çünkü şexler, ağalar ve aşiretler hep dini ön plana çıkarmış, bunu bahane ederek bize saldırmışlardır.

Din sorununun çözümünde en çok umudu nerede görüyorsunuz?

İ. KARATAY: Aydınlanmakta, ulusal kurtuluş hareketinde umut görüyoruz. Çünkü ulusal kurtuluş dini faktörleri öne çıkarmıyor. Bu sorunlar ikinci üçüncü planda kalıyorlar. Burada ulusal faktörler ile ilgili sorunlar ön plandadır. Bu ise bizi gerçekten rahatlatıyor. Kürt halkı gibi ezilmiş, her şeyinden mahrum bırakılmış, sürülmüş bir halkın acılarını hissettiğimiz için, yarın bağımsız ve otonom bir Kürdistan'da biz de çok özgürce yaşayacağımızı ümit ediyoruz. Tabi Türkler, Persler, Araplar ve Barzani'yi örnek vererek karamsar davranıyorlar. Ben ise geleceğe ümitle bakıyorum.

Teşekkür ederiz.

Ben de size teşekkür ediyorum.

Kürt örgütleri arasında ulusal cephe oluşturmak için devam eden toplantıların 6. sı 8-9 Nisan tarihleri arasında yapıldı. Toplantı sonunda katılan örgütler ortak bir açıklama yaptı. Kurdistan Ulusal Demokratik Cephesi'nin hayata geçirilmesinde kararlı olunduğunun belirtildiği açıklamayı yayınlıyoruz:

KAMUOYUNA

8-9 Nisan 1994 tarihleri arasında cephe platformunun 6. toplantısı yapıldı. Bu toplantıda varılan önemli bazı sonuçları halkımıza duyurmak istiyoruz.

Bilindiği üzere cephe çalışmalarına Haziran 1993'te başlanılmıştı. Kürdistan yurtsever güçlerinin Kuzey Kürdistan'da başlattıkları cephe çalışmalarını tarihsel bir adım olarak değerlendiren örgütlerimiz, bu inanç ve kararlılıkla kısa bir zamanda cephenin programı üzerindeki çalışmalarını tamamlamış, tüzük sorunlarında da büyük ölçüde anlaşmışlardır. Başlayan yeni süreç ve Kürdistan ulusal-demokratik güçlerinin cephe birliği yönünde attıkları adımlar halkımız tarafından coşkuyla karşılanmıştır.

Cephe patformu çalışmalarının sonlarına doğru, gerek tüzük ve gerekse pratik konularda bazı sorunlarla karşılaşmıştır. Bu sorunların aşılmasında kararlılığını sürdüren cephe platformumuz daha geniş katılımlı çözümleyici toplantılar öngörmüştü. Ancak, bu süre içinde üstesinden gelinemeyen teknik bazı zorluklardan dolayı böylesine toplantılar gerçekleştirilememiştir. Bu durum, malesef cephe çalışmalarının bir süre için duraksamasına ve pratikte de bir eylemsizliğe, belirsizliğe neden olmuştur. Yine bu durum doğal olarak yurtsever çevrelerde cephe çalışmalarının seyri hakkında yer yer merak uyandırmıştır.

Cephe çalışmalarının istenilen düzeyde yürütülemediği bu süreçte, Kürdistan'da çok önemli siyasal gelişmeler yaşanmıştır. Bu durum, 27 Mart yerel seçimleri, Newroz kutlamaları, DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılarak tutuklanmaları, başta Almanya ve Fransa olmak üzere Avrupa'nın kimi ülkelerindeki yasaklamalar ve diğer önemli politik gelişmelere karşı cephe platformunun ortak davranış ve eylem birliklerini geliştirememesine önemli bir neden teşkil etmiştir. Cephe platformunda yer alan örgütlerimiz bu durumun olumsuzluğunu ortak bir dille ifade etmişlerdir.

Cephe platformumuz, bu toplantısında aradan geçen süreyi değerlendirmiş, var olan siyasi ve pratik sorunların bir an önce çözümlenerek, cephe birliğimizin en kısa süre içinde hayata geçirilmesi yönündeki istem ve kararlığını dile getirmiştir. Örgütlerimiz, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin temel araçlarından ve aynı zamanda başarısının ön koşullarından biri olarak gördükleri Kürdistan Ulusal Demokratik Cephesi'nin hayata geçirilmesindeki inanç ve kararlılıklarını koruduklarını halkımıza bildirmeyi görev biliyorlar.

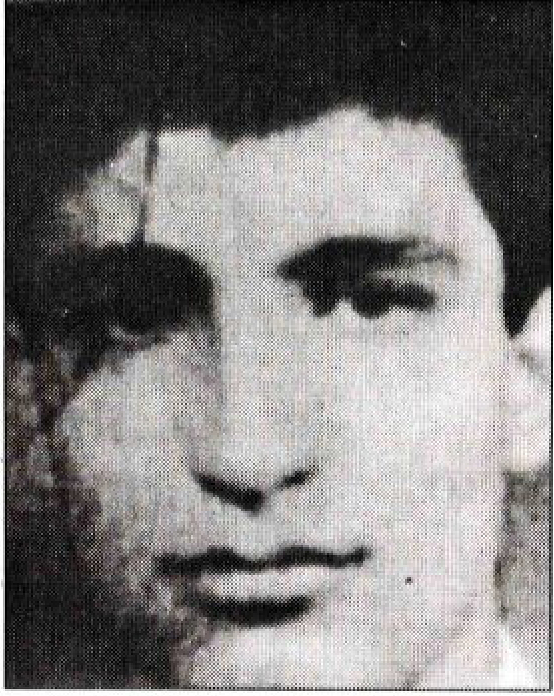
Türk devletinin ulusumuza karşı topyekün bir savaşı daha da boyutlandırdığı bu süreçte, var olan sorunların aşılması çabalarıyla birlikte, cephe platformumuz daha etkin bir pratik eylimlilik içine girilmesini kararlaştırmıştır. Bununla hem güncel siyasi ve pratik gelişmeler karşısında daha etkin eylemler geliştirmek, hem de cephe çalışmalarının pratik süreç içinde geliştirilmesi amaçlanmıştır. Bu amaçla oluşturulan cephe platformu koordinasyon komitesi, programda belirlenen hedefler doğrultusunda güncel siyasi ve pratik sorunlarda etkin bir eylemlilik sürecinde tüm güç ve olanaklarıyla yer almaya, ulusumuzun tüm güçlerini harekete geçirmeye kararlı olduklarını ifade etmişlerdir.

Kürdistan Ulusal Demokratik Cephesi'nin oluşturulması yönünde atılan bu tarihsel adımın başarısı için, platformda yer alan tüm tarafların üzerlerine düşen görev ve sorumluluklarını yerine getireceğini ifade ediyor ve bu bağlamda birkez daha tüm yurtseverleri de bu süreçte daha etkin bir şekilde yer almaya çağırıyoruz.

9 Nisan 1994

PKK, PSK, KAWA, KKP, RNK/KUK, PİK, PRNK, PRK/Rızgari, TS, TSK, YEKBUN

VELAT HAN YOLDAŞ KÜRDİSTAN GENÇLİĞİNİN EYLEMLERİNDE YAŞAYACAKTIR!

Adı soyadı: Velat Han Gülsenoğlu
Doğum yeri ve tarihi: **Derik, 1975**
Şahadet tarihi: **İstanbul, Newroz-1994**

Kürdistan devrimi olağanüstü sorumluluk isteyen bir dönemden geçiyor. Halk olarak özgürlüğü yakalamak için her türlü kişisel kaygıdan kurtulup, olağanüstü bir fedakarlığı esas almalıyız. Kürdistan'da düşman halkımız üzerinde tarihte eşine ender rastlanan bir vahşet, bir katliam yürütmektedir. Yalnız Kürdistan'da değil, Türkiye metropollerinde ve Avrupa'da bile bu politikalarını değişik biçimlerde yürütmektedir.

Düşman genelde Kürt halkından ve özelde Kürdistan gençliğinden büyük bir korku duymaktadır. Birleşmiş, bütünleşmiş, kendi öz örgütünde yer almış Kürdistan gençliğinin TC'ye fazla bir yaşam hakkı tanımayacağını çok iyi biliyor. Bunun içindir ki, Kürdistan gençliği üzerinde oynanmadık oyun bırakmıyor. Kürdistan gençliğini kendisi için tehlike olmaktan çıkarmak için bütün özel savaş yöntemlerini kullanıyor.

Kürdistan'da ya gençliği katletmekte ya da ülkeden kopuşunu özendirmektedir. Metropollere gelen Kürt gençliğini de bir taraftan tehditle, katliamlarla ülkeyle, gençliğin kendi öz örgütleriyle bağlarını koparmakta, diğer taraftan da çeşitli yöntemlerle düşürmekte ve gelecek özlemlerini elinden söküp almaktadır.

Düşmanın bu yönelimlerine karşı gençliği kazanmanın geleceği kazanmak olduğunun bilinciyle örgütlenmemiş, düşmanın aleti olmaktan çıkarılmamış ve düşman için bir tehlike haline getirilmemiş bir tek Kürt genci kalmamalıdır. Dönemin bizden beklediği budur. Gencecik yaşta ölümden yaşamı yaratan şehitlerimizin anısına ancak böyle karşılık verebiliriz. Gençliğimizin şehitlerimizin anısına verebileceği en iyi karşılık "bağımsız ve özgür Kürdistan yolunda" geleceği fethetme çabası, örgütlülüğü ve savaşımıdır.

Düşmanın gençliğimizin öz örgütü olan YCK'den (Yekitiya Civanen Kürdistan) korkusu oldukça büyüktür. Bunun için Türkiye metropollerinde YCK'nin örgütlülüğünü dağıtmak, çalışmalarını boşa çıkartmak için gece gündüz demeden operasyon üstüne operasyon gerçekleştirmektedir. Sayıları milyonları bulan işsiz, eğitimsiz, aydın, işçi, köylü gençlik kazanıldığında ve doğru temelde konumlandırıldığında geleceği kazanmanın yolları ardına kadar açılmış demektir. Düşmanın gençliğimize özel olarak yönelmesinin nedeni budur.

VELAT HAN'IN KATLEDİLMESİ YCK'YE GÖZDAĞIDIR

YCK tarafından 21 Mart günü ulusal birlik, direniş ve isyan günümüz olan Newroz bayramını kutlamak, TC'nin Kürdistan'daki katliamlarını protesto etmek için İstanbul'da bir korsan gösteri yapıldı. Büyük bir gizlilik ve örgütlülük altında yapılan gösteriye 300'ün üzerinde Kürdistanlı genç ve Türkiyeli devrimci katıldı. Kasımpaşa'nın İplikçi durağında başlayan eylemde gençler yola molotof kokteyl atarak, yolu trafiğe kapattı. "Ya zafer, ya zafer, Kürdistan kazanacak" pankartı altında ve ERNK bayrakları eşliğinde gençlik Newroz'a ve Kürdistan gençliğine yaraşır bir devrimci coşku ile yürüyüşe geçti. Yollarda banka şubeleri ile bazı işyerleri molotoflanarak Newroz ateşi daha da gürleştirildi. Kürt gençliği tarihi kinini ve öfkesini kusar gibi cesaretle düşmanın üstüne üstüne yürüdü. Bu yürüyüş düşmana korku saldı. YCK'nin örgütlülüğü, cesareti ve kazanma hırsı düşmanı çılgına çevirdi. Kürdistanlılaşan İstanbul sokakları kendi öz örgütünde toplanan yüzbinlerce gencin neler yapabileceğini, böyle bir çağlayanın sömürgeciliğe ve gericiliğe ait ne kadar pislik varsa süpürüp götüreceğini açıkça gösterdi. Bu da YCK örgütlenmesinin önemini göstermek açısından olumludur.

Birbirine kenetlenmiş yüzlerce devrimci, düşman barikatlarını aştıktan sonra eylemlerini son olmayacak şekilde bitirdiler. Gücünü gören Kürt gençliği disiplinli bir şekilde dağılırken, hain düşman intikam almaya kararlıydı. Leş kargaları gibi pusuda bekliyorlardı. Örgütlenen Kürdistan gençliğinin kendileri için ne kadar tehlikeli olduğunu iyi hesaplamışlardı. YCK'nin bu eylemlerinin bitmeyeceğini ve artarak devam edeceğini görüyorlardı. "Biji Newroz, Biji Serok APO, Kürdistan faşizme mezar olacak" sloganları sömürgeci katilleri çılgına çevirmişti. Yüreklerine korku salarak, beyinlerini kemiriyordu. Kazanacak Kürdistan'ın sömürgeciliğin ebediyen gömülmesi olduğunu herkes biliyor ve bu da kan içicileri kahrediyor. Saldırgan, vahşi bir hayvan gibi gençliğimizin üzerine saldırmalarının nedeni budur.

Eylemden sonra katiller gizlendikleri inlerinden çıkarak 5 Kürt gencinin üzerine ateş etmeye başladılar. Yakalanan gençler Kasımpaşa Karakolu'na götürülürken, yüreği ülke, halk ve devrim sevgisiyle dolu ve YCK'nin devrimci kadrosu, Erzurum Atatürk Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı bölümü öğrencisi, 19 yaşındaki Velat Han Gülsenoğlu katledildi. Eli kanlı katiller Kürt gençliğinin kanını akıtarak sonuç alabileceklerini düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Biz halk olarak ölümlerden yaşamı yaratmışız ve Velat Han'ın katledilmesi de Kürdistan gençliği için daha fazla mücadele ve örgütlenme çağrısı olacaktır.

Düşman Velat şahsında Kürdistan gençliğinin öz örgütlülüğü olan YCK'ye gözdağı vermek istemiştir. Gençliğimizi katliamlarla sindirerek, korkutarak örgütlülüğü, eylemliliği boşa çıkarmaya çalışıyor. Ancak TC'nin bu vahşi yaklaşımları sonuç vermekten uzaktır. Çünkü Kürdistan gençliği, geleceği yaratmanın bedel istediğini, bunca yıldır yabancı egemenlik altında kirletilmiş Kürdistan topraklarının ve Kürdistan halkının ancak şehit kanlarıyla yıkanarak temizlenebileceğini iyi biliyor.

Velat yoldaşın katledilmesi gençliğimize daha fazla örgütlenme, eylem yapma, savaşma ve TC'den bütün suçlarının hesabını sorma çağrısı olmuştur. Katliama böyle cevap verildiği taktirde katledilen yoldaşın anısına da gerekli karşılık verilmiş olacaktır.

Kürdistan gençliği bunun bilincindedir. Velat Han katledildikten sonra YCK İstanbul'da onlarca eylem yaptı. İstanbul'un değişik yerlerinde çok sayıda forum, anma toplantısı yapıldı. Onlarca pankart asıldı. Bu eylemlerin hepsinde de ortaya çıkan ortak sonuç şuydu: "Velat Han yoldaşın katledilmesinin hesabını soracağız."

Bu kararlılık ve zafere olan inançla Newroz şehidimiz Velat Han Gülşenoğlu'nun anısına bağlılığın bir gereği olarak metropollerde ve Avrupa'da örgütlenmemiş, kendisini düşman için tehlike haline getirmemiş tek bir Kürt genci bırakmayacağımızı belirtiyoruz.

Kürdistan gençliği ölümden yaşamı yaratan bir halkın üyeleridir. Velat'ın katledilmesi binlerce Velat'ın sömürgeciliğin karşısına çelik yüreklerle çıkması olacaktır. Nihai zafere gittikçe daha fazla yaklaştığımız 1994 yılında Kürdistan gençliği bu temelde görevlerine daha fazla sahip çıkacak ve gençliği kazanmanın geleceği kazanmak olduğunu gösterecektir. Geleceğini karartmak isteyen katillerin karşısına aydınlık yarınlarla çıkacaktır.

Velat yoldaşın TC karakollarında kafasına kurşun sıkılarak katledilmesi TC'nin terörist bir organizasyondan başka bir şey olmadığını gösteriyor. Bütün dünya insanların kafasına kurşun sıkan bu insanlık, düşman gücün yaşamaya hakkı olmadığını artık bilmelidir. Ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bunu gösterecektir.

BONN YÜRÜYÜŞÜ KENDİNİ ATEŞTE YARATANLARA BAĞLILIK YEMİNİDİR

Milattan önce 612 yılı, Mezopotamya'nın kalbinde yaşayan Kürtler için özgürlük kapılarının yepyeni güzelliklere açıldığı bir tarihi, Newroz'u ifade etmektedir. Demirci Kawa destanının yazıldığı, köleliği yerle bir eden isyan ateşinin yakıldığı bir tarihtir. İnsanlığa karşı, kardeşliği yakalamada bir öncü olan ateşin aydınlığı kadar parlak, bir o kadar da yakıcı özelliği olan bir dönüm noktasıdır 612 yılı. Dünyaya armağan edilen yeniden doğuşun müjdesidir Newroz.

Ve yaklaşık 2600 yıl sonra, acıyla, gözyaşıyla, kahırla, kanla, sürgünlerle kilitlenen tarih kapıları Kürtlere tekrar açılıyor. Kürdistan'ın, Ortadoğu'nun gizemli ülkesinin ayağa kalkışı, onun devrimi kazınıyor beyinlere, yüreklere, insanlığın benliğine. Devrime davet sesi yükseliyor bu ülkeden ve bu ses aşıyor sınırları, deliyor, tuzla buz ediyor duvarları, tüm engelleri. Amed'den yükseldi Newroz'un direniş ve özgürlük çığlığı. PKK'nin ağzına dil, yüreğine cesaret ve umut verdiği Kürdistan halkı, insan olmanın sorumluluğunu omuzladı Ortadoğu'da. Hem de 2600 yıllık bir gecikmeyle.

Evet, Newroz günümüzde alması gereken misyonu yerine getiriyor. O, büyük adımların, büyük vuruşların zemini oluyor. Dünya siyasetine, kültürüne bir bütün yaşamın her hücresine temiz bir soluk oluyor Newroz. Emperyalist düzenin karanlığa mahkum ettiği duygulara, düşüncelere aydınlığa çıkışın anahtarı olma rolünü de üstleniyor artk.

1982 Newroz'u mücadelemizde, halkımızı direnişe taşıyan Mazlum DOĞAN'ın üç kibrit çöpüne şahitlik etti. Mazlum DOĞAN direniş bayrağını dalgalandırarak, beyinlerimizin, yüreklerimizin bağlanması gereken özgürlük ateşine köprü oldu. Zekiye ALKAN, Mazlum'un 3 kibrit çöpünü gürleştirerek, Kürdistan'da olup da onu yaşamayanlara, ülkeyi ve mücadeleyi hissetmeyenlere bir seslenişti. Hem de Newroz ateşini canıyla tutuşturan bir sesleniş. Rahşan DEMİREL, Türkiye metropollerinden mücadeleye, ülkeye, birliğe bağlanmanın adı oldu. Berivan ve Ronahi ise Avrupa'da devrim ateşini bedenleriyle yakan, Avrupa'dan ülkeye dönüşün köprüsü oldular.

Newroz şehitlerimiz eylemleriyle halkımıza, dünyaya şöyle sesleniyorlar.

Ey tarih!
Bir sanatçı gibi nakış nakış
İşledik yüreğimize
Düşürmedik kızıl bayrağı
Söndürmedik özgürlük ateşini
Söndürmedik Newroz ateşini!...

1994 Newroz'u özellikle Avrupa'daki kitlemizin eylemlilikleriyle bambaşka bir boyut kazandı. Kitlemiz görevinin bilinciyle sarıldı eylemlere, haykırdı sloganları. "Yasaklandınız" denildi. Kürt halkı yasağa gülüp de geçti. Gerektiğinde bedenini tutuşturabileceğini gösterdi. Halkımız, zaferde ne kadar kararlı olduğunu emperyalistlerden binlerce km uzakta değil, onların gözleri önünde kanıtladılar.

Berivan ve Ronahi'nin gerçekleştirdiği eylem derin anlamlar taşımaktadır. Onları anlamak ise mücadeleyi zafere taşımakla mümkün olacaktır. İki can yoldaşımızın, kadınlarımıza seslenişleri ise, özgürleşmenin, Başkan APO'nun yol göstericiliğinde savaşmanın çağrısı olmuştur. Bu çağrıya Kürdistanlı yurtsever kadınlarımızın verdiği ilk bağlılık yanıtı Bonn'da gerçekleştirildi.

9 Nisan günü Bonn sokakları tarihi bir güne daha tanık oldu. 20 binin üzerinde sarı kırmızı ve yeşil renklere bürünmüş Kürdistanlı kadın ve çocuklar Ronahi ve Berivan yoldaşlara bağlılığını sergiliyordu. Avrupa'da artık yabancı değil Şırnak olmaya, Cizre olmaya ve Amed olmaya serhildanlar çığ gibi büyüyor ve gelişiyor. Her geçen gün daha fazla Kürdistanlı dikiliyor zulmün karşısına.

Berivan ve Ronahi'ye onbinlerce selam...

Yirmi bini aşkın Kürdistanlı kadın ve çocuk 9 Nisan günü Bonn'da, şehitlerimize olan bağlılıklarını birkez daha haykırdı. Berivan ve Ronahi'nin uğrunda canlarını verdikleri yolu yolları bildiklerini, Başkan APO'nun öncülüğünde özgür Kürdistan'a yaraşır özgür kadın olma mücadelesinin şaşmaz militanı olduklarını gösterdiler.

Bonn'daki hareketlilik sabahın erken saatlerinde başlamıştı. Kürdistanlı kadın ve çocuklar yürüyüş için toplanmaya başlamışlardı. Alman devletinin yürüyüşte görevlendirdiği polis sayısı oldukça azdı. Polis "nasıl olsa sayıları 5 bini bulmaz" diye düşünmüş ve sayısını kısıtlamış. Kürt halkını hala tanıyamadıkları böylece birkez daha anlaşılmış oldu. Sabahın erken saatlerinde toplanmaya başlayan kadın ve çocuklarımız Avrupa'nın dört bir yanından, kimi arabalarıyla, kimi otobüslerle yola çıkmışlardı. Sayı önce yüzlere vardı, sonra binlere, ve onbinlere ulaştı. Polis şefi şaşkın bir yüz haliyle telsizden durmadan talimat yağdırıyordu. Olaylar beklediklerinin tersine gelişmişti. Bir bayram coşkusuyla, Berivan ve Ronahi'ye onbinlerce selam gönderildi. Otobüslerden inen rengarenk milli kıyafetli kadınlar zılgıtlarıyla, zafer işaretleriyle Alman devleti şahsında emperyalizme bir uyarı gönderiyorlardı ve "Kürt halkı artık sizin bildiğiniz eski Kürt halkı değil" diyorlardı. Evet, halkımız öncü gücü PKK'yle kasırgalar yaratarak büyük doğuşu gerçekleştiriyordu. O gün Avrupa'da direnen sadece Bonn'a ulaşan Kürdistanlılar değildi. Bonn'a ulaşamayan ve yollarda polis barikatlarıyla durdurulan binlerce Kürdistanlı da haykırıyordu zulmün barikatlarına Ronahi ve Berivan yoldaşların ölümsüzlüğünü

Yürüyüş öğleye doğru başladı. ERNK bayrakları ve pankartlar açıldı. Berivan ve Ronahi'nin çiçeklerle, kesk u sor u zerle süslü büyük resimleri kortejin önünde genç kızlarımız tarafından gururla taşınıyordu. Polis sık sık "yasak olan bayrakları indirin, yasak sloganları atmayın" demesine rağmen kadınlarımız daha yüksek sesle "Biji Serok APO", "Biji PKK", "Şehid namırın" vb. sloganları atarak bayraklarımızı daha bir sıkıca kavrayarak cevap veriyorlardı. Bir ara kadın polislerden biri dayanamamış olacak ki, Kürt çocuklarının salladığı ERNK bayraklarını almak için saldırdı. Ancak çocuklarımız sıkı sıkıya sarıldılar uğruna can verilen bayraklarına. Polis ne yaptıysa bayrakları alamadı. Sonunda pes etti. "Biji Serok APO" sloganları daha da yükseldi. Çocuklar direnmenin ve kazanmanın keyfiyle coştular.

Kürdistanlı çocuklar direniş geleneğinin şekillendirdiği gelecektir. Elbette almak kolay olmayacaktır, geleceğin teminatı olan değerlerimizi. Kolay olmayacaktır artık, Kürdistanlı çocuklar kandırmak. Çünkü onlar düşmana olan kin ve öfke ile, gerillaya olan sevgi ile büyüyorlar. Ve savaşan bir halkın çocuklarına da küçük gözüyle bakılamaz, onların yürekeri her türlü acıyı, sevinci, coşkuyu ve direnişi kaldıracak kadar büyümüştür. Bonn yürüyüşüne katılan binlerce Kürdistanlı çocuk sloganlarıyla, disipliniyle ve değerlerine sahip çıkışıyla, kazanmanın güvencesi olduğunu gösterdi.

Kadınlarımız sömürgeci kalelerin üzerine yürümenin verdiği gururla özgür Kürdistan kadının fethedici ve koparıcılığıyla Berivan ve Ronahi yoldaşların anısına bağlılığını gösteriyordu. Berivan ve Ronahi yoldaşların bıraktığı mektupdaki "Parti Önderliği'nin katkılarıyla özgürleşin" çağrısına adeta yanıt veriliyordu Bonn'da. Kürdistan kadını dünyada ağır bir kölelik ve sömürü altında bulunan kadına öncülük ediyor. Kadının özgürlüğü ve eşitliği için katkılarını sunuyor ve yol gösteriyor. Bonn buna tekrar tanık oldu.

Yabancı basının oldukça ilgi gösterdiği yürüyüş korteji Federal Almanya İçişleri Bakanlığı binasının önünden geçerken tüm sloganlar, sıkılan yumruklar, zılgıtlar o tarafa yöneldi. Böylesi bir coşkuyu görüntülemenin telaşında olan basın mensupları her halde o gün en çok yorulanlar oldular. Çünkü Kürdistan'daki serhildanların bir örneği yaşanıyordu Bonn'da. Kadınlarımızın zılgıtları 21. yüzyılın damgası olacak insanlık devriminin, yani Kürdistan devriminin müjdesini veriyordu. Atılan adımlar zafere ulaşmadaki kararlılığımızı hissettiriyordu adeta.

Kortej, miting alanına ulaşana dek oldukça disiplinli, düzenli ve coşkulu bir şekilde yürüdü. Miting alanında yapılan konuşmalar, okunan şiirler, söylenen türküler Kürdistan'da şehitlerimizin yarattığı çağlayanı anlatıyordu.

Yiğit Kürt kızları, Berivan ve Ronahi'nin bedenleriyle ateşledikleri Newroz ateşi, Kürt kadınının kahramanlığını anlatıyordu yüreklerimizi tutuşturarak. Vatana dönüşün çağrısı olan Berivan ve Ronahi'ye ve tüm şehitlerimize bağlılığımızı birkez daha dile getirdiğimiz Bonn'daki yürüyüşte kadınlarımız şunları haykırıyordu dünyaya: Tarih hiçbir dönem görmedi böylesi bir ayağa kalkışı. Hiçbir kitap yazmadı böylesi direnişleri. Hiçbir şiir anlatamaz özgürlüğe böylesi ölümüne sevdalanışı. Ve tarih en baştan başladı yazmaya; "Ölüm, Kürdistan'da yenildi! diye.

Duy ey dünya! İnsanlığa koşan Kürdistan halkı ateşle yaratıyor kendini.

Gör dünya! PKK yaratıyor geleceği! Bir çağrıdır sana, Berivan ve Ronahi! Onlar özgürlüğün, insan olmanın adıdır!

Başkan APO'nun Kürdistanlı kadınların ve çocukların Berivan ve Ronahi yoldaşların anısına Bonn'da yaptıkları yürüyüşe gönderdiği mesaj

Özgürlüğe olan tutkunun bir ifadesi oldular

Bugün iki Kürt kızı Ronahi ve Berivan yoldaşların anılarına karşılık vermenin bir gereği olarak bir araya toplanmış bulunuyorsunuz.

Bu iki Kürt kızının ulusal kahramanlık düzeyindeki şahadeti oldukça anlamlıdır. Bu şahadet Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinden alınan güçle gerçekleştirilmiştir. Dolayısıyla bu büyük eylem sıradan bir eylem değildir, ulusal bir güç olma özelliğini de taşımaktadır. Bu yoldaşlarımız, tarih sahnesine en çarpıcı bir biçimde damgasını vurdular ve diğer şehitlerimizle bütünleşerek özgürlüğe olan tutkunun bir ifadesi oldular.

Bizim Avrupa'daki kitlemize yönelik yaptığımız bir çağrı vardı: "1994 yılı ülkeye büyük yöneliş yılı olmalıdır. Düşüncede, ruhta ve adım adım fiziksel olarak dönüş yapın" dedik. Ronahi ve Berivan arkadaşlar bu mesajımızı alıyor; çok planlı ve bilinçli bir biçimde bu çağrıyı bir eylem meşalesine dönüştürüyorlar. Nitekim bu meşale gerçekten büyük bir oyunun kurbanı olan yurt dışındaki kitlemize, halkımıza çok güçlü bir çıkış yaptırabiliyor. Bin yılların bütün işgalleri ve istilalarının dağlarımızdan söküp indiremediği halkımızın özel savaşın en kabasından en incesine kadar çeşitli oyunlarıyla indirilmesi, metropol kentlerine ve Avrupa ülkelerine savrulması durdurulmak zorundaydı. Böylesine bir savruluşu durdurmak öyle kolay değil. İşte bu ancak böylesine bir meşaleyle, genç kızlarımızın kendilerini birer meşale gibi yakmasıyla belki mümkündür veya öyle oluyor. Anlamı budur. Yani nereden bakılırsa bakılsın, derin bir görüşe ihtiyaç var, bir kendine gelmeye ihtiyaç var. Yürekler çok duyarsızlaşmış, insanlar pasifleşiyorlar, kendilerini çok düşürüyorlar, çok bencilleştiriyorlar. Onları ancak kendilerine şok gibi gelen bir eylemle ayağa kaldırma gereği sözkonusu ve arkadaşlarımız bunu yapıyorlar.

Nitekim Ronahi ve Berivan arkadaşlarımız da bu eylemleriyle, aynı zamanda emperyalizme ve gerici çevrelere en iyi cevabı vermişlerdir. Yaptıkları bu kahramanlık, karşı-devrim güçlerine karşı büyük bir çıkıştır. Bu eylemi sadece bir kıvılcım olarak anlamak yetersiz olur. Çünkü derin bir tarihsel ve ulusal boyutu içermektedir ve nihai zafere gitmenin garantisidir.

Eminiz ki, bu mesaj da, bu çağrı da anlamını bulmuştur ve daha da bulacaktır. Bazı canlar, bazı doğru fikirlere ve mesajlara kendilerini böyle katarak karşılık veriyorlarsa, bu fikirler ve açıklamalar ölümsüzdür. Görülüyor ki, her eylemin gerçekten büyük bir kahramanlık değeri var; tarihsel, sosyal ve siyasal gerçeklikte bir dönüşüme yol açması durumu var. Bunun sadece şartı var; o da kendilerini bağlı hissedenlerin, "Ben de onların ardılıyım, onlara bağlıyım" diyenlerin bu dürüstlüğü göstermeleri; kendilerini şehitlerin uğruna varlıklarını adadıkları amaca bağlı tutmaları, burada tutarlı ve dürüst olmalarıdır. Gerisi gelir, gerisi zafere kadar kesin adım adım kazanılır.

Halkımız bu temelde Ronahi ve Berivan yoldaşların anısına karşılık vermeyi görev bilmelidir. Şehitlerimizin büyüklüğünün anlamını iyi kavramalıdır. Bu yürüyüş kitlemiz, bu eylemi ülkeye, öze dönüşün bir çağrısı olarak anlamalıdır. Nitekim yürüyüşünüz de bu amacın bir parçasıdır ve böyle anlamalısınız. Bunun ulusal dönüş, ulusal kıvılcım ve büyük özgürlük anlamına geldiğini unutmamalısınız. Dolayısıyla yurt dışında yaşayan kitlemizin görev ve sorumluluğu bu şahadetle daha da büyümüştür. Hepimiz şehitlerin anılarına bağlı olarak özgür toplumu yaratma görev ve sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Kürdistan'ın her sahasında bu değerli şehitlerin anısına büyük kahramanlık eylemleri ile cevap vereceğiz.

Ronahi ve Berivan arkadaşlar halkımızın ve ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde çok önemli olan bir günde eylem yaparak Newroz şehitleri olmaya hak kazandılar. Mücadelemiz için yanan bir meşale olarak diriliş ve uyanışın bir halkası biçiminde tarihe geçtiler.

Biz bu kahraman genç kızlarımızın anısına bağlılığı böyle anlıyoruz ve gereklerini mutlak anlamda yerine getireceğimizi söylüyoruz. Yurt dışındaki kitlemizin de Ronahi ve Berivan arkadaşların şahadetleriyle yaptıkları çağrıyı böyle anlamalarını ve doğru karşılığı ertelemeksizin vermeleri gerektiğini belirtiyoruz.

Bu temelde yürüyüşte hazır bulunan tüm Kürdistanlı kadın ve çocukları selamlıyor ve ulusal dönüş ruhuyla görevlerini yerine getirmelerinde başarılar diliyorum.

Ronahi yoldaşın Musa Anter Eğitim Devresi Yönetimi'ne sunduğu özgeçmiş raporudur

Kürt kanını damarlarımda taşıdığım için bana düşen görevleri yerine getirmem boynumun borcudur

Adım ve soyadım Bedriye Taş (Ronahi), Maraş-Elbistan doğumluyum. Pasaport ve kimlikte 28.01.1971 doğumlu görünüyorum. Gerçek doğum tarihim ise 29.12.1972'dir. Avrupa'da okudum. Meslek okulundan mezunum, mesleğim kuaförlüktür. Daha sonra ayrıyeten kursa giderek ayakkabıcılık mesleğini öğrenmeye çalıştım. Eğitim nedeniyle yarıda bıraktım.

Medeni halim bekardır. Annem sağdır. Babam 1988 yılında vefat etmiştir. Annem şu an İsviçre'nin Basel şehrinde. 1972 yılında Avrupa'ya yerleşmişlerdir. Annem yaşamını İsviçre devletinden yardım alarak geçirmektedir. Maddi ve manevi olarak bana ihtiyacı yoktur. Amca oğlum daha önce İsviçre'de katılım sağlamıştı. Fakat polisin müdahalesi sonucu ülkeye gönderildi. Kendisi ülkede gerilla birliğine katılım sağlamıştır. Kod adı Mazlum'dur. Bir amca kızım Almanya'nın Nürnberg şehrinde kadro olarak çalışıyor, kod adı Berivan'dır.

1988'e kadar okula gittim. 88'den 91'e kadar kuaförlük kursunu bitirdim. 1992'ye kadar kuaför olarak çalıştım. Eğitim öncesine kadar ayakkabı dükkanında çalışıyordum.

Fazla çalıştığım için çok para kazanıyordum. Kazandığım parayla ihtiyaçlarımı karşılıyordum ve artan parayı da özel ihtiyaçlara harcıyordum. Gerektiğinde aileme yardım ediyordum. Avrupa'ya ailem beni 1976'da getirdi. Basel'in Lausen köyünde oturmaktadırlar. Amacım okulumu bitirip, hep geri dönmekti. Ailem buna izin vermediği için büyük bir bunalıma girmiştim. Zamanla alışmaya başladım ve aksi bir yapı ortaya çıktı.

Babam 1982'de faaliyetlere başladı ve onunla birlikte bizler (ailem) de mücadeleyi tanımaya çalıştık. Dernekteki sıcaklık beni her zaman etkilerdi, ama 1991'e kadar fazla gelip gitmezdim. Elif arkadaşın isteğiyle (aniden) gittim.

Sonradan zamanımın çoğunu dernekte geçirmeye başladım. YCK'ye 1992'de seçildim. Amaçlarıma, yeni olduğum için ulaşamıyordum. Ayrıca Türkçem zayıftı.

Arkadaşlarımdan aynı sorumluluğu bekliyordum, her şeyi zamanında, yerinde yapmak istiyordum. YCK'de bayan olarak yalnız ben vardım ve ilişkilerde zorluk çekiyordum. Tartışmalarımız iyi sonuç vermezdi. Çünkü görüşlerimiz veya bakış açımız birbirine zıttı. On günlük eğitime gidene kadar tıkanmıştım. Sonradan orada aldığım çok şeyi pratikte uyguladım. Ve kendimi partiye vermeye karar verdim.

Artık fazla beklemenin suç olduğunu anlamaya başladım. Her gün Kürdistan'da can giderken, bombalar yağarken, bizlerin buralarda durması ve bu yoz yaşama taviz vermesi son derece insanlık dışı olan bir olaydır. Kürt kanını damarlarımda taşıdığım için bana düşen görevleri yerine getirmem boynumun borcudur.

Amacım, kendi kişiliğimi, halk gerçekliğini, ülke gerçekliğini, parti saflarında bulunduğum için, Kürdistan devrimi için, Kürt halkının özgürlüğüne karşı hissettiğim tarihi borcumu yerine getirmek için, yeni bir Kürt kişiliği kazanmak için, parti saflarında mücadelenin alanında fiilen bir çalışma tarzında olabilmek için bu eğitime geldim.

Araba ehliyetim vardır.

1991'de elimde bir tümörün çıkması nedeniyle tedavim bir sene sürdü. Etkisi hiç kalmamıştır.

Ailem katılmama karşı çıkmadı. Yolcu ettiklerinde layık olmamı söylediler.

Devrimci Selamlarımla
RONAHİ

Ronahi yoldaş örgüte sunduğu bir başka raporunda da ülkeye olan özlemini ve halk gerçekliğine yakınlaşmasını şu cümlelerle ifade ediyor:

"Gerekenleri yerine getirmekte zorlanıyorsam bu birikim yetersizliğinden kaynaklanıyor. Yoksa azim, çaba, fedakarlık yetersizliğinden ve kitleyle bütünleşmemekten değil. Ayrıca ülkeye gitme hedefimden halen vazgeçmiş değilim. Ne kadar bekletilsem de an be an o anı bekliyorum."

Ronahi yoldaşın ülkeye olan özlemi onu Newroz ateşinde ölümsüzleştirerek Avrupa'dan ülkeye köprü yaptı. Evet Ronahi yoldaş yalnız kendisi gitmedi. O kendisiyle birlikte yüzbinlerce Kürdistanlının ruhunu da götürdü ülke topraklarına. Bu ise ülkeden kopuşa büyük ve tarihi bir darbe oldu.

BERİVANÊ, BERİVANÊ TÛ HASRETA KURDİSTANÊ

Berivan yoldaş küçük yaşlardan itibaren ülke gerçekliğinden koparıldı. Asimilasyonun, inkarın ve ülkeden kaçışın yoğunca yaşandığı bir ortamda büyüdü. Ancak o, ülkesine halkına ve Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına bağlanmakta zorlanmadı. Durmadan çalıştı, çabaladı ve Kürdistan'ın kurtuluşunun nasıl olacağını bilince çıkardı. Ülke gerçekliğini, savaş gerçekliğini ve halk gerçekliğini tanıdıkça kendine olan güveni arttı. Güveni ve inancı arttıkça daha fazla sarıldı çalışmalarına.

Berivan yoldaş örgüte yazdığı bir raporunda zorluklara rağmen kazanma azim ve çabasını şöyle dile getiriyordu:

"Benim Kürtçem yok, bazı alanlarda zorluk çekiyorum, o yönden çalışmalarda zayıf kalıyorum. Diğer yönden hiçbir zorluk çekmiyorum, her zorluğun üstesinden geleceğime eminim, kendime güveniyorum."

Kendine olan güvenini pratikte de her geçen gün gösteriyordu. Parti Önderliği'nin çözümlemelerini kavradıkça daha da kendine geliyor ve aldıklarını pratikte halkına verme tutkusuyla adeta coşuyordu.

Kuşkusuz o, Parti Önderliği'ni iyi bir şekilde kavrıyordu.

"Son eğitimde epey sonuç aldım. Çok yararlı oldu. Aldıklarımı pratiğe dökmeye çalışacağım." Cümlesi, Berivan yoldaşın sözüne bağlılığını da gösteriyor. Bu aynı zamanda halka, ülkeye, partiye, Parti Önderliği'ne ve savaşa bağlılığının da göstergesi oldu.

Ve Berivan yoldaş verdiği sözde durarak, eğitimden, Parti Önderliği'nin çözümlemelerinden aldıklarını pratiğe döktü. 21 Mart 1994 günü Mannheim'de Newroz ateşini daha da gürleştirdi. O Mazlum'u, Zekiye'yi, Rahşan'ı kavradığını ve ölümsüzüğü bildiğini gösterdi. O Newroz ateşiyle yıkanarak ülke topraklarına uçtu ve daha önce ölümsüzleşen diğer yoldaşları gibi saf tuttu şehitler ordusunda. Dersim bağrına bastı onu. Dersim şimdi daha da direnişçi, çünkü yitik kızları ve oğulları onun için dönüyorlar.

Şehit Berivan'ın Cenazesi Dersim'de Coşkuyla Karşılandı

Almanya'nın Mannheim kentinde bedenini Newroz ateşiyle buluşturan Berivan yoldaş'ın (Nilgün Yıldırım) cenazesi doğum yeri olan Dersim'e götürüldü. Dersim halkı şehidini karşılamaya her yönüyle hazırlanmıştı. İhanete ve ülkeden kopuşa karşı ülkeye dönüşü Newroz ateşiyle gerçekleştiren Berivan yoldaşı Dersim kucağını açarak bağrına bastı. Tarihi olarak ihaneti bağrında bir hançer olarak yaşayan Dersim, Berivan gibi kızları ve oğullarıyla ihanete de tarihi cevabını veriyor gibiydi.

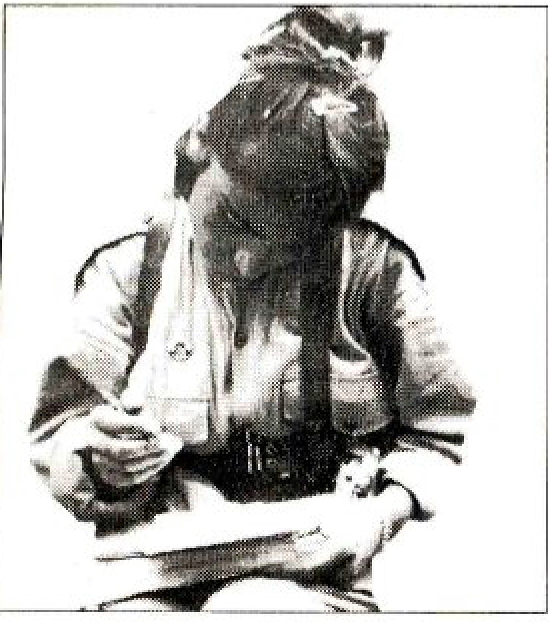
Berivan yoldaşın cenazesi Dersim'e girdiğinde Dersim halkı sloganlarıyla yollardaydı. 2 Nisan günü halk coşkulu bir cenaze töreniyle bu yiğit Kürt kızını sevdiği ve özlediği vatan topraklarının kucağına bıraktı. Artık Dersim'de Newroz ateşi hiç sönmeyecek, halkımızın bağrına saplanan ülkeden kopuş ve ihanet, artık yaşam hakkı bulamayacak. Cenazede "Bıji Serok APO, Bıji PKK, Bıji Newroz ve Berivanlar ölmez" sloganları atıldı.

Ayrıca Berivan yoldaşı anmak ve TC'yi protesto etmek amacıyla Dersim esnafı %100'lük bir katılımla kontak ve kepenk kapattı.

Elbistan şehit Ronahi'yi bağrına bastı

Mannheim'i tutuşturan Ronahi yoldaşın cenazesi 30 Mart günü doğum yeri olan Elbistan'a götürüldü. Halkımız şehidini karşılamaya önceden hazırlanmıştı. Kürdistan'ın boşaltılan Güneybatısı muhteşem geriye dönüşe tanık oluyordu. Adeta bırakılıp kaçılan bu topraklara Newroz ateşiyle yıkandıktan sonra tekrar dönülüyordu. Artık Kürdistan toprakları sömürgecilik dahil hiçbir pisliği kabul etmeyecek denli şehit kanlarıyla yıkanıp temizlenmiştir. Ronahi yoldaşın Newroz ateşiyle yıkanmış cenazesi kitlesel bir törenle Kürdistan ananın emniyetli kucağına bırakıldı.

Böylece Berivan ve Ronahi yoldaşların Mannheim'de tutuşturduğu Newroz ateşi halkımıza isyan çağrısı olurken, sömürgeciliğin yüreğine de korku saldı. Berivan ve Ronahi yoldaşlar ölümsüzleşerek Newroz ateşinin asla sönmeyeceğini gösterdiler. Anılarını özgür Kürdistan mücadelesinde yaşatacağız.

GANİ DAĞINDA ONBİRLERİN GÖRKEMLİ DİRENİŞİ

Bahardı. Soğuk, karlı kış mevsiminin yerini sıcak ve yağışlı havalara bıraktığı, tomurcukların ve ağaçların filizlendiği, somurtkan yüz hatlarının yerini tebessümlü güleç ileriye doğru umutla bakan simalara bıraktığı, sessizliğin, monotonluğun giderek aşıldığı, baharın müjdeleyicileri olan kuşların ötüştüğü, adeta kış uykusunun bitişinin sevinciyle tüm damarların boşalır enerjisiyle inanılamaz bir hareketlilik vardı. Hem tabiat, hem de insanlar neşe doluydu.

Söz konusu bahar Tilkiler'in baharıysa her şey bir bambaşka güzellik ve hareket içindedir. Tilkiler'i, yani Gani Dağı'nı tanıyanlar burada mevsimlerin kendisine özgü güzelliklere sahip olduğunu bilirler. Baharı neşe dolu, canlı. Yazın bitki örtüleriyle kaplı. Yabani bitkilerle (meyvelerle) dolu. Hele bir de fıstıklar da tutmuşsa bir küçük cennetten ayırt edilemez. Kuşların cıvıl cıvıl türkü söylemesi burada görülür. Sonbaharları ağaçlar yaprak dökmesine rağmen, burada yeşillik bitmez. O koskocaman kökleri olan fıstık ağaçları yaprak dökülmesi nedir adeta bilmezler sonbaharda. Kışın Gani ıssızdır, birkaç avcıdan, başı boş atlardan başka bir şey bulamazsınız. Tabii dağların ev sahipleri yoksa ki, Gani'de dağların ev sahipleri yaz-kış her zaman bulunurlar.

Gani Dağı kaya kütleleriyle kaplı olduğu gibi, başı da dik ve bükülmezdir. Bu dağ yıllardır insanımızı korur ve besler. Zamanında bu dağın içinde ve etrafında 36'dan fazla köy bulunmaktaydı. Yoksulluktan dolayı ve özellikle de mücadelemizin boyutlanmasıyla düşman birçok köyü boşaltmıştır. Öyle ki, şimdi Gani Dağı Dağın sahipleri olmazsa ıssız ve üzgün olacak. Çevresinde sadece 8-10 köy kalmıştır.

Yine de Tilkiler'in şanıdır, şöhretidir onurudur Gani Dağı. Gani Dağı'nda akan çeşme bulamazsın. İnsan oranın adeta her karışında sarnıçlara rastlar. Derin eşilmiş kimi zaman 10-15 metre çapı 23 metre ve etrafı betonlanan bu kuyular senelerce idare edecek yağmur suyu içine alır. Köylüler fıstıkları bu suyla yıkarlar. Geçmişte hayvancılık temel geçim kaynağıyken hayvanlarını bu sarnıçların suyuyla sularlardı.

Şimdi bu sular gerillanın en yakın dostu durumundadır. Sarnıçlar olmazsa susuzluktan bu dağda barınılması imkansız olurdu. Saatlerce yol alıp getirmek gerekirdi.

Yılların acılarını, kederini ve yoksulluğunu iliklerine kadar yaşayan Tilkilerli insanımızın mücadelenin alana girmesiyle gerillaya bağrını açması zor olmadı. Her ne kadar 1980 öncesi Türk solu çeşitli tahribatlara yol açmışsa da, gerillanın alanda belirmesiyle bağrına basmıştır. Çok kısa sürede yaşamları gerillayla iç içe geçerek bir bütünlük oluşturmuşlardır. Düşmanın yoğun baskı ve zulümlerine kulak asmayarak her zaman "gençlerinin" yanında yer almışlardır. Tilkili insanın o gücünü gerilla da aldığı gibi, Gani Dağı'na da sonsuz güveni vardır. Adeta "bu dağ durdukça bana bir şey olmaz" derecesine Gani'ye sevdalı mert Tilkili insanı.

Gani Dağı'nın güzelliği, sarplığı, bu cesaretli ve fedakar Tilkili insanımızla iç içe örüldüğü için, gerillanın bir yıkılmaz kalesi olmuştur Tilkiler mıntıkası. Onlarca gerilla grubu gelip geçmiştir, onlarca şehit arkadaş bu diyardan faaliyet yürütmüştür, yine de özler Gani Dağı ve Tilkili insanı gerillayı, çünkü ikisi de vurgundur özgürlük yürüyüşçülerine. Tanımıştır Gani Dağı Zelal'ı, Abbas'ı, Kurdo'yu, Xemgin'i, Seyidxan'ı, Musa'yı ve nice yiğit vatan evladını.

Düşman onlarca kez Gani Dağı'na çıkmasına karşın tek bir başarı sağlamamıştı. Yiğit ve mert Tilkili insanı düşmana inat gerillaya canı pahasına destek sunmasından dolayı bu başarısızlık daha da derinleşmişti. Tilkili "Gani bizi koruduğu gibi sizleri de koruyacaktır. Hiç bizim dağımızdan çekilmeyin" diyorlardı gerillaya. Nitekim 1992 Ekim'inde düşmanın çok yoğun bir kuşatması sonrası çıkan çatışmada halkın söylediği gerçekleşiyordu. İyi bir mevzilenme sonrası çıkan çatışmada düşman panzerlerle, helikopterlerle, havanlarla saldırmasına rağmen tek bir arkadaşın burnu kanamamıştı, tam tersine onlarca düşman askeri ölmüş ve yaralanmıştı. Şaşkınlığından düşman basına vermediği gibi sıradan onlarca insanı işkenceden geçirmişti. Yine dağda hayvanları yaydıran bir çobanı katletmişti.

Gerilla Gani Dağı'na meskenini kurmuştu. Zaman zaman alanda çıksa da, barınağıyla, sığınağıyla orası gerillanın. 1992 kışında 30'un üzerinde gerillayı barındırmıştı.

1993'ün baharıydı. Çok yükseklerde gruplar gelmeye başlıyorlardı. 10-15 gün, 40-50 kişilik gerilla grubu Gani'de kalıyordu. Parti Önderliği'nin talimatı üzerine bir grup Adıyaman'a, bir grup Binboğalara ayrıldı Gani Dağından. Kalan diğer grubun da alandan çıkması gerektiğini belirtiyordu Parti Önderliği. Çünkü edilen bilgilere göre düşman Gani Dağı'na çok kapsamlı bir kuşatma başlatmak üzereydi. Başkan'ın ısrarla belirtmesine rağmen Gani Dağı'nı burakmamışlardı kalan arkadaşlar.

3 Nisan günü düşman komple dağı binlerce timiyle, askeriyle, polisiyle, korucusuyla ablukaya almıştı. Panzerleri, helikopterleri, tanklarını ve jet uçaklarını harekete geçirmişti. Düşman ablukayı gittikçe daraltıyordu. Düşmanı fark eden arkadaşlar -ki 13 arkadaştır- uygun bir yere çekilerek mevzileniyorlardı.

Grubun komutanları Welat, Kendal ve Mazlum arkadaşlardı. Mahir, Slav, Zerdeşt, Renas, Dicle, Deniz, Ahmet, Ali (milis), N. ve X. arkadaşlardan oluşuyordu küçük gerilla birliği.

Komutanlar tüm mevzileri denetledikten sonra Kendal (Seyidxan) arkadaş iki arkadaşı yanına alarak bir küçük tepeyi tutmaya başladı.

Grubun komutanı olan Welat arkadaş kurye olan Kara Ahmet'i ve milis olan Ali arkadaşları yanına alıyordu.

Mazlum arkadaş bir bayanı yanına alarak mevzileniyordu.

Mazlum ve Welat arkadaşların dışında bulunan diğer arkadaşların savaş tecrübeleri yok denecek kadar azdı. Slav, Zerdeşt, Renas, N, Ahmet, Kendal kamptan 4-5 aydır gelmişlerdi. Mahir kamptan gelmiş olsa da bir yıldan fazla cezaevinde yatmıştı. X. bir yıllık olmasına rağmen daha hiç mermi patlatmamıştı. Ali Tilkiliydi 35 yaşlarında bir milisimizdi. Dicle ha keza tecrübesizdi. Deniz arkadaş iki haftadır katılmıştı.

"Düşmanın geleceği varsa, göreceği de var"

Evet bu sözleri Welat arkadaş sarf ediyordu çatışma öncesi. Welat arkadaş Pazarcık'ın Salmanipek köyünde yoksul bir ailenin tek oğlu olarak dünyaya gelir. İsmi Ali Bilican'dır. İlkokulu okuduktan sonra, ortaokulu ve liseyi okur. Girdiği sınavlarda Çukurova Tıp'ı kazanır. Çukurova'da Tıp'ı 5. sınıfa kadar başarıyla okur. Adana'da okurken mücadeleyle tanışır, aktif çalışır. 1988'lerde gerillanın Pazarcık'a adım atmasıyla arkadaşlarla ilişkiye geçer. Pazarcık'da ilk gençlik örgütlerini kuranlardan biri olur. Mücadeleyi yakından tanıdıkça tarihi zorunluluğu çok erkenden kavrar ve 1989'larda gerillaya katılır.

Şöyle anlatıyordu o süreçleri "katılmak her zaman içimde vardı, ancak kendimi yetiştirdikten sonra katılmayı düşünüyordum." Dağda buluştuğum arkadaşlardan etkilenmemem imkansızdı. Yine bir sürü klasik roman okuyordum, gerilla yaşamı çok romantik ve çekiciydi. Hele Kürdistan'da gerilla üzerine duyduklarım beni çok duygulandırıyordu. Arkadaşlarla birkaç gün dağda kalmak için izin istedim. Onlarla yürüdüm. Dağları, akarsuları, köyleri her şeyi izliyordum. Bir başka güzellikti bu gördüklerim. Arkadaşlara "okula dönersem mutlaka bu yaşadıklarımı kaleme alacağım" diyordum. Yürüdükçe, yürüdük. Engizeklere çıktık. O güzelliği, o dağların doruklarını, o soğuk mu soğuk suyu, o kengerleri, o gerçekten anlatılamaz tabiatı gördükçe içim açılıyordu, buna bir de parti yaşamı eklenince ayrılmam sözkonusu olamazdı. İşte benim katılışım böyle oldu.

Dağda biraz kaldıktan sonra partinin merkezi okulu olan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Kampta ismi Sadun'dur. Çalışkanlığıyla, fedakarlığıyla ve atikliğiyle göze çarpar. Kamp yönetiminde yer alır. Hasta olan arkadaşlara baktığı gibi, muazzam bir gelişme de kaydeder. 1990'un ortalarında ülkeye yönelir. Eyalette yönetim düzeyinde görevler üstlenir.

Eyalette kaldığı sürece birçok alanı karış karış gezer. Başta Elbistan olmak üzere, Sarız'a, Gürün'ün köylerine, Göksun'a, Tufanbeyli ve Saimbeyli'ye kadar uzanır. Binboğaları adeta karış karış gezmiştir. Uzun süre Binboğalar bölge sorumluluğunu üstlenir, bunun yanısıra eyalet yürütmesinde de yer alır. O her zaman çalışkanlığıyla arkadaşlar tarafından sevilen biridir. Fedakarlık ve alçakgönüllülükte eyalette eşine ender rastlanan bir yöneticiydi. Yapının içinde erimesini bilen biriydi. O kendi şahsında eski Kürt kişiliği her zaman mahkum ediyordu. Ona geçit vermiyordu. Welat arkadaş engin tecrübesi ve derin bilgi kapasitesiyle de her zaman göze çarpan bir yönetici konumundaydı. Özellikle halkla bütünleşmesi, halkı ikna etme gücü, beraber yürüdüğü arkadaşlarınca iyi bilinir.

Öyle ki, Dr. Welat dendiğinde dayanılması gereken bir kale insanın aklına geliyor. Çok sonraları Binboğalar'a gidildiğinde şu sözler her tarafta duyulabiliyordu. "Dr. Welat gibi olmak gerekir. O mert ve yiğit bir insandı." Dr. Welat arkadaş üzerine bir yurtsever "Dr. Welat arkadaş 8 metre derin bir kuyuda sıçrayarak 1000 metreden subayı vurmuş" diyordu. Yine "Dr. Welat beyaz önlüğünü giyerek, tıp malzemeleriyle köy köy dolaşıp köylüleri, yoksulları tedavi ediyormuş," bunu Türkler söylüyordu. Yine "biz biliyoruz Dr. Welat herkesin evine gelmiştir, kimseye zarar vermediğini de biliyoruz." Evet bu sözler uğranan Türk köylerinin sarf ettikleri cümlelerdir.

Dr. Welat'ı Kürt ve Türk köyleri sevdiği kadar da, düşman ondan çekiniyordu.

Arada 3-4 yıl geçtikten sonra Dr. Welat tekrar Pazarcık'a gelmişti, hem de Gani Dağı'na, ailesini hiç görmemişti bu süreçte. Onun için tüm Kürdistan aileleri ailesiydi. O da Gani Dağı'nı sevmişti. Tilkili insanları sevmişti işte uzun zamandır ayak basmadığı Pazarcık toprağına tekrar ayak basıyordu. Evet "Düşmanın geleceği varsa, göreceği de var" sözlerini tekrarlıyordu Kendal (Seyidxan) arkadaşa döndüğünde.

Kendal, (Hüseyin Matur), Pazarcık'ın Mahsuduşağı köyünde 1972'de dünyaya gözlerini açar. Babası Almanya'dan dönerken bir kaza sonucu vefat eder, öksüz büyür. İlkokuldan sonra, ortaokul ve liseyi Maraş'ta okur. Üniversite sınavlarını kazanır. İzmir'de 9 Eylül Üniversitesi'nde Coğrafya Bölümü'ne başlar. Akraba çevresinde mücadeleye sempati duyanlar olduğu için lise çağlarında aktif çalışır, kısa bir süre içinde üniversite üst komitesinde yer alır. Üniversitede yakalanma sonrası çözülme yaşanır. Kendi dalında ismi verilir. İçeriye alınır, yoğun işkenceden geçer. Tek bir şey söylemez. Bırakıldıktan sonra köyüne döner, TC okullarında okumayacağına karar verir. Yılların kini ve öfkesi düşmanın işkenceleriyle de birleşince düşmana nefreti daha da bilenmiştir. Köyde aktif çalışır yoğun olan gençlik içerisinde okuma grupları oluşturur, onları katılmaları için hazırlar.

Gerillanın köye gelip gittiğini yurtsever arkadaşlardan öğrenir. Katılmak için sabırsızca bekler. Tekrar İzmir'e gitmesi için oradaki arkadaşlar isterler Kendal arkadaşı. O gönülsüz de olsa görev olduğu için gider.

Haziran 1992'de köye tekrar döndüğünde, hiç beklenmedik bir anda gerillalarla karşılaşır. Hemen katılacağını belirtir. Köyde 10 arkadaşıyla birlikte Haziran'ın 14'ünde saflara katılır.

Evet katılanların çoğunu Kendal arkadaş yetiştirmişti. İçlerinde şehit Hanım arkadaş da(16 Mart 1993) bulunuyordu.

Mahsuduşağı'ndan Güneybatı Eyaleti'nin kalbi olan Engizeklere bir haftalık yolculuk gerçekleştirilir. Grup yeni olduğu için zorlanır, ancak bu zorlanma Kendal arkadaştan görülmez. O hep önde yürüdüğünü, kendi çantasıyla birlikte 2-3 çanta daha alır. Atikliği, canlılığı, fedakarlığı, sadeliği gözden kaçmıyordu. Eski arkadaşlar grupta bulunmasına rağmen neredeyse herkesten atik davranıyordu. Yürüyüşte geçemediği 1-2 eski arkadaşa da, "Bekle hele birkaç ay dağda kalayım, o zaman yarışırız" diyordu gülerek. Yol trafiğinde zorlanan arkadaşları moralmen de güçlendiriyordu. Teorik hazinesiyle her zaman arkadaşların yanı başındaydı.

Canlı, atik, olgun, siyasi ve bilinçliydi. Bu özellikleri yeni olmasına rağmen 3. Eyalet Konferansı'na katılmasını sağladı. Gelişme vaat ettiği için Parti Önderliği'nin sahasına gitti.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde de olumlu özellikleri gözden kaçmamıştı. Parti Önderliği'nin güvenliğine verilir. Planlama sürecinde yönetim düzeyinde yer alır. 1992 Kasım'ında ülkeye yönelirken grup sorumlusu ve eyalet yürütmesi olarak gönderilir.

O çalışkan, dayanışmacı özelliği ülkeye yönelirken de kendisini gösterir. İlk günden başlayarak arkadaşların silahlarını ve çantalarını sırtlar. Pazarcık'ta Kasım'ın başlarında Kendal arkadaşla karşılaşırken o sadeliği, sevimliliğini halen koruyordu. Gerçek bir komutan olmuştu Parti Önderliği'nin yanında.

"Bu sefer başaracağız heval" diyordu. O alçakgönüllü tebessümüyle.

Kış 1993'ü Engizekler'de geçirir. Bahar 1993'de geldiğinde Binboğalar'a gitmek için Pazarcık'a iner. Karşılaştığımızda o halen eski Kendal'dı, yani olgun, sade ve atik. Zaman zaman elindeki M-16'yla birden bir taşın arkasına fırlayarak "düşman gelirse bu taşın arkasında ona kan kusacağım" demekten çekinmiyordu.

Evet şimdi de tuttuğu küçük tepede Zerdeşt ve Dicle arkadaşlara bu sözleri söylüyordu. "Hele bir yaklaşsın ona kan kusacağım" dedikten sonra karşıda eline gülerek havaya kaldıran Mazlum arkadaşı görüyordu, o da Mazlum arkadaşa zafer işareti yaparak gelen düşmanın yönünü gösteriyordu.

Zafer işaretini gören Mazlum arkadaş Slav arkadaşa dönerek "görüyor musun Kendal'ı, sanki etrafımızdaki düşman kır gezisine çıkmış" diyerek gülüyordu. Hiç çatışma yaşamayan Slav arkadaş da kafasını kaldırarak hem gülüyor, hem de zafer işareti yapıyordu.

Mazlum, deyim yerindeyse bir cengaverdi, o bir kale, o bir dağdı. Saldırı ruhunun simgesi, fedakarlığın ve yoldaşlığın tartışılmaz abidesiydi.

Maddi durumu iyi olan bir aileden gelen Mazlum, Güneybatı Kürdistan'ın Afrin kentinde dünyaya gelir. Asıl ismi Fahri. Mücadelemizin gelişmesiyle arkadaşlarla tanışır. Mücadeleyle

erken tanışan Ferzende arkadaşın aracılığıyla partiyle ilişkiye geçer. Lübnan'da askerliğini yaparken parti için çalışmaya başlar. 1986'dan sonra aktif bir dost olarak çalışır. Lübnan sahasında partiye şoförlük yapar. 1989-90'da kampta şoförlük yapmaya başlar. Her zaman ülkeye gitme istemi olsa da, görevlerden dolayı gönderilmez.

1991'de Güneybatı Eyaleti planlamasına yönetim düzeyinde katılır. 1991 Haziran'ında bir grup arkadaşla ülkeye yönelir. Ülkeye yöneliş basit olmadı, 10-15 günlük yol klavuzsuzluktan dolayı 45 gün sürdü. Grupta fazla tecrübeli arkadaşlar olmadığı için çok zorluklar yaşandı. Bir de grupta kaçan bir kontra çıkınca zorluklar daha da ağırlaştı. Aç-susuz ilerlemek zorunda kaldılar.

İşte Mazlum arkadaş bu zorlu günlerde görülmeliydi. O her an enerjisiz güçsüz düşen yoldaşlarının yanındaydı. BKC'yi kaldırmasına rağmen, o yürüyemiyen arkadaşların silahını ve çantasını almaktan hiç geri durmazdı. Bitkin düşen grubun can güvencesiydi O. O, komutan Abuzerin (Aziz Kazmaz) yoldaşın en çok yardımına koşandı.

45 günlük bir yürüyüşten sonra eyalet merkezi olan Engizeklere vardığımızda ayakta şehit Abuzerin yanında dinç kalan tek arkadaş Mazlum yoldaştı. Yol pratiğinden, fedakarlık ve alçakgönüllülüğünden dolayı 2. eyalet konferansında eyalet yönetimine alındı.

İki yıl kaldığı Güneybatı eyaleti başta Elbistan olmak üzere, Binboğalar'a, Fırat Havzası'nda, Tilkiler'de, Adıyaman'da sorumluluk düzeyinde görevler üstlendi. 3. Eyalet Konferansı'nda Adıyaman'a bölge sorumlusu olarak yöneldi.

O engin yoldaşlık bağlarıyla içinde yer aldığı grubun gözdesiydi. Her eylemin başındaydı. Halka yaklaşımından dolayı her zaman sevilen sayılan biriydi. Cesaretinden dolayı bir güvence kaynağıydı.

İşte şimdi de bir güvence kaynağıydı. İlk olarak düşmanla karşı karşıya gelen Slav arkadaş biraz heyecanlanıyordu. Mazlum arkadaşa baktıkça heyecanı yavaş yavaş kayboluyordu. "Bakma sen onlara, it sürüsü gibi şatafatlı gelirler ama ödlektir hepsi" sözlerini kendisine emin ve kararlı bir şekilde Slav arkadaşa ifade ediyordu Mazlum arkadaş.

Slav Afrinli, varlıklı bir aileden gelme. Yaşı henüz 18-19 olmasına rağmen çok erkenden çalışmaların içinde yer almıştı. Bir ablası Güney Kürdistan'da savaşırken, bir abisi de Kürdistan'da (Kuzey) cezaevinde bulunmaktaydı. Ülkeye gelirken Slav, ailenin en küçüğü olmasından dolayı el üstünde büyütülmüştü. Buna rağmen artık evde kalmak istemiyordu, o da büyükler gibi ülkesinin sarp ve yüksek dağlarına sevdalıydı. Hasretti dağların doruklarına, O dorukları dolaşmak istiyordu, ama mutlaka çıkacaktı oralara.

Aktif, çalışmalarda çeşitli alanlarda yer alır. 92'de Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Redaksiyonda yer aldı. Güneybatı'ya bir grubun gideceğini duyar duymaz hazırlıklarına başlar. Raporunda, ülkeye gitmek istediğini belirtir. Başta kabul edilmez, çünkü Slav arkadaşın bazı hastalıkları bulunuyordu, buna rağmen diretir. Nitekim planlamaya alınır ve 1992 Kasım'ında ülkeye yönelir.

Sevimli, sade, her zaman morali yüksek ve cana yakınlığıyla bilinir Slav arkadaş. Ülkeye adım atar atmaz ilk işi savaşı kavramak olmuştu. O her fırsatta öğrenmek için arkadaşlarla sohbet eder ve tartışırdı. Yeni olmasına rağmen bayanların manga komutanıydı kış 1993'te.

Baharla birlikte Pazarcık'a geldiğinde sevecenliği bir o kadar daha artmıştı. O yardımseverliğiyle çoğu zaman duygusallığıyla tam bir yoldaştı. Morali yüksek olduğu gibi, arkadaşlarına da coşku verirdi.

Dalmışken derinliklere, bin yılların köhnemiş sömürgecilerinden intikam almak için sabırsızdı. "Gelin de gününüzü görün" dercesine düşüncelerinden ayrılırken karşısında hareketli, canlı, neşeli gülen Mahir arkadaşı mevzide görüyordu. Anlık da olsa bir el salladı Mahir arkadaşa.

Mahir, (Süleyman Şaşkara), Pazarcık Çakmak (Tute) köyünden, 1968 doğumlu. Ortahalli bir ailenin çocuğu olarak gözünü çile ve ızdıraplarla dolu vatanına, açar. 1980 öncesi mücadelemize tanık olan Pazarcık köylerindendir Tute. Düşman ülkemizi çeşitli özel savaş yöntemleriyle boşaltma çabasındadır. Avrupa'yı çekici kılmak için ne gerekirse onu yapar. Ülkeyi terk etme, terk ettirme Pazarcık alanında yaşanır. Bunda Mahir arkadaş da nasibini alır. 1987'lerde Avrupa'ya gider. Gider gitmez çalışmalara katılır. 1988'de profesyonel devrimciliğe adım atar. Duisburg, Mannheim, Saarbrücken'de faaliyet yürütür. 1990'ın Mayıs'ına gelindiğinde ülkeye gitmek ister. Avrupa Örgütü onu Türkiye metropollerine gönderir. İzmir ve İstanbul'da çalıştıktan sonra 1991'in sonlarına doğru Antep'te çalışmalar başlar. Bir yakalanma ve çözülme sonrası Mahir arkadaş da düşmanın eline geçer. Henüz 1-2 aydır Antep çalışmalarındaydı. 13 gün düşmanın yoğun işkence ve baskılarına maruz kalır, ismini söylemez, sahte kimliğini üstlenir.

Hiçbir şey kabul etmedi ve on ay Malatya Cezaevi'nde kaldıktan sonra bırakılır. Alçakgönüllülüğü, atikliği, bilinci, partiye kararlıca bağlılığı onu çok kısa zamanda cezaevinde yönetimde olmasına götürmüştü.

1992'nin sonlarına doğru cezaevinde çıktığında ilk işi Pazarcık alanında arkadaşlarla ilişki aramaktı. Aralık 1992'da arkadaşlarla ilişkiye geçer. Belinde rahatsız olduğu halde hemen çıkmak ister. Bölge örgütünün Mahir arkadaşı şehirde çalıştırma isteğini reddeder. O dağı ister "Ben çektiğim kadar çektim, bir daha şehir çalışmalarına gitmek istemiyorum. Ben dağların zirvelerinde vurmak istiyorum düşmanı" der.

Mahir arkadaş önce de bilindiği için çalışmalara alınır alınmaz Tilkiler mıntıkasına alınır. Orada küçümsenmeyecek çalışmalar yürütür. Kış olmasına rağmen tüm köyleri adım adım gezer ve Aydın (Şahin) arkadaşla toplantılar gerçekleştirir. Çok kısa sürede Tilkiler'de sevilen biri olur. Sevecenliği, ahlakı, parti disiplini ve atikliğiyle göze çarpar. Kısa boylu olsa da bir kartal gibiydi Mahir arkadaş. Bahara doğru, Mahir arkadaşın enerjisi adeta bitmez tükenmez olmuştu. Yoldaşlık bağlarını onun kadar pekiştirene çok az rastlanır.

Yanındaki arkadaşına moral verirken gülüyordu Mahir arkadaş. Yanındaki arkadaş Deniz arkadaştır. İki hafta olmuştu katılalı. Deniz, (Hüseyin Çinkılıç) arkadaş da Mahir arkadaşın köylüsüdür. 23 yaşlarında TC'nin askerliğinden yeni gelmişti. Uzun zaman ilişki kuramadığı için önceleri katılamamıştı. Mahir arkadaşın aracılığıyla ilk fırsatla katılmıştı.

Yeni olmasına rağmen çok çalışkan ve sıcak kanlıydı. Atiklikte üzerine yoktu. Askerlik yaptığı için geldiği ilk gün BKC'ye sarılmıştı.

Mahir arkadaş düşmanı Deniz arkadaşa gösterirken O yine elini kulağının altına koyarak "Ware de lo lo" türküsünü söylüyordu. Orada da Kendal arkadaş "Warno şer lo Warno şer" türküsünü söylüyorlardı.

Zerdeşt Afrinlidir. Üniversite öğrencisi, olgun, fedakar ve bilinçli. Her şart altında neşesini yitirmeyen bir arkadaş. Dicle Gölbaşı'nın Heydarlı köyünde şehit Seyidxan'ın (Yusuf Çetin) hem köylüsü ve hem de akrabası. Dicle köyde büyüdüğü için Kürt kadınının maruz kaldığı tüm ızdıraplara katlanmak zorunda kalmıştı. Gerillanın köye gelmesiyle, kendisini köle ortamından kurtarmak için fırsat arar. Ve nitekim 1992'nin ortalarında saflara katılır. Eğitimini aldıktan sonra Fırat Havzası çalışmalarına katılır. Yanında bizzat örnek aldığı Seyidxan arkadaşın şehit düşmesiyle düşmana kini daha da artmıştır. O bir an önce Seyidxan'ın ve diğer yoldaşların intikamını almak için fırsat kolluyordu. İşte düşmanın gelişine bundan dolayı seviniyordu.

Renas arkadaş halen Deniz arkadaşı izliyordu. Adeta yeni gelen bu arkadaşa hayranlığını saklamıyordu. Renas, Afrinli. Uzun yıllar cephe çalışmaları içinde kaldığından teorik olarak bilemişti kendini.

Renas arkadaş halen gözlerini Deniz arkadaştan ayırmamıştı, işte o sırada düşmanın yaklaştığını o da görüyordu. Komutan olan Dr. Welat arkadaşa dönerek işaret ediyordu. O an arkasını dönen Dr. Welat arkadaşa kara Ahmet arkadaş Renas arkadaşa dönmesini istiyordu.

Ahmet arkadaş kendisinin de anlaması için dürbünü gözüne alarak çevresini gözetliyordu. Ahmet Afrinlidir. 1989-90'dan beri aktif çalışıyordu partiye. En zor olan görevlerden biri olan kuryeliği sınır üstünde yapıyordu. Eyalete 1990'dan sonra onlarca grup getirmişti. Sınırda çeşitli çatışmalara girse de her zaman grupları sağ salim eyalete kavuşturmasını biliyordu. Kuryelik süresinde Pazarcık'ı adeta karış karış öğrenmişti. O artık bir kurye değildi, o bir kadroydu, savaşçıydı, çünkü eyaletin sorunlarını bizlerden daha iyi biliyordu. Gözlerinden dürbünü indirdikten sonra yanında duran Ali arkadaşa uzatıyordu dürbünü.

Ali Alpdoğan kod adı Fakir. Kendirli köyünden, üç çocuk babası 35 yaşlarında bir milis. Mücadeleyi 1980 öncesi Şerif (Abbas Doldurmuş) arkadaşın aracılığıyla tanımıştı. 1980 sonrası uzun bir kopukluktan sonra 1989'da tekrardan parti Tilkiler'e ulaşıyordu. Elini mücadeleye ilk uzatanlardandı. "Neredeydiniz, şimdiye kadar bu Türk solunun elinden neler çektik, iyi ki geldiniz." Evet bu ve buna benzer cümleler Fakir arkadaşın ağzından düşmüyordu. O akşama kadar fıstığında çalışır ve gece gerilla için hazırlanırdı. Çoğu kez gündüzleri de kuryelik için çalışırdı.

Gündüz külahlı, gece silahlı derler ya, işte Fakir arkadaş öyleydi. Yakalanma ve çözülme sonrası 3-4 ay Antep'te saklanmak zorunda kalmıştı. Baharda karların erimesiyle ilk işi gerillaların yanına gelmekti. Dağda köyüne inmiyordu. O "Bana bir şey olacaksa arkadaşların içinde şereflice olsun, teslim olmaya niyetim yok" diyordu. Ve arkadaşların yanındaydı düşman ablukasını daraltırken.

Nisan'ın üçü ve sıcak bir bahar günüydü. Kuşların cıvıl cıvıl ötüşü, soğuk bölgelerde baharın müjdeleyicisi olan kargaların geldiği, tomurcukların filizlenmeye doğru gittiği Gani Dağı'nın güzel ve neşeli bir kesitiydi.

Düşman ablukayı daraltıyordu, arkadaşların noktasını tespit etmemişse de buralarda olduğunu biliyordu. İşte yaklaşıyordu, ateş hatına giriyordu ve o an tüm nefesler durmuş düşmana nişan almak üzere mevzilerde ağızüstü yatılıyordu.

Birden, "ateş" komutunun duyulmasıyla, roketatarın (Mazlum kullanıyordu) ve BKC'nin çalışması bir oldu. Tüm arkadaşlar düşmanın üstüne mermilerle yağmur yağdırırcasına salıyorlardı mitralyözlerini. İşte bir daha şarjör değiştiriyordu Şiar arkadaş ve yine düşmana ölüm kusan kurşunlar.

Arkadaşların moralleri tam da yerinde. Deniz tekrardan başlıyordu türküsüne "Wara de le le" diye. Kendal sesini gürleştirerek "İntikam, intikam yoldaşlar" diye haykırıyordu. Namlulara bir daha mermiler sürülüyor ve tekrar boşalıyordu bin yılların kini olarak düşmanın üstüne üstüne.

Welat her zamanki gibi sakinliğini koruyordu. Arkadaşlar mevzileri iyi tutuyorlardı. Birkaç saattir çatışma sürüyordu. Telsizde düşman ölü ve yaralıları olduğunu söylüyordu. İşte 4, 5, 6 ölü ve yaralı. "Haydi arkadaşlar yüklenelim, düşman kaçmadan sonbaharın intikamını alalım." Komutu her yeri inletiyordu.

Çatışma akşam 6'ya kadar hızından bir şey kaybetmeden devam ediyordu. Panzerler, havanlar, skorskyler, tanklar çalışmalarına rağmen kayıp veren düşmanın kendisiydi. Yeni bir plan için adım adım geri çekildi. Düşman uzaklaşıyordu, gözden görünmez oluyordu.

Bir an da olsa düşmanın geri çekildiği düşünülüyordu. Dr. Welat arkadaş çevresine bakındıktan sonra gerilla birliğinde kayıplar olmadığını görüyordu. Bir sevinç yüz hatlarına hakim oldu.

İşte o an uzaklarda savaş uçaklarının sesleri yaklaşıyordu. Bombalayacaklarına fazla umut vermiyordu. Yaklaştılar. Ve o an insanlığın yüzkarası düşman, kimyasal bombaları yağdırıyordu havada. Ve bir daha, bir daha uçarak kimyasal gazı arkadaşların üzerine yağdırıyordu. Uçaklardan sonra tekrardan 1 saatten fazla havanlarla, panzerlerle dövüyordu düşman susan mevzileri.

Maskeler takarak yaklaşıyordu düşman savaş alanına. Şehit düşmüştü tüm arkadaşlar. Düşman zafer çığlıkları atıyordu. Tepede halen zorbela nefes alan Kendal arkadaş yaşıyordu. Savunmasız, her an düşecek bir insana yönelik işkencelere başlıyordu gözü dönmüş, insanlık düşmanı TC devletinin timleri. O yetmiyormuşcasına halatı arkadaşın boğazına takarak panzerin arkasından sürüklüyorlardı. Hem de kilometrelerce. Diğer şehit arkadaşların cenazeleri paramparça ediliyor ve panzerlerle üstünde gidiyordu "insanlığın savunucusu" Türk mehmetçiği.

Evet partimiz PKK'nin ateşkes ilan ettiği günlerde Pazarcık'ın Tilkiler köyü Gani dağında bu vahşet Alman panzerleriyle yaşanıyordu.

Bu vahşet TC'nin bundan böyle hangi dilden anlayacağını tekrar gözler önüne seriyordu. O sadece "ateşi ateşle", "demiri demirle dövmeli" dilinde anladığında birkez daha ortaya koydu. Partinin tüm iyi niyetli gösterilerini, o kan emici dişlerini göstermiştir.

Vampiri tüm Türkiye demokratik kamuoyu gördüğü gibi, dünya kamuoyu da görmüştür. Kim barıştan yanadır, kim değildir tekrar gün yüzüne çıktı.

Yoldaşlar sizler tek tek düvüşte yenilmediniz, sizler insanlığın bir ayıbı olan kimyasal silahlarla toprağa düştünüz. Sizlerin düştüğü yerde bayrağı bizler kaldırarak yükseklerde dalgalandıracağız.

Sözümüz onurumuzdur, onurumuzu çiğnetmeyeceğiz.

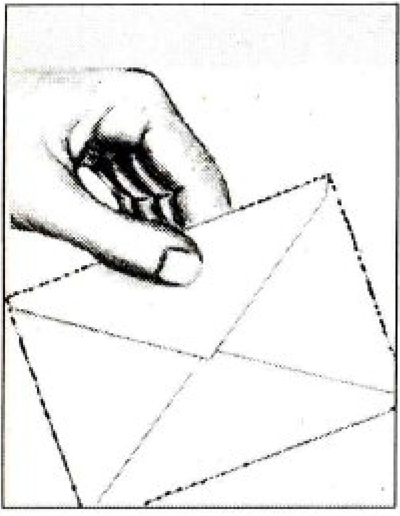
Biji Serok APO!

Ocak 1994
Mücadele arkadaşları adına
Kasım

Gani Dağı'nın onbirleri

Gani dağı şimdi yaslı
Boynu bükük ve üzünlü
Koruyamadı diye kartallarını
İçine kapalı ve kederli
Söz vermiştim basacaktım bağrıma
Ağlarım, sızlarım onbir yavruma
Welat'ı, Kendal'ı, Mazlum'u,
Mahir'i ararım
Kaybettiğim Slavıma, Dicleme ağlarım
Ağlama sen Gani dağı ağlama
Dik dur, sarp dur, sızlama
Onbirlerin unutulmaz, unutulmadı
Alırız intikamını onbirlerin
Ha bugün, ha yarın!

PKK gerçek anlamdaki devrimi başarmıştır

Bir ülke vardı 1000 yıllardan beri toprağı üzerinde hep yabancı postallar olan. Bu postalların amacı çiçekleri ezmek, onları bir daha çıkmamacasına körertmekti.

Bu çiçekleri körertmeseler belki de kötülüğün sonu gelecekti. Bu çiçekler 1925-'lerde gizli gizli açmak istiyorlardı. Ama, çiçekler o ülkenin tüm topraklarında açmadıklarından dolayı, eziliyorlardı. Ve çıkan her çiçek bir daha hiç yeryüzüne çıkmamacasına körertiliyordu.

Artık körertilen bu çiçekler çıkmıyordu çünkü ezilmişlerdi. Uzun yıllar hiçbir iz belirtmiyordu. Bu sürede sömürgecilik asimile politikasını daha da derinleştirmiş, soykırımlarla, katliamlarla, artık bir daha tarihte hiç bahsedilmeyecek bir duruma getirmişti o çiçekleri.

TC'nin uyuduğu bir dönemde tekrar gün yüzüne çıkan bu insanlar, ağır ağır 1970'lerde tohumları bütün Kürdistan'a yaydılar. Yıllar geçtikçe bu çiçekler çoğaldı. Evet yıllar sonra öncü kadrolar Başkan APO Önderliği'nde ülkenin dört bir tarafına yayılmışlardı.

Bize namusun vatan olduğunu, bizlerin ise vatansız olduğunu hep bastırıldığımızı öğrettiler. Bize nerede karnın doyarsa doysun orasının ülken olmadığını, senin ülkenin Kürdistan olduğunu öğrettiler, her yerde özgürlüğümüzü istememizi öğrettiler ve bizi insanlık erdemi çerçevesinde doğru rotaya soktular. Çünkü her şeyimiz düşmana hizmet ediyordu. Barbarlığı güçlendiriyor, onun baskısını arttırıyordu.

Kendi çıkarı için bir halkı kişiliksizleştirmiş ve karektersizleştirmiş durumda olan sömürgecilik, şimdi bu çıkarını kaybetmemek için bu insanlara karşı her türlü katliamı geliştiriyor. Ama artık kaybetmiştir. Çünkü onlar bizi bize düşman bir konuma sokmuşlardı. Şimdi ise bizler bunun bilincinde olduğumuz için ve PKK gibi bir hareket öncümüz durumunda olduğu için kendimizi tekrar kaybetmeyeceğiz.

Bizi hiç yoktan var eden PKK, bizleri insanlığa hizmet eden bir konuma sokmuştur. Bizi bize kazandırmıştır. Bu halkı topyekün ayağa kaldıran, bu denli kendi vatanına sahip çıkmasını, sağlayan ve bu temelde bize gerçek insan biçimini kazandıran PKK'ye ve Ulusal Önder Başkan APO'ya her şeyimizi borçluyuz.

Evet bilincindeyiz ve istiyoruz özgürlüğümüzü. Bunun için ne gerekiyorsa onu yapacağımızı tüm herkes bilmelidir. Sesimizi her geçen gün daha da yükselterek haykıracağız. Ve Kürdistan'da Türkiye metropollerinde, Avrupa'da, kısacası dünyanın her tarafında sömürgeciliğin karşısında olarak, mücadelemizi savaşımızı daha da boyutlandıracağız.

Bunun en son örneği de 9 arkadaşın kendisini yakması, Berivan ve Ronahi arkadaşların şehit düşmesiyle görülmektedir. Bu durumda arkadaşlar "biz halkımıza güveniyoruz" sözleri ile, bize son dileklerini söylediler. Biz de ilk başta onlara sahip çıkarak isteklerini yerine getireceğiz.

Devrimlerde en önemlisi ruhta, düşüncede, kişilikte bir devrim gerçekleştirmektir. Biz bunu başarmış ve sömürgeciliği ülkemizde barındırmamak onları kendi topraklarımızda yaşatmamakla karşı karşıya gelmişiz. Yüklenmekte daha inatçı, daha kararlı, ve daha bağlı olmamız durumunda düşman bizim karşımızda daha büyük yenilgiler alacak ve ülkemizi özgürleştireceğiz.

Gerilla ülkede insanlık düşmanlarını vuruyor. Bu anlamda gerillanın etkin vuruşlarından dolayı TC tükenmenin eşiğine gelmiştir. Şunu iyi bilmek gerekir ki, mücadelesinde kararlı olmayan, onun için ölümse ölüm demeyen, bağlı, inançlı olmayan ve en önemlisi de haklı olmayan kazanamaz. TC'nin durumu da bundan ibarettir. "Ne vurursam, o kar" anlayışıyla ayakta kalamayacağını kendisi de çok iyi anlamış durumdadır.

TC'nin yaşadığı bu durum, aynı zamanda Kürdistan devriminin yakın olduğunun göstergesi olmaktadır.

Evet, gerilla dağda, bizler de bulunduğumuz yerde, özgürlüğümüzü istemeli ve bizim de bir rahata kavuşmamızı haykırmalıyız. Bizi yok etmeye çalışanlar yok olacaklardır. Çünkü insanlığı doğru temsil eden ve gereklerini yerine getiren -ki biz getiriyoruz- kazanacaktır. PKK öncülüğünde ve Başkan APO rehberliğinde kazanacağımıza emin olmalı ve üzerimize düşen görevlerin daha fazlasını yapmalıyız.

A. Güneş

ANA

Ben daha ölmedim ana
yürüyorum dikenler üzerinde,
cezaevindeyim,
mapusta, zindandayım.
İşkencedeyim ana,
uykusuz ve aç
sanki açlık grevindeyim ana
özlemişim kucağına düşmeyi
hasret kalmışım özgürlüğe be ana
dağlardayım
Cudi,
Toroslar,
Engizek,
görmüşüm ben ana
onsekiz yoldaşın
al kanlara bulandığını
toprak al akıyor ana
toprak kan ağlıyor,
otlar ağlıyor.
Ağaçlar,
taşlar,
kan ağlıyor be ana
öfkeliyim be ana,
hani senin saçlarından tutup,
yerlerde sürüklediklerinde
dedeme işkence
yaptıklarını
unuturmuyum be ana
bunca acılı günleri
haftaları,
ayları, yılları,
asırları,
unutur muyum
elbet bir gün hesap
verecekler
sana be ana.

Ali Dapar

GÜN AYAKLANMA VE KAZANMA GÜNÜDÜR!

21 Mart Newroz günümüz Avrupa'nın her tarafında coşku ile kutlandı. 1994 Newroz ateşini gürleştiren ***BERİVAN ve RONAHİ*** yoldaşlarımız oldu. Avrupa'daki Kürt halkına bu büyük bir mesajdı "Gün ayaklanma ve kazanma günüdür." Hiçbir güç artık Kürt halkını durduramaz. Bunu ne TC başardı, ne de Alman devleti başardı. Mannheim serhildanımızla emperyalizme büyük bir darbe vurduk, Kürt halkı yeniden dirildi ve artık yok edilemeyecek bir güçtür. Günümüzde yaşanan birlik ve direniş Kürt halkında yaşanmamış bir tarihtir.

Bunu da Kürdistan halkı, Başkan APO'nun yücelliğiyle ve yol göstericiliğiyle başarmıştır. Kürt halkı yüce bir önderliğe sahiptir ve bu savaşı öyle bir önderlikle kazanamamıza hiçbir neden yoktur.

Bu süreçte sadece TC bir çaresizliği yaşamamaktadır, emperyalizm de büyük bir çaresizliği yaşamaktadır. Kürt sorunu artık uluslararası bir sorun olmuştur. Emperyalizm bunu anlamakta ve TC'ye Kürtler için otonomiyi dayatmaktadır. Kürdistan halkı artık otonomi değil bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşıyor. Bunu başarmak için gerekirse kanımızın son damlasına kadar savaşırız. Her Kürdistanlı artık bu mücadelede rolünü oynamalıdır. Kürdistan halkı için tek bir yol var o da kazanmanın yoludur.

– Yaşasın Başkan APO!
– Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!
– Ya kazanacağız ya kazanacağız!

Zeynep Genç

Alman devletine de söyleyeceklerimiz vardır...

Biz her zaman barıştan yana olan Kürt yurtseverleri, her zaman da barışı savunacağız. Bizim bu insanca yaklaşımlarımıza karşı duyarlı olunmalıdır. Bizim halk olarak tarihte bu duruma düşmemizde Alman devletinin de büyük payı vadır ve halen de halkımızı Alman devletinin silahları, panzerleri katletmektedir.

Bizleri Kürdistan'da katlettiği yetmiyormuş gibi Almanya'da da bizlere saldırmaktadır.

Şunu Alman devleti iyi bilmelidir ki, tüm Avrupa'da Kürdistanlılar var. Tüm Avrupa ülkelerinde, bayramlarını kutlamaktadırlar, partilerinin kuruluş yıl dönümünü kutlamaktadırlar ve Kürdistan'da Alman silahlarının insanlarımızı katletmesini protesto etmektedirler. Bu o insanların doğal hakkıdır. Bugün Almanya'da bir insan öldürüldüğü zaman cinayeti işleyenler bulununca yargılanmaktadır. Ama Kürdistan'da hergün onlarca çocuk, yaşlı, genç, kadın katledilmektedir. Bu anlamda Kürdistanlıların da bunu protesto gösterileriyle yansıtması doğaldır.

Eğer bugün Almanya'da gerçekleştirdiğimiz gösteriler çatışmalı oluyorsa, bunun tek sorumlusu, tek kaynağı Alman devletidir. Çünkü tüm Avrupa ülkelerinde hatta Avusturalya'da, Kanada'da da barışçıl gösteriler yapılmaktadır. Ama çatışmalı geçmemektedir. Şu iyi bilinmelidir ki, Kürdistanlılar aynı Kürdistanlılardır, anlayışları, düşünceleri birdir. Hepsi özgürlüğü istemektedirler. Eğer Almanya'da böyle olaylı geçiyorsa bunun kaynağının Alman devleti olduğu iyi bilinmelidir. Almanya'nın bazı gerekçeler göstererek kendisini temize çıkartması kurtuluş değildir. Eğer o da sarsılmak istemiyorsa bizi rahat bırakmayı tercih etmelidir.

Bu temelde şehitlerimize sahip çıkarak sesimizi daha da gürleştirmeli kan diyenlere barışı dayatmalıyız. Ronahilerin ve Berivanların eylemi düşmana korku Kürdistanlılara ışık salmıştır. Onların şahsında tüm devrim şehitlerimizi birkez daha anıyor ve bıraktıkları mesajı ve özgürlüğümüzün mesajını yerine getirmekte daha inatçı olacağımızı tüm dünya iyi bilmelidir.

Ferhan Ferhat

Devrim kendimizde başlamalı

Kürdistan devriminin girdiği bu yeni süreç her kişiden yeni ve yaratıcı bir çalışmayı istiyor. Gerçekleştireceğimiz Kürdistan devrimini her şeyden önce kendi kişiliğimizde gerçekleştirmemiz gerektiği çok açıktır. Zaferin yakalanması, özgürleşmenin sağlanmasının ancak kendimizle vereceğimiz bir savaşımla mümkün olduğu bu süreçte, kendisini her dönemden daha fazla dayatmaktadır. Yani tüm duygu ve düşüncelerimizi mücadelenin geliştirilmesi yönünde harekete geçirmenin gerektiği kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Devrimin içinde bulunduğu dönem oldukça olağanüstü bir seyir izlemektedir. Olağanüstü süreçlerde olağanüstü bir kişilikle yüklenilmesi, olağanüstü bir çalışma tarzını sergilenmesi gerektiği şarttır. Mücadelenin büyük kazanımları elde etmesiyle birlikte halen istenilen düzeyde olanak ve fırsatlardan yararlanılmadığı, geçmiş Kürtlük özellikleriyle yeterince mücadele edilmediği, dünyanın en eğitimsiz halkı olduğumuzu göz önüne aldığımızda, eğitim olayına yeterince sağlıklı yaklaşılmadığı da açıkça görülmektedir. Bunları aşmak başarının yarısı demektir.

Hüseyin Kaya

Cephe halkın kazanılması ...

Baştarafı 15. sayfada

lahlı mücadelemizin bu kadar kayıp vermesinin en önemli nedeni de gerillanın aşiretçi yapıya, orta köylüye, zengin kesimlere dayanmasındandır. Bu kesimler kritik anlarda güçlerimize ihanet ederek, Sason'da, Şirvan'da, Bingöl'de, Hakkari'de (günümüze kadar da devam ediyor) peşpeşe grupların imhasına neden olmuştur. Sınıf temelimizi kaybetmemiz, bize acıya mal olmuştur. Şimdi de bu durum cephede yaşanıyor. Kesinlikle kenar mahallelerde, sürgünler ve göçertilenler içerisinde ciddi bir faaliyet yoktur. Orta sınıfların, zenginlerin, mülteci kitlenin, iş adamlarının etrafında dolanılıp duruluyor. Bu nedenle bilmem 10-15 milyonluk bir İstanbul'a hangi eyalet el atıyorsa, ikinci gün diğer bir örgütle karşı karşıya gelebiliyor. Sınıf aynıdır, ilişkiler aynıdır. Nereden geliniyorsa, o adreste buluşuluyor. Oysa bir Adana'da bir İstanbul'da milyonlarla ifade edilen Kürt kitlesi var. Hepsi örgütlüdür, bundan dolayı birileri göründüğünde hemen ortaya çıkıyor değil, herkes aynı yere uzanıyor ondan. Bir kaç ev örgütlüdür, herkes orada bulunuyor ve orada düşmanın denetimine giriyor. Denetim orada başlıyor ve işine geldiği sürece yaşatıyor. Daha sonra da tasfiye ediyor.

Özellikle metropollerde, Küçük Güney'de var, Büyük Güney'de de yaratılmaya çalışılıyor. Ama KDP buna el koymuş, Celal el koymuş, orta sınıfları kaptırmıyor. Buralarda varsa Avrupa'da da olmaması için bir neden yoktur. Sağlıklı, sürekli ve başarılı bir gelişme için, bu sınıf zemininin değişmesi gerekiyor. Hemen ilişkileri koparalım, düşman yapalım demiyorum. Buna gerek yoktur. Bütün ilişkilerin artık yavaş yavaş aşılması, dıştalanması, taliye düşürülmesi, bütün ilişkilerin yoksul kesimlere kaydırılması, hem kitleye ulaşmak kitleyi harekete geçirmek ve hem de kendimizi savunmak için zorunlu bir gerekliliktir. Eğer, yoksul kesimlere dayanılırsa, orta kesimler kullanılabilir. O zaman orta kesimleri istediğimiz kadar harekete geçirebiliriz. Ama eğer orta kesimleri kendimiz için dayanak haline getirmişsek unutmayalım ki, biz her şeyimizle onların denetimindeyiz. Onlar da her biçimiyle her yönüyle bizi kullanıyor. Biliriz ki, özellikle Türkiye'de, hatta Kürdistan'da, Kürdistan'ın şehirlerinde de, silahlı güçlerimizden daha fazla orta sınıflar cephe örgütlerimize dayanarak, palazlanmışlardır. Binlerce savaş ağası ortaya çıkmıştır. Bize dayanarak ihale alıyor. Bize dayanarak vergi topluyor. Bize dayanarak siyasi kariyer yapıyor. Bize dayanarak karşı tarafları tehdit edebiliyor, karşı kullanabiliyor. Bu durumu gören halk da giderek soğuyor, giderek uzaklaşıyor. Nerede bir zengin varsa, partili oradadır. Halk "demek bu parti de zenginlerin partisidir" diyebiliyor. Bu kadar kandan, bu kadar çabadan sonra, bu kadar direnişten sonra, bunlar denilebiliyorsa, ciddiye almamız gerekiyor.

Şimdi neden böyle oluyor? Nedenlerinden birisi, partileşmemiş sözde militan, rahat yaşamın peşindedir, ondan oradadır. Hazır adamın peşindedir, orada bulunur. Biraz bireysel rahatlık peşindedir. İşte orada telefon var, orada araba var. Bir de orta sınıf, parti hareketinin öncülüğünde mücadelenin gelişimini görüyor, sadece bu harekete dayanarak yaşayabileceğini, hatta zenginleşebileceğini biliyor. Ne de olsa adamlar yönetimde tecrübelidirler, yeteneklidirler. Bu fırsatı kaçırmak istemezler. Onlar da yaklaşır. Bizimkiler bir alıyorsa onlar on alıyor.

Şuradan buradan gidenler çay, kahve ile ağırlanıyorlar. Birbirini çekiyor. Partileşmemiş militanla, kendi çıkarlarını çok iyi gözetleyen orta sınıf, birbirini arıyor, buluyor ve birleşiyor. Bize göre biz onu, ona göre de o bizi kullanıyor. Ama gerçek olan onun bizi kullandığıdır. Bu sınıf, kesinlikle sağcılığın derinleştirilmesinin nedenidir. Eylemsizliğin nedenidir. Hatta yanlış eylemliliklerin geliştirilmesinin nedenidir. Ve bu sınıf polisle işbirliği içindedir. Zaman zaman bu ilişkilerini sürdürmek için de bazı kadrolarımızı polise devrediyor. Çünkü, polise verdiği söz vardır. Bu sözün gereklerini yerine getirmese devlet onu yaşatmaz. Evet, bizi kullanıyor, bitirdikten sonra da para gibi harcıyor. En yurtseveri de, yurtsever olmayanı da polis denetimindedir. Kaldı ki, yurtsever olmayanı polis ile açık bir ilişki içindedir. Bu çevrelerle olan her ilişki polisin bilgisi dahilindedir. Hem bu sınıf bir azınlıktır. Hepsini örgütlesen de, hepsi en radikal militan kesilse de ne yapabilirler? En fazla biraz olanak sunarlar. Eyleme gelemezler, serhildana katılamazlar. Çıkarları tehlikeye girdiği anda her türlü komployu yapabilirler. Önceden düşman olmamalarına rağmen bu durum geliştireceğimiz kesin bir kararın çok ciddi bir gerekçesi olabilir.

İşbölümü ve cephe komitelerinin üslenmesi

Cephe örgütlemesi giderek kendi içinde ihtiyaçlara, o alanın özgülüne, gelişimine uygun tarzda artık kurumlaştırılmak durumundadır. Nasıl ki, orduda belli bir gelişmeden sonra kurumlaşmaya gidildiyse, hala bu süreç yaşatılıyorsa, cephe çalışmalarının da kendi içinde, bu kurumlaşmayı sağlaması zorunludur. Yurt içinde veya dışında aynı düzeyde olmayabilir. Bazı alanlarda öteden beri yürütülen çalışmalar bu konudaki faaliyetlere ileri bir düzey kazandırmıştır. Belli bir biçime ve içeriğe de ulaştırmıştır. Bunun daha da pekiştirilmesi, daha da güçlendirilmesi gerekirken, henüz yeni yeni oturtulmaya çalışılan alanlarda ise gelişim gösterdikçe, görev bölümü, bu görevler üzerinde örgütlenme, uzmanlaşmayı sağlamak, çok yönlü gelişmenin gereğidir. Bir kişi hem propagandacı, hem örgütçü, hem eylemci, hem kurye, hem kültürcü, hem yazar-çizer, hem maliyeci olamaz. Bir kişi bu işlerin hepsiyle uğraşırsa, hem güvenlik açısından doğru değil, onun da ötesinde verim açısından da iyi değil. Propagandacılığın özellikleri ayrıdır, örgütçülüğün özellikleri ayrıdır, eylemciliğin ayrıdır. Kişiler biraz verimli çalıştırılmalıdır. Özelliklere uygun bir görev bölümü yapmak –bu her bireyin bir işle kendisini sınırlandıracağı anlamına gelmez– kişinin bir işi kendisine temel alırken, diğer işlerin yürütülmesine de katkı yapması demektir. Görev bölümü sınırlandırma değil, görev üzerine yoğunlaştırmadır, uzmanlaştırmadır. Amacı budur.

Nerede olursa olsun, her faaliyetin bir üst komitesi olur. Komite tüm faaliyetlerden sorumluysa, onun yürütmesi ise, komitenin güvenliği, faaliyetlerin sürekliliği için gereklidir. Bu nedenle biz, Kürdistan'daki ve metropollerdeki şehirleri semtlere, mahallelere ayırsak bile, nihayetinde bunları bir şekilde merkezileştireceğiz. Bu komitelerin düşmanın denetiminin en zayıf olduğu yerlerde üslendirilmesi bizce daha gerçekçidir. Metropollerde bile artık kırsalı barınmaya, üslenmeye, çalışmaya açmanın zamanıdır. Kırsala dayanmayan, gerillaya dayanmayan hiçbir şehir çalışması uzun vadeli olamaz. Bir şehrin kırsaldan uzak olması oradaki çalışmaların kırsala dayandırılması önünde bir engel olamaz. Eğer, bu kadar teknik kullanılıyorsa, bir şehir semtlere ayrılır, dağların doruğundan da bütün bunlar yönetilebilir. Eğer, ülkenin bir kesimi Avrupa'dan yönetilebiliyorsa, bir kesim Kürdistan'dan yönetilebiliyorsa, bir şehrin ayrı ayrı semtlerini yöneten bir komitenin de şehirde veya şehrin dışındaki bir dağlık alanda –Adana'da veya Güney-batı'nın dağlarında– olması hiç fark etmez. Hatta daha sağlıklı karar almasına neden olur. Yani, bizce hiç bir şehir komitesi, şehrin içinde tutulmamalıdır. Eğer şehrin içinde tutulursa, o zaman komitenin oluşturulmasına gerek yoktur. Semt semt oluşturulur. Bu semtler, direkt gerillaya bağlı olarak çalıştırılır. Bunu söylerken, düşmanın denetimini, geliştirmiş olduğu tedbirleri gözönünde bulunduruyoruz. Biz komitenin ele geçirilmesi sonucunda çalışmaların ne kadar darbe yiyebileceğini hesaba katıyoruz. Bu nedenle, bir çalışmayı yöneten merkezin güvenlik altında olması, son derece gereklidir.

ÇAĞRI!

Bütün okuyucularımız ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bütün dostlarını **"15 Ağustos Atılımı"** ve **"PKK'nin kuruluş tarihi 27 Kasım"** günlerinin yıldönümleri vesilesiyle başlattığımız **"Afiş yarışması"**'na katılmaya çağırıyoruz. Çizilecek afişlerde temel alınmasını istediğimiz nokta, 15 Ağustos Atılımı'nın ve PKK'nin ortaya çıkışının günümüzde Kürdistan'da yarattığı değişimi-gelişimi en çarpıcı, en hitap edici tarzda yansıtan figürlerin seçilmesidir.

İlk üç sıraya giren afişleri, yapanların isimleriyle gazetemizde yer vererek duyuracağız.

Berxwedan

AÇIKLAMA!

Gazetemizin okur mektubu sayfası için okurlarımızın mektuplarını bekliyoruz. Bugüne kadar elimize geçen bütün mektupları değerlendirmeye çalıştık. Bundan sonra da gelen mektupları değerlendireceğiz.

Ayrıca Avrupa'nın değişik ülkelerine Kürdistanlıların gerçekleştirdikleri eylemler ile ilgili haber, fotoğraf ve yazıların gazetemize ulaştırılmasını bekliyoruz.

Bexwedan

